

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΤΟΣ 10^{CV}

ΑΡ. 487

Σ 852 ΚΑΛΩΝ
150 Ανδριανού ΚΑΛΩΝ

ΤΟ
ΛΕΝ
ΤΙΝΑ

τρας. Και φαινόταν καλόσωμος και δυνατός όταν δεν περπατούσε. "Οσο στεκόταν ήταν αληθινά θαυμάσιος, καθώς όμως έκανε να περπατήσει, όλα αυτά τα καλά, εξαφανίζονταν. Και η αιτία ήταν το πόδι του. Τόχε χτυπήσει σε μία τρύπα του κρησίου και το πόδι του είχε πιάσει. Δε λυγίσει πολύ και σχεδόν το έθερνε.

Αυτό το πόδι του το ήσαν ένα βάσανο, μία στενοχώρια του μεγάλου. Τόν τυράννησε, τόν τυράννησε, τόν έκανε να μη ευχαριστείται τη ζωή.

Κι έλεγαν πολλοί φίλοι του, πως και το δικηγόρο που δεν έκανε, ενώ είχε επιτυχία και κέρδιζε στο μικρό προσέτιμο και κάθισε, ατία ήταν το πόδι του. Πολύ τόχε πάρει καπνιστικό.

Έκει, στο μικρό προσέτιμο, γνωρίστηκε όμως, με μία νέα, τη δεσποινίδα Έλενη.

Αυτή έμενε σ' ένα δωμάτιο του σπιτιού μαζί με τη μάνα της, Πατέ-ρα δεν είχε.

Ο Τουλιάσης την αγάπησε. Και όσο κι αν προσπαθούσε να μη μαθευτεί η αγάπη, του, δε μπόρεσε. Έγινε γνωστή στη γειτονιά.

Και μία μέρα έμαθε ο Τουλιάσης απ' τη γρηά που είχε στο σπίτι για να πόνε περιποιείται, πως είχε η Έλενη σε κάτι φίλες της, που της έδωσαν γι' αυτόν, ότι καλώς είχε για να τον πάρει.

Τι λέτε!... Και πως θα βγαίνει μαζί τους;... Νάχω έναν κουτσό δούλο μου...

Ο Τουλιάσης το πίστεψε. Μα και έπρεπε να το πιστέψει, γιατί δεν έλεγε ψέματα. Κι' έπειτα η γρηά του υπηρέτρια, ήξερε όλα σχεδόν τα μυστικά όχι μόνο της γειτονιάς, αλλά και του προσέτιμου.

Αυτά τα λόγια τόν Τουλιάση τόν έκαναν να μαθευτεί και να αποφεύγει να βλέπει την δεσποινίδα Έλενη.

Μία βραδιά ο Τουλιάσης εργαζόταν στο γραφείο του.

Άκουσε ξαφνικά τη βοοχή να χτυπά τα παράθυρά του. Και ευχαριστήθηκε.

Αλλά έπειτα από μία προμελή θρονιά σά να συντρίβονταν τα οφθαλμα, γέμισε αόρατα να περπατούν από ψηλά. Ο κρότος τους, τόν ανάγκασε ν' άρρηξε την εργασία του.

Σηκώθηκε γι' άνοιξε το παράθυρο.

Ήταν κατακόκκινος ο ουρανός και όχι βοοχή.

Η δούλη των νεφών άκουγόταν να ήρθε να έλθει.

Ο δρόμος είχε γίνει ποταμός όρμητικός.

Εκάθησε άφροντας άνοιχτο το παράθυρο. Σε λίγο όμως περάχτηκε. Νόμισε πως άκουσε φωνές κοντά εκεί...

Δεν είχε κάνει λάθος. Να ήταν φωνές γυναίκες! Μέσα στον κρότο της βοοχής στη βοή του νερού, τις άκουγε.

Μην είχε η Έλενη, είπε.

Και με μιάς άρπάζοντας το ραβδί του θαλασμά, προχώρησε στην έξοδο σέρνοντας το πόδι του. Με μιάς βράχτηκε, όταν βρέθηκε έξω στο δρόμο.

Ή φωνές έκοιλούσαν. Δεν είχε κάνει λάθος. Έκει στις Έλε-νης το σπίτι φώναζαν, ζητούσαν βοήθεια.

Η έξοδος της αβλής ήταν κλειστή. Διηκτός σαν ταύρος ο Τουλιάσης την άνοιξε. Η αβλή ήταν πλημμυρισμένη από νερά όρμη-τικά.

Είδη ναμα φοτισμένη ή κατοικία της Έλενης. Το επάνω πάτω-μα ήταν άδειο, τώξερε. Φώναζε:

—Ερχομαι, ερχομαι!...

Ήταν σχεδόν άπογο το κάτω πάτωμα, και τα νερά θά τώχαν πλημμυρίσει.

Πατώντας μέσα στα νερά, έφτασε στα πλημμυρισμένα σοκολά-νια. Τα κατέβηκε, χόηθηκε μέσ' στο νερό, έδωσε μία δυνατή σπρω-ξιά στην πόρτα φωνάζοντας μαζί:

—Ερχομαι, νάμαι!...

Χτύπησε πάλι την πόρτα με δύναμη, της πέταξε τους σύρτες, πά-λεψε με τα νερά και σαν ήρωας των παραμυθιών την άνοιξε.

Η δύο γυναίκες με τα νηπιά ήσαν άνετασμένοι σ' ένα μεγάλο τραπέζι. Μα το νερό πλησίαζε να τις φτάσει...

—Μη φοβάστε! μη φοβάστε! τους είπε.

—Τη μαμά, τη μαμά! τού είπε εκείνη.

—Οχι, την κόρη μου.

Αυτός άρπαξε την μικρή Σουλέτα, όπως θάρραξε ένα δαμάτι έλαφρό ξύλα.

Ήνοχος, έχοντας πεταχθεί στη μεγάλη του δύναμη την έβγαλε έξω άρρα, αλλά σταθερά. Και την πήρε και την άρρεσε στην πόρτα του.

Η γρηά υπηρέτρια του ήπιανε στο πόδι...

Γύρισε πίσω τόσο γρήγορα που κινδύνισε να πέσει δυο-τρεις φορές.

Μαγεμένη στο τραπέζι επάνω τόν περιμενε.

—Δεσποινίς Έλενη, έλατε...

Αυτή του χαμογέλουσε. Την άρπαξε αυτός στην άγκυλιά του και την έσφιξε. Κι' άρχισε να προχωρή με προσοχή μεγάλη.

Και βάδιζε αλτίζοντας τα νερά και μέσα στα νερά, σπών καταλύ-σιμ ποτήρια, σπέρτες, έχοντας στην άγκυλιά του τη γρηά.

Επ' τέλους έφτασε στο σπίτι του. Και μπήκε μέσα με το γιγνώ του φορτίου. Και δεν την άφησε παρά στο επάνω σοκολάτι...

Τους παραχώρησε το δωμάτιο του, κι' αυτός πήγε σε άλλο δω-μάτιο να κοιμηθεί.

Η νέα έλλαξε από τότε. Άλλοιώς του μιλούσε, τού φερόταν. Αυτός όμως θυμόταν πάντα, κείνα τα λόγια, που τώχε κεί η γρηά υπηρέτρια του, και δεν τολμούσε να μιλήσει, να της πη-κάτι, απ' ό,τι αισθανόταν.

Η Έλενη δεν ήταν καθόλου φτωχή. Και το σπίτι που καθόταν ήταν δικό της. Από οικονομία ή μάνα της τότε, θέλησε να καταλή-σουν στο κάτω πάτωμα. Μα έπρεπε κι' ένας άλλος λόγος που δεν ήθελε να μένει στο επάνω ή μάνα της. Είχε κεί πεθάνει ο άντρας της, ο πατέρας δηλαδή της Έλενης.

Και μ' αυτά λοιπόν, που έβλεπε ο Τουλιάσης, δεν άποράσισε, δεν τολμούσε να κάνει το παραμύθιο κίνημα, να πη κάτι.

Και έλλοιτε πάλι έλεγε:

—Πώς με κίτταζε, πως με κίτταζε... "Α, δεν κάνει, δεν κάνει καλά!...

Και σαν κρυφά απ' τόν έαυτό του και σά νάβλεπε και κάποια λάμψη έλπίδας:

—Μήπως μ' αγαπά;...

Σιγά, σιγά δεν μπόρεσε πια.

Ήθελε πια να τελειώσει το μαρτύριο, να ή-ξερε τι θύκανε...

Και έπιπλουν όρμητικώς πως θα προσπα-θούσε να της πη, θάρραζε να της λη έρωσά λόγια...

Κ' έκανε αρχή απ' την ώρα που είχε πη-αίτη στο παράθυρο και του μιλούσε.

Κ' έμενε ευχαριστημένος γι' αυτό που έ-κανε και συνεχίζοντας τόν έαυτό του.

Μα κάτι σά νάχε δη νάσχεται να τόν βο-ήθει κείνη την ημέρα...

Μετά το ραβδί και άρρα άναπαύθηκε λίγο, ο Τουλιάσης άγρισε έξω.

Έλιος δυνατός, ζέστη καλοκαιριού.

Τα παράθυρα τών σπιτιών κλειστά. Και της Έλενης κατόικε. Κι' έρημα στο δρόμο, στα δρομάκια.

Είδη επί τέλους και άνθρωπο. Το γέρο Νι-κόλα, το μυαλάκι της γειτονιάς. Καθόταν έ-ξω απ' το μπαλκόνι του κάτω απ' το με-γάλο δέντρο και διάβαζε έφημερίδα.

—Ελα, ελα να δης! τού είπε ο γέρο Νικόλας μόλις τόν είδε. Πόλεμος! Κηρύχτηκε πό-λεμος!

Ο Τουλιάσης πήδησε. Μα σά να πήδησε με τα δυό του πόδια μαζί, δεν το σήκασε τίποτα.

—Τι λές, τι λές!...

—Νάτο:

Και ο γέρο Νικόλας, είχε σηκωθεί όρθιος και τού έδωσε την έφημερίδα...

—Έκει που λέει τετάρτη έκδοσι...

—Καλά!...

Ο πόλεμος είχε κηρυχτεί. Ο Τουλιάσης αισθανόταν ζάλη, ζήτη-σε κρασί και πούχερε ο γέρο Νικόλας.

Τό ήπιε. "Υστερα κάτι διέταξε τόν έαυτό του κι' έφυγε. Πήρε το δρόμο του σπιτιού του.

Έκει άμα έφτασε, μπήκε στο σπίτι της Έλενης. Άνέθηκε την μα-μαρένια σάλα και χτύπησε. Ή μητέρα της παρουσιάστηκε.

—Α, κύριε Τουλιάση, τού είπε, πως ήσαν αυτό το καλό!...

Θέλω τη δεσποινίδα Έλενη, τη θέλω, θέλω να της μιλήσω, ίδιαι-τέρως, αν επιτρέπεται...

—Τι λέτε, τι λέτε! Σεις;

Και στράφηκε η κυρία Χαριόλεια και φώναζε:

—Έλενη!... "Ελα, ο κύριος Τουλιάσης σε θέλει!...

Αυτή φάνηκε χαμογελώντας:

—Καλώς τόν κύριο Τουλιάση, τού είπε, έλμαι στις διαταγές του!...

Μπήκαν σ' ένα σαλονάκι. Αυτή κάθισε. Αυτός δε θέλησε.

—Λέγε...

Και τού χαμογέλουσε.

—Θά σάς πω.

Στάθηκε μία στιγμή, της χαμογέλουσε, ή ματιά του πήγε κάτω στο πάτωμα, την κίτταζε πάλι κι' άρχισε χωρίς να την κινάει καλά:

—Μία λίπη μεγάλη είχα πάντα, μία λίπη για το πόδι μου... Μα ά-φήστε με να πω...

Αυτή ή λίπη μεγάλωσε, πολύ μεγάλωσε, όταν σάς εγγνώρισα!... Να έγινε σαστό μαρτύριο, σά-ρακι, που μ' έτρωγε! Άφήστε με, δεσποινίς, σάς παρακαλώ!... Θέλω να μιλήσω!...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΗ ΤΟΝ ΑΤΕΙΔΟΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

P. Z.

Ένα προφαντό λουλούδι στους κοσμικούς κύκλους. Την χα-ριζόταν μία χάρις γοητευτική. Η μόρφωσίς της εκ τών σπανιό-τερων. Η διαμονή της στο Παρίσι είχε μία ενεργητική επίδραση στην τεχνολογία του ντυσίματος, άπολύτως κομάρ και συγχρόνως χα-ρακτηριστικά «αίσα». Σιλουέττα φινά σαν μίσχος λουλουδιού. Ώς επί το πλείστον έχει ένα ύφος ρομαντικό και μελαγχολικό, σπάνια είνε γελοιστή και αληθινά είνε κομάρ γιατί ανάδεικνύεται περισσότερο η θελκτική φωτογενεμία της.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Εσπερίς μωρίς την παρελθούσαν Τρίτη παρά τή και τή κ. Δ. Γεωργιάδη εις την γραμμή επαύλ της Κηφισιάς.

—Χάρμα κομψόττης ή δις Έλενη Γεωργιάδη με τουαλέτα κό-κκινη ντάλλιας.

—Η ομορφότατα έφερε τουαλέτα πολύ σις δέο-ρύς.

—Μεταξύ άλλων, διακρίνεται κ. και κ. Γαλακτοπιδίου με μπλε-πάλ έμφορμα, κ. Νεφελόττης πολύ σις με μπλάν ντ' άρζαν τουαλέ-τα και μπλε πάλ ζώνη, κ. και κ. Άργυροπούλου ρός τουαλέτα και δελουδένια κόπ σε βαθύτερο τόνο, κ. και κ. Διδελή φραϊότατη με τουαλέτα διολύν συνδυασμένη με μωβ.

—Άλεξανδρινές όμορφες ή δις Άλ. Ζαφειροπούλου πολύ σις με άσπρα, ή κ. Ντόλια Ροσσέλι τύπος γοητευτικής ξανθιάς εμφο-ρμής με έμφορμα δέο-ρύς, ή δις Μικέλη Ζαφειροπούλου χαριτωμέ-νη με έμφορμα μπλε-αζού.

—Επίσης παρερισκόντο κ. και κ. Ν. Νικολαΐδη, κ. και κ. Πε-τρίτση τουαλέτα παστέλ κίτρινη, ή κ. και δες Φορρόττη, ή μία με τουαλέτα άσπρη πολύ σις και ή άλλη με δουά κόκκινη και άσπρα μεγάλα λουλούδια θαυμαστής φρεσκάδας τουαλέτα.

—Η νεολαία εχόρεψε με πολλή κομψότητα. Ώς παρτενάρ κομ-ψοτάτων δυν οι κ. κ. Μελιάς, Ζαφειροπούλου, Κανέλλατου, Φο-ρρόττης, Ροσσέλι, Άργυροπούλου.

—Εκτάκτως κομάρ συνενέτωσε την παρελθούσαν Κυριακή εις το Ίνδολ επί τη ευκαιρία διανομής βραδείων, τα όποια διένεμε η Πριγκίπισσα Ντεμίντωφ εις τούς κ. κ. Σωφώτην, Μανόλαν και τας δας Άλφραν Στάιν, Ελβίρην Έμπερβίον, Ροδοκωνάκη κτλ.

—Παρευρισκόντο: Πρεσβυτής Άγγλίας κ. και κ. Ράουσι, πρεσβυτής Ισπανίας, κ. και κ. Δουβιανή, ή κ. και δις Σταβάτου, κ. και κ. Ρ. Ζαφίρη, κ. δες Περματζίδη, Βλάχου, Άνδριτσάκη, Θεολόγη, Καμπάνη, Θεοράνη, Μιχαλοπούλου.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

»Κι' έγινε φροβό σαράς απ' την ημέρα, που ή γρηά Κούλα, που είχε κάτι, πως έπαιε... το βόκατε κακί... Είχατε δώρη, δε λέω!...

Άφήστε με...

Αυτή είχε σηκωθεί όμως και τόν έμπόδισε να έξοκαυθή...

—Καλά, έκεινο πάει! τού είπε. Κακό είχα κά-νει!... Έγώ από καιρό αυτό δεν το βλέπω πιά έλάττωμα!... Δεν το βλέπω, όχι, δεν το βλέπω! Καλό κι' αυτό μου φαίνεται καλό, άρρα!...

Αυτός είχε μείνει.

Η Έλενη είχε άναψει. Ήταν κατακό-κκινη, συγχυμένη πολύ...

—Αουάν, μιλήσε ο Τουλιάσης, μπορώ νά-χω έλπίδα...

—Μά το ρωτάς άόμω;

»Υστερα από λίγο, καθισμένοι στο μικρό σαλονάκι ο ένας κοντά στον άλλον μιλούσα-νε. Ήταν και ή μάνα της εκεί.

Αυτός, άφορ τούς είπε για τόν πόλεμο, που κηρύχτηκε, και πως αυτόν τον έσωνε ή κοι-ταμάρα του, θυμήθηκε και κάτι και θέλησε να τή πη. Κι' άρχισε ν' εδιδμα να λέει:

—Έλενα, που λέτε, κάτι και ήλπιζα.

Αλλά πάλι έλεγα, πως και να γίνη αυτό, μιά μέρα δε... Καλά, καλά πάλι... Θά πω μό-νο το τέλος και γρήγορα!

...Σκέφτηκα που είδα πως θά γίνη πόλε-μος, πως δε θύταν πράγμα σπάνιο σε λίγο, ναίαν κανείς κουτσός!...

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

Η ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΤΑΡΙΤΟΥΡΕΣ

Κεντητό λουλούδι από μαλλι ή μετάξι για γορνι-τούρα μπουτονιέρας.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Ροζ αρίτα, Πειραιά.—Άγνοώ τα συστατικά της κρέμας για την όποια με ρωτάτε. Την ελαφρότερα θα την βρείτε σε φαρμακείο ή σε υαλοποιείο. Τρίβετε μ' αυτήν τακτικά το τρίχωμα. Μεταχειρισθήτε αν θέλε-τε ως πιο αποτελεσματικό, το μίγμα με την ζάχαρη και το λεμόνι, για το όποιο έχω γράψει λεπτομερώς σε προηγούμενο φύλλο του «Μπου-κέτου». Γιατί ή αποηλώσις με την ελαφρότερα είνε δύσκολη λήδα.

Έστι ά δα, Κέρκυρα.—Η τρώφας με σοκολάτα, γίνονται ως έξης: Μολαώνετε σε αργή φωτιά 250 γραμμάρια καλής ποιότητος σοκολάτα. Προσθέτετε 200 γραμμάρια καλής ποιότητος αινών. Τ' ανακατεύετε καλά δια μασό, ως πού να γίνουν μιά εντε-λώς λευά ζύμη και τ' άφινετε να μείνουν έτσι επί ένα τέταρτο περί-που. Συμμαζίζετε κατόπιν από τη ζύμη μικρές σφαίρες τις άποιες κυ-λάτε επάνω σε σοκολάτα «γραμινιέ», ή σε ζάχαρη «κροκνταλίζε».

«Μοντέρνα», Άλεξάνδρειαν.—Βάβαι, θά είνε της μόδας κ' έφρτος το καλοκαίρι τα δώδεκα καπέλλα, σινδοεινόμενα μάλιστα από τσάντες και γάντια άσπρα. Καθώς φαίνεται, θά φορεθούν άκόμα και ή άσπρες κλίτσες.

Αϊ δα, Πειραιά.—Άφου άραιώσετε τα μικρά στήγματα, πέζον-τάς τα με τα νύχια σας, κάνετε τοπικές επαλείψεις με χυμό δένδρου-δάμου.

Για τούς μαύρους λεκέδες τών παρειών, σάς συνιστώ την έξης πο-μάδα:

Farine de froment	2 parties
Miel	1 >
Vinaigre	1 >
Νά προσφύλαξεσθε δε δύο μορφέτε από τόν ήλιο. Μπορείτε να ύψη-λώσετε άκόμα στην ήλικία σας, κάνοντας τακτικά γυμναστική.	
Μελανούρακι, Μεγαλοποιήν.—Εάν ή φρυκίδες είνε έντονες, αλείφετέ τις με την έξης λουσόν:	
Eau de laurier-cerise	100 gr.
Teinture de benjoin	1 >
Extrait de Saturne	1 >
Alcool a 90°	1 >

Μόλις έξαλειφθούν ή φρυκίδες κάνετε τις επαλείψεις. Προσέξτε μή-πως το ύφρο πάει στα μάτια.

Μιμίνα ν, Κέρκυρα.—Γράψτε μου αν τόν δέμα σας είνε ξηρό ή λιπαρό, για να σας δώσω την κατάλληλη συνταγή για κρέμα. Για τις ρυτίδες τού μετώπου σάς συνιστώ επαλείψεις από λιωριές χαριού, τις άποιες θά έχετε αλείψει προηγουμένως πολλές φορές με άσπασμό αινών. Πρίν βάλετε τις λιωριές τεντώνετε απαλά με τα δάχτυλά σας το ρυτιδωμένο δέμα. Τις άφινετε δε να μείνουν επί άρκετες ώρες.

Καλό αποτέλεσμα φέρουν σχετικά και ειδικές λαστιγμένες μάσκες από κομπούρα, άλλ' αυτές κροτίζουν κάτω.

Άφροαλ ασσία, Ένταθα.—Ετοιμάστε ένα δυνατό άφέ-ψμα από γεμινικό χαμομήλι, το όποιο θά βρείτε στα φαρμακεία και φιλάγετέ το σε μπανιλά καλά δουλωμένο. Κάθε βράδυ άφου πτε-νίστε και βουρσίσετε καλά τα μαλλιά σας, να τα βάζετε μ' ένα σφουγγάρι μουσκεμένο στο άφέψμα αυτό. Μην πληγάζετε όμως πρίν στεγνώσουν τα μαλλιά σας.

Η έλαφρότης μεγαλώνουν με επάλειψη από ήψη άποστειρωμένη βαζελίνη ή λίγο ρετανό-λαδο, άνω τώξες φορές άναφορά στην παρού-σα στήλη.

βαζελίνη ή λίγο ρετανόλαδο, άνω τώξες φο-ρές άναφορά στην παρούσα στήλη.

Για το στήθος σάς συνιστώ φρυζών με ά-σπρο οινόπνευμα, μέσα στο όποιο θά έχουν μεί-νει επί δυό ημέρες φλούδες κνιδιών.

Βασίλειαν, Τ. Μεσσηνίαν.—Αλείφετε τα έξανθήματα με πικρή ρετανόλα από μαύ-ρο σαπούνι κομμάτι και την άφινετε να στε-γνώσει. Πόλη άφέψμος σχετικάς είνε και ο χυμός τού δένδρουδάμου. Αποκρίνετε τ' ά-μυρά, τις σάλτσες και τα πολλά κρέμα και προτιμάτε τα χόρτα και τα φρούτα, προ πάν-των τα πορτοκάλια.

Φιλανθή.—Για να εδωκαμήσουν τα σπα-ράγγια σας, να τα έχετε σε άμμος δροσερά και ν' ανακατεύετε το χόμα τους με ίση ποσότητα άμμου. Και πάντα, στο τέλος τού χειμάνος, να τα μεταφτενετε σε άλλη γλάστρα.

Μεναρέτε, Ένταθα.—Σταματήστε και τρι-βετε την μπανιέρα κ' έπειτα την ξεβγάτε με νερό άνακατεμένο με λίγη τζαβέλλα.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ

ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΙΑ, ΧΩΜΑΤΟΦΑΓΙΑ, ΑΚΡΙΔΟΦΑΓΙΑ, ΒΑΤΡΑΧΟΦΑΓΙΑ, Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ.

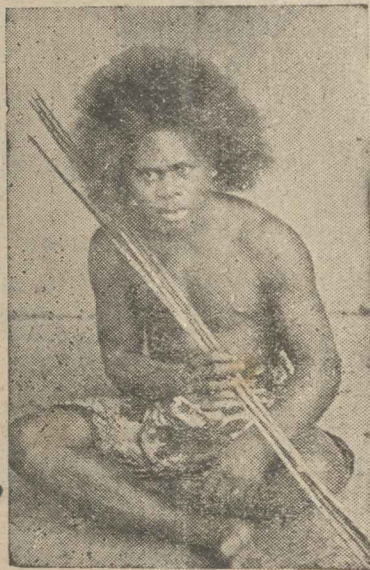
Τι γεύσι έχει το ανθρώπινο κρέας. Οι άνθρωποφάγοι των νήσων Φιτζί κι' οι καννίβαλοι της Λιθερίας. Μιά άνατρι-
χιαστική περιπέτεια του πλοίαρχου Πικ Άνταμς και του εξερευνητή Ουίλλιαμ Σήμπρουκ. Πώς τρώνε το χύμα κι' Οτ-
τομάν του Όρενέκου, κλπ.

Ο ότι μπορούμε να ξεχωρίσουμε και να τα-
ξινομήσουμε τα διάφορα πλάσματα της δη-
μιουργίας από το είδος της τροφής τους, το
έχετε δώσει. Έτσι έχουμε τα σαρκο-
φάγα ζώα, τα χοιροφάγα κ.τ.λ. κ.τ.λ. 'Ο
άνθρωπος όμως, μας λέει η επιστήμη, είναι το
μόνο «πομφόγγον»... ζώον! Τρώει τα πάντα...
Τα πάντα; Αυτό, μά την άληθεια, φαίνε-
ται κάπως υπερβολικό... 'Ε, λοιπόν, όχι! 'Η
επιστήμη δεν μας έχει συνηθίσει ούτε με ύ-
περβολές ούτε με ψέμματα. 'Ο άνθρωπος δεν
διστάζει να καταβροχθίσει τροφές που μονάχα
το δνομά τους μας κάνει ν' ανατριχιάσουμε
από τη φρίκη! Κάθε χώρα έχει και τις πα-
ράξενες λιχουδιές της κοίτης της, όπως και κάθε απολίτιστος λαός
έχει τ' άνατριχιαστικά κι' ατεφάρματα συμπτώσά του...

Πρέπει ωστόσο να διολογήσουμε ότι οι άγριοι λαοί υποχρεώνονται
από την ανάγκη να τρώνε άφάνταστες κι' άπιστευτες τροφές. Μά τι
πρέπει να πη κανείς σχετικά για τα «έθνη» εκείνα που δεν είναι
λιγότερο έξοφρενικά και που είναι αποτέλεσμα των ιδιοτροπιών και
της διαστορφής της γένεσής σε χώρες που έχουν ένα πανάγριο πο-
λισμό;...

Ας αρχίσουμε αυτή την κάπως δυσκολοπερίγραπτη έρευνά μας
από τα καννιβαλικά συμπτώσια των αγρίων φυλών. Μά υπάρχουν άκο-
μη καννίβαλοι; Πώς δεν υπάρχουν! 'Ο πλοίαρχος Πικ Άνταμς κι'
ο εξερευνητής Ουίλλιαμ Σήμπρουκ έχουν γράψει μερικές πολύχρονες
σελίδες στις «Ταξιδιωτικές Αναμνήσεις» τους για
τους άνθρωποφάγους που υπάρχουν ακόμη σε με-
ρικές χώρες της γης. Κι' οι δυο τους μάλιστα δεν δι-
σώσαν να λάβουν κι' αυτοί μέρος στα νυχτερινά και
μισοφωτισμένα συμπτώσια των καννιβαλίων και να δο-
κιμάσουν από περιέργεια το ανθρώπινο κρέας, για
να αντιληφθούν τη γεύση του... Γιατί, όπως θα έ-
χετε άκούσει, τα παλιά χρόνια, διάφοροι ναυαγοί
και μερικοί εξερευνητές που κατανέκισαν τη φρίκη
και την ατάρξιά τους κι' έλαβαν μέρος σε καννι-
βαλικά συμπτώσια, διαφωνούν στο είδος της γεύ-
σεως που έχει το ανθρώπινο κρέας. Άλλοι λένε ότι
είναι ξινό κι' ότι μοιάζει με το κρέας του αλόγου.
Άλλοι πάλι βεβαιώνουν ότι η γεύση του είναι γλυ-
κιά κι' ότι δεν διαφέρει διόλου από το... χοιροφά-
γο! 'Οι δυο όμως εξερευνητές που αναφέραμε πα-
ραπάνω—μή ξεχνάτε ότι είναι Άμερικανοί—κατά-
ψωσαν τέλος να λύσουν αυτό το πολυμήλο ζήτη-
μα της γεύσεως που έχει το ανθρώπινο κρέας. 'Ο
μολογούν δίχως καμιά στενοχώρια, ότι δεν μπορού-
σαν να κάνουν και διαφορετικά, γιατί οι άνθρωπο-
φάγοι θα το θεωρούσαν ως προσβολή και θα τους
έβριζαν κι' αυτούς για να εκδικηθούν. 'Ο πλοίαρ-
χος Πικ Άνταμς λοιπόν αναφέρει ότι, όταν ναύα-
γος έ ε' Αστήρ της Καλής Έλιδος, το φορηγύ
του που μετέφερε διάφορα μηχανήματα στο Σίδνεϊ,
έβριζε δίχως να το θέλει εξερευνητής στας νήσους
Φιτζί... Μιά ημέρα όμως αχμολώτιστρε μαζί με
μερικούς ναύτες του από τη φυλή των Άρακουάν
που είναι οι πιο τρομεροί άνθρωποφάγοι άπ' όσους υπάρχουν ακόμη στην
έποχή μας. Οι Άρακουάν μετέφεραν τους Άμερικανούς στις καλίδες
τους, που ήταν φτιαγμένες άπάνω σ' ένα τέλειμα και δεν άφηναν να
τους ξεπαστρέψουν έναν πρόξεναν στα φρεσκάδια συμπτώσιά τους, έπει-
ς από τον πλοίαρχο Άνταμς που σόθηκε ως εκ θαύματος, χάρις στις
ισχυρές του γνώσεις. 'Ο τυχερός ναυαγός κατάφερε να γιστρέψει τον
άρροστο φύλαρχό τους με μια... αίσθητη διατα και να κερδίσει έτσι
την απερίοριστη αγάπη του. Όταν, λοιπόν, ο άρχηγός των Άρα-
κουάν έγινε καλός, διάστρεψε να γιορτάσει το χαρμόσυνο αυτό γεγονός
μ' ένα δολοφάντιο καννιβαλικό συμπτώσιο. Έκείνη την ημέρα οι Άρα-
κουάν είχαν γυρίσει από μια επιδρομή που είχαν κάνει στο χορδιό μας
έθνος της φυλής κι' είχαν φέρει μαζί τους δυο πολέμιους για να
τους εκδικηθούν με τον πιο σκληρό τρόπο, για να τους καταβροχθί-
σουν, δηλαδή, βέβαια από τη συνηθισμένη ιεροτελεστία και τους θρη-
σκευτικούς χορούς που γίνονται πριν από κάθε παρόμοιο «ξεφάντιο-
μας»... 'Ο πλοίαρχος Πικ Άνταμς αναγνώστρε αυτή τη νύχτα να
δοκιμάσει ανθρώπινο κρέας, κι' όπως άμολογεί ο ίδιος, το βόηξε νο-
στιμωτάτα... Μας άποκαλύπτει ότι μοιάζει με το ψητό χοιρινό...
Προσθέτει μάλιστα ότι είναι κάπως γλυκό κι' έχει άνερση από μετά-
λλο αλάτι. Μ' αυτές τώρα τις πληροφορίες παρατηρήσεις σημειω-
νεί κι' ο περιφάνιος Ουίλλιαμ Σήμπρουκ, ο Άμερικανός εξερευνητής,
για τον όποιο δεν έχει πει κανένα μυστικό ή Μαύρη Ήπειρος.

Άνθρωποφάγος των νήσων Φιτζί.

διόλκιμες ημέρες, μπροστά στις οποίες ίσχυοι με φρίκη η φαντα-
σία του ανθρώπου. Αυτοί οι άγριοι, κατάν, διαν καταβροχθίζουν τ'
αίμα των χελωνών, πέφτουν άπάνω στους κροκοδείλους που έχουν το
πρόσωπό τους με το άδωμάστο κρέας άπ' όλα τα ζώα. Οι Ότο-
μάν, μ' όλα τα αυτά δεν το περιφρονούν γιατί δεν έχουν να φάνε τίποτ'
άλλο... Όταν πειά χαθούν και οι κροκοδείλοι, αυτοί οι προτόγονοι
Τινδοί του Όρενέκου κατατρέφουν στο χύμα. Αυτό το φαγώσιμο γυ-
μά, το όποιο το λένε «πύμα», είναι ένα είδος άγγιλου που έχει κατε-
νική, λοιπόν, φτιάχνουν από αυτόν τον πηλό βόλους, μεγάλους σαν
πορτοκάλια, τους φέρουν λιγάκι στη φωτιά κι' έπειτα τους σαρ-
κάζουν σε μια γωνιά της καλίδας τους. Όταν πενθούν, παίρνουν ένα
άπ' αυτούς τους χοντράνους βόλους, τον μολοώνουν με νερό, τρώνε
όσο χύμα θέλουν για να χορτάσουν κι' έπειτα ξεναφτάζουν το βόλο
πάλι στο γυμνό και τον βάζουν στη θέση του. Χορταίνονται συνήθως μ'
ένα κιά την ημέρα άπ' αυτόν τον ατιμωτικό πηλό. Άραγε—θα φε-
ρίστε—ή «πύμα» αυτή έχει τίποτα θρεπτικά συστατικά για να την
άφαινε τόσο πολύ οι άγριοι του Όρενέκου; 'Η «πύμα», λοιπόν, δεν
έχει τίποτ' άλλο παρά μόνο σίδερο και σόδιον...

Αυτό το ίδιο έθνος της χοιματοφαγίας το βρίσκει κανείς στις ά-
γριους της Νέας Κωληδονίας, της Γουιάνας, της Βενεζουέλας, του
Κουκουίν, του Σιάμ, της Τάβα και της Σουμάτρας.

Στην Τάβα και στη Σουμάτρα οι άγριοι φτιάχνουν από ένα παρ-

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσεμπολιές)

Γιατί Γιάκομο βόσκειται πάλι στο Χόλλυγουντ,
όπου έτοιμάζεται να πρωταγωνιστήσει στο νέο
φίλμ: «Η βασίλισσα Χριστίνα της Σουη-
δίας».

Η «Σφίγξ» του Βορρά με το μυστηριώδη
της χαρακτήρα, κρίνεται πολύ καλλιπής για
να έναρξωση την αινιγματική βασίλισσα.

Καθώς διαδίδεται στο Χόλλυγουντ η Γαρέ-
τα Γράμπερ είναι τώρα, πολύ λιγότερο μελα-
γχολική και σιωπηλή από πριν. Άλλα κανείς δεν ξέρει γιατί!...

—'Ο Μορίς Σεβαλιέ έφερε από το Παρίσι στο Χόλλυγουντ ένα
δαχτυλίδι με... ήλεκτρονιο. Έτσι όταν ο Μορίς σφίξει το χέρι ενός
άνταρτου φίλου του, με το χέρι στο όποιο φορεί το σατανικό αυτό
δαχτυλίδι, ο δυστυχής φίλος τινάζεται ως άπ' άνω, γιατί δέχεται από
τομα μια έκκενωση ήλεκτρικού ρεύματος. Κατ' αυτόν τον τρόπο ο
Σεβαλιέ έχει γλυτώσει από πολλές ανεπιθύμητες χειραφτίες.

—Ένας φίλος του Σεβαλιέ τον παρεκάλεσε να του δανείσει το δα-
χτυλίδι του, και το χρησιμοποίησε εις βάρος της Ταλλούλα Μπάν-
χεντ, την ώρα που η άφρα Ταλλούλα ντυνόταν στο καμαρίν της
στο στούντιο της «Παραμύθων». Η χειραφτία αυτή φαίνεται πως ή-
ταν πολύ θερμή, γιατί η άνδρη πρωταγωνίστρια επήλθε ως το τα-
βάνι, άπ' το ήλεκτρικό ρεύμα που δάχτηκε.

—'Ο φαρσέρ, έστειλε κατόπιν
αυτού να εξαφανισθεί. Μά μόλις
πέρασε η πρώτη της ταραχή, η
ιής Μπάνχεντ έτρεξε από πίσω
του για να της πη που άγρόσε
το θαυμάσιο αυτό δαχτυλίδι, για
ν' άγοράσει κι' αυτή ένα παρόμοιο.
Τέτοια δαχτυλίδια όμως φαίνεται
πως δεν υπάρχουν στην Άμερική

μιο άγγιλο μικρές πηλές και τις
φέρουν στη φωτιά πριν να τις φάνε.
Οι άγριοι της Τάβας όμως είναι
πολύ φραφρναίτοι... Αυτοί φτιά-
χνουν μ' αυτό τον πηλό διάφορα
αγαλματάκια, που παριστάνουν διά-
φορα ζώα και ανθρώπους, τα φέ-
ρουν στη φωτιά κι' έπειτα τα κα-
ταβροχθίζουν με μια απερίγραπτη
ευχαισθησία...

Το περίεργο τώρα είναι ότι το
φαγώσιμο αυτό χύμα πουλίζεται
στο Κογκά μια γαλλική δεκάρα
το κιά! Οι μάγοι δε της Κεν-
τρικής Άφρικής τρελλαινούνται
γι' αυτό και το θεωρούν ως το κα-
λύτερο γλυμάμα.

Πώς να το λήψη κανείς τώρα
ν' αναφέρει κι' όλες τις άλλες ά-
φάνταστες κι' ανατριχιαστικές
τροφές που τρώνε ή προτόγονες
φυλές; Στην Αυστραλία π. χ. οι
άγριοι καταβροχθίζουν όλα τα έν-
τομα, από τους μύλες, κέντηρους
και κίτρινους σκαρβαβίους ως τις
κανές άσπίδες!...

Οι Γαμπράκιος, ένας από τους
προτόγονους λαούς της Νοτίου
Άμερικής, θεωρεί ως το καλύτε-
ρο κτήνη τη γουστερίτσα και
τους βατράχους.

Στας νήσους Σάντουιτς, τέλος, οι
άγριοι προτιμούν το ψητό κρέας
από το άμυ. Φτιάχνουν λοιπόν, μι-
κρούς στρογγυλούς φούρνους, κι' έ-
ταν τους άναφουν, βάζουν μέσα
ζωντανό το γουρινό και το σπνί
που πρόκειται να ξεροψησουν και
το άφηνουν έκει μέσα δυο διόλι-
ρες ημέρες, φροντίζοντας να δια-
τηρούν σε μια κανονική θερμοκρα-
σία το φούρνο. Όταν κατόπιν ά-
νοίζουν το φούρνο, το ψητό τους
είναι μελακό σαν το σίκο.

Ο ΠΕΡΙΗΓΗΤΗΣ

Δύο «θατέρες» πρώτοι μεγεθους: 'Η Νόρμα Σήρερ και ο Α-
δόλφος Μανζού.

και έτσι η Ταλλούλα έπληγράφησε σ' ένα γνωστό της στο Παρίσι να
της άγοράσει ένα ήλεκτρικό δαχτυλίδι.

—'Η Άμερικανική Ακαδημία της κινηματογραφικής τέχνης και έ-
πιστήμης, άνεκήρυξε την Έλεν Χάιντ ως την καλύτερη ήθοισα του
1932, για το θαυμάσιο παξίμο της, στην κινηματογραφική ταινία, το
«Σφάλμα μιας Μητέρας». 'Η Έλεν Χάιντ ως γνωστόν, πριν να παί-
ξει στην κινηματογράφο ήταν μια άπ' τις γνωστότερες καλλιτέχνιδες
του άμερικανικού θεάτρου. Γνωρίζει δε τα σανίδια της σπέρης από
ήλικας έξι ετών. Είναι παντρεμένη με τον σεναρίστα Σαρ Μάκ Άρ-
θουρ κι' έχει ένα χαριτωμένο κοριτσάκι τεσσάρων ετών.

—Τα πρωτεία του καλύτερου άρρεος ήθοισα άπενεμήσαν στην
ήθοισα Φρέντερικ Μάρε, για τον διπλό τον ρόλο στην ταινία «Δό-
κτωρ Τζέλλυ και μίστερ Χέντιντ». 'Ο Μάρε δεν είναι βετεράνος του
κινηματογράφου, όπως η Έλεν Χάιντ. Την πρώτη εμφάνισή του στην
όθονη την έκανε στο 1928, όταν ο όμιλόν βρεκόταν ακόμη στις άρ-
χές του, ή δε έξελίξης του από τότε είναι ραγδαία. Τώρα πρόκειται να
παίξει σε μια νέα ταινία μαζί με την Νόρμα Σήρερ.

—Τα κινηματογραφικά άνδρόγυνα του Χόλλυγουντ, άπεφάσαν να
γιορτάσουν τις χαρές της πατρότητας. Έτσι ο Ρίτσαρντ Άρλεν, ά-
νήγγιλε, ότι αυτός και η γυναίκα του Τζωπόντα Ράιστον περιμέ-
νουν... ένα νεαρό έπισκέπτη των έρχόμενων άνοιξη.

Ντιξ πρόκειται έπίσης να δώσει έ-
να κανονικό άδελφάκι στο κορι-
τσάκι της. 'Ο Τζέι Μπρόουν είναι
όσαυτός «δύος» χαρά για τον τέ-
ταρτο άπόγονό του. Τέλος η Έλεν
Τζανέβερρεξ έχάρισε τελευταί-
ως στον σύζυγό της ένα χαριτω-
μένο άγοράκι.

—Δύο παλικοί μας και άγαπητοί
γνωρίζοι ο Ρόντ λα Ρόν και η σί-
ζυγός του Βίλμα Μπάνκν προέ-
κει να άναρξωση πάλι τα φάτα
των προσβολών. Θα παίζουν μαζί
σε μια μεγάλη ταινία που έχει τον
τίτλο: «'Ο Άνταμς».

—'Η Μίριαμ Χόλινς άνήγηρε
να παίξει μαζί με τον γόητα
Κλάρε Γκαμπιέλ στην ταινία «'Η
ναίκα χωρίς σάβανο».

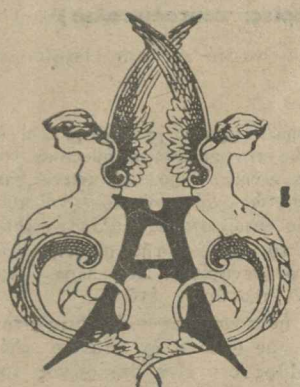
—'Η προσβολή ήταν μεγάλη για
τον Γκαμπιέλ που είχε ως τώρα ως
πρότερο τον τις μεγαλειώδεις κα-
λλιτέχνιδες της όθονης, την Γκρέτα
Γκάρμπο, την Τζέιν Κρόφορντ,
την Νόρμα Σήρερ. 'Η έταιρία Με-
τρώ δεν έφερε πάντως αντίρρηση
στην άνομή της και έδωσε τον ρό-
λο της στην Καρόλα Λουπιά.

—'Η Άλβ Τζόνς παρ' όλο που
παρέλαψε το άναρτήριον των σε-
ράντια, άπεφάσισε να χορέψι εν
νέον τον χορόν του 'Ησαία. Έπέ-
στρεψε από το Ρένο όπου έπηρε το
διαμύνει της, από τον πρώην σύζυ-
γό της Τζέιμς Ρέφαν και έπαμά-
ζει το νυφικό της φόρεμα για τους
γόνιους της με τον σκηνοθέτην
Κλάρε Μπρόουν. Καλοοριζαίται...

—'Η Ζαού Πίτς, ή πιο χαο-
τική καρακτορία της Άμερικα-
νικής όθονης, είναι και ή πιο πολί-
τεκνος μητέρα. Από της παιδιά έ-
χει μόνο μια κόρη, έχει όμως και
έντε άλλα υιοθετημένα. Το σέκο
της πλησιάζει ο Ουίλλιαμ Μπρεν,
σόν όποιον ο Θεός δεν έστρεψε
να γινή πατέρας, αλλά, έχει υιοθε-
τήσει τρία άνηπάνα του και τώρα
θέλει να υιοθετήσά άλλα δυο όρ-
φανά.

ΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΛΥΝΑΤΟΝ νὰ μᾶς προδώσουν, ἀπάν-
τησε ἀπερίσκεπτα ὁ Καστελνὸς. Οἱ
ἀρχηγοὶ μόνο ξέφουν τὸ μυστικὸν καὶ
κάνεις ἀπ' αὐτοὺς δὲν εἶνε βανὸς γιὰ
ἓνα τέτοιο ἐγκλημα...

—Κύριε ντὲ Καστελνὸ, εἰπε σοβα-
ρὰ ὁ Γαβριήλ, ἔχετε λόγην ἐμπιστοσύνην
σὲ μένα;

—Τυφλὴ ἐμπιστοσύνη, ἀγαπητέ
μου...

—Αἶ, λοιπόν, θέλετε ν' ἀκούσετε μὴ
καλὴ συμβουλὴ, μὴ φιλικὴ συμβουλὴ;

—Ποῦ;

—Εγκρατεῖσθε τὸ σκεῖν σας νὰ
κινεῖσθε ἀπὸ τὸ Ἀμπονὸς. Στείτε
ἀμέσως ἀγγελιοφόρους αἰγουνους σὲ
τοὺς ἀρχηγούς. Μπορὸν τοὺλάχιστον νὰ τοὺς
μεριμνῶς ἡμέρες...

—Μὰ γιατί; Γιατί; ρώτησε ὁ Καστελνὸς, ὁ
ὁποῖος ἄρχισε ν' ἀ-
νησυχῇ. Θὰ ἔχετε χωρὶς ἄλλο κάποιο σοβαρὸ
λόγον νὰ μοῦ μιλήτε
ἐτσι.

—Θεέ μου, ὅχι! ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ νοιώθοντας
τὴν καρδίαν του νὰ σφίγγεται ἀπὸ τὸ ψέμα αὐτό.

—Μὰ τότε, εἰπε ὁ Καστελνὸς, μὲ συμβουλεύετε
χωρὶς αἰτία γιὰ
ἐγκαταλείπειν ἓνα σχέδιον τοῦ ὁποῖο ἡ ἐπιτυχία
εἶνε σχεδὸν βεβαία.

—Ὅχι, δὲν σὰς συμβουλεύω χωρὶς αἰτία, μὰ
δὲν μπορὸν νὰ εἰ-
πῶ τὸ γιατί. Βασιστῇ μόνο στοὺς λόγους μου,
ἀν' αὐτὰ ποὺ σὰς εἶ-
πα ὡς τώρα εἶνε πολλὰ...

—Ἀκούστε, εἰπε σοβαρὰ ὁ Καστελνὸς, ἀν
ἀλλάξω ἀπόφασιν τὴν
τελευταία στιγμὴν, θὰ εἶμαι ὑπεύθυνος
στόν Λά Ρενοντὶ καὶ τοὺς ἄλ-
λους ἀρχηγούς. Μπορὸν τοὺλάχιστον νὰ τοὺς
παρατρέπω σὲ σὰς;

—Ναί, ἀπάντησε ὁ Γαβριήλ.

—Καὶ θὰ πῆτε τοὺλάχιστον σ' αὐτοὺς τοὺς
λόγους ποὺ σὰς ἀπαγόρευαν τὴν συμβουλὴν
σας αὐτή;

—Ἀλλοῖμονο! Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα...

—Τότε πῶς θέλετε, νὰ ὑποχωρήσω
στὴν συμβουλὴν σας; εἰπε ὁ Καστελνὸς. Δυστυχῶς,
κύριε ντὲ Μονγκομερὺ, παρ' ὅλη τὴν ἀπέ-
ραντὴ ἐμπιστοσύνην ποὺ ἔχωμε ὅλοι σὲ σὰς,
δὲν μπορὸν νὰ κάνω τίποτε...

—Τότε, προσέχετε φωνάζει αὐστηρὰ ὁ
Γαβριήλ. Γιατί ἀναλαμβάνετε τώρα σὲς
μὴ τρομερὴ εὐθύνη.

Ὁ τόνος μὲ τὸν ὁποῖο ὁ νεαρὸς κόμης προ-
φέρει αὐτὰ τὰ λόγια, ἔφερε μεγάλη ἐντύπωση
στόν Καστελνὸν καὶ, σὺν τῇ φωτιστικῇ ἔ-
ξαρσιν, φώναξε:

—Κύριε ντὲ Μονγκομερὺ, μοὶ φαίνεται
πῶς μαντεύω τὴν ἀλήθειαν. Σὰς ἐμπιστεύθη-
καν ἡ μάχαι μόνος σας ἓνα μυστικόν, τὸ ὁ-
ποῖο σὰς εἶνε ἀπαγορευμένον ν' ἀποκαλύψ-
τε... Μὰς ἐπρόδωσαν μήπως;

—Δὲν σὰς εἶπα ἓνα τέτοιο πρᾶγμα! φό-
ναξε ἡσυχῇ ὁ Γαβριήλ.

—Ἦ μάλλον, ἐξασκολοῦσθε ὁ Καστελνὸς,
εἰδότε, πρὶν ἔχετε εἶδῃ, τὸ δοῦκα ντὲ Γκλῆ,
ὁ ὁποῖος εἶνε φίλος σας καὶ ὁ ὁποῖος, μὴ ξέ-
ροντας πῶς εἶστε δικός μας, σὰς ἀπεκάλυψε
διάφορα πράγματα.

—Κανένα ἀπὸ τὰ λόγια μου δὲν μποροῦσε
νὰ σὰς κἀνῃ νὰ ὑπο-
ψαστῇτε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα...

Μὴ βαρεῖται σιωπὴ ἀνέβηκε τώρα μεταξὺ
τῶν δύο ἀνδρῶν. Τέλος ὁ Καστελνὸς διέκοψε
τὴν σιωπὴν αὐτὴν, λέγοντας μὲ κάποια
πληρότητα:

—Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε κόμη, γιὰ τὴν
συμβουλὴν σας, μὰ δὲν μπο-
ρῶ παρὰ νὰ πραγματοποιήσω τὸ σκεῖν μου...
Πηγαίνω μάλιστα, νὰ τὴν ἀδεία σας, νὰ
δώσω τὴν ἀναγκαῖαν διαταγὴν γιὰ τὴν
ἀποσπαστὴν ἐπὶ τῇ θάλασσῃ...

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν, χαρ-
φώθηκε τὸ Γαβριήλ καὶ ἔφυγε ἔξω.

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΤΕΛΟΥΣ

Ὁ Γαβριήλ ὥστόσο δὲν ἐγκατέλειπε τὸν πύργον
τοῦ Νουαζαί, μὰ ἀποφάσισε νὰ περάσῃ σ' αὐτὸν τὴν
νύκταν του. Ἐλπίζε ὅτι ἴσως τὴν
ἄλλη μέρα θὰ ἔβλεπε κανένα ἄλλον
ἀρχηγὸν τῶν Οὐγενότων καὶ θὰ
τὸν ἐπέειπε ἴσως...

Ὁ Καστελνὸς τὸν ἄφησε ἐντελῶς
ἐλεύθερον καὶ κατὰς περιφρονῇ.

Γάβριελος τῆς Σαβοΐας, δούξ ντὲ Νεμούρ.

καὶ, φροντίζοντες σὺν τῇ μὴ δίνῃ καμμίαν
προσοχὴν σ' αὐτόν. Ὁ Γα-
βριήλ τὸν συνάντησε πολλὰς φορὰς ἐκεῖνο
τὸ δοῦκα στὴν ἀλβανίαν καὶ τοὺς διαφόρους
τοῦ πύργου, νὰ πηγαίνοντο καὶ νὰ δύνῃ
ἐξ ἑαυτοῦ διαταγὰς.

Μὰ οἱ δύο ἐκεῖνοι γυναικοὶ νέοι, ποὺ
ἦσαν ἐξ ἰσουλῶν εὐγενεῖς καὶ
περὶ τὴν ἀλβανίαν, δὲν ἄλλαζαν
περὶ αὐτῶν καὶ οὐτε μὴ λέγει.

Κατὰ τὴν μακρὴν ὥρην αὐτῆς τῆς
νύκτας τῆς ἀγωνίας, ὁ κό-
μης ντὲ Μονγκομερὺ, ὁ ὁποῖος ἦταν
πολὺ ἀνησυχῶν, γιὰ νὰ μὴ μωρο-
ποιήσῃ, ἐμεινε ἀπάνω στὴν ἐπαύριον
τοῦ πύργου, σκεπτόμενος καὶ
προσευχόμενος.

Μὲ τὴν ἡμέραν, τὰ στρατεύματα τῶν
Μετροπολιτικῶν ἀρχῶν νὰ
φτάνουν σὲ μικροὺς χοροὺς καὶ
στὰς ἐκτὸς τοῦ πύργου τὸν μέγιστον
μέρος τους εἶχε φτάσει, καὶ
στὴν ἐνδεκά, ὁ Καστελνὸς δὲν
περίμενε περὶ κανένα.

Μὰ ὁ Γαβριήλ δὲν ἤξερε κανένα
ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς ποὺ ἦσαν ἐ-
κεῖ. Ὁ Λά Ρενοντὶ εἶχε εἰδοποιήσῃ
ὅτι θὰ διέσχισεν τὸ δόσος τοῦ
Σατὸ—Ρενὸν γιὰ νὰ φτάσῃ μετὰ
τοὺς ἀνδρες του σὲ τὸ Ἀμπονὸς.

Ὅλα ἦσαν ἑτοιμασμένα γιὰ τὴν
ἀναχώρησιν. Οἱ λοχαγοὶ Ροναί καὶ
Μαζέρο ποὺ θ' ἀποστολίσαν τὴν
ἐμπροσθοφυλακήν, παρέτασαν τοὺς
ἀνδρες τους σὲ τὸ προαύλιον τοῦ
πύργου, γιὰ νὰ ἐξαχθῶν. Ὁ
Καστελνὸς θύμωκε...

—Αἶ, λοιπόν, εἰπε σὲ τὸν Γαβριήλ
καθὼς τὸν συνάντησε σὲ μὴ συμ-
μῇ. Βλέπετε πόσον, κύριε κόμη,
ὅτι εἶχατε ἄδικο καὶ ὅτι ὅλα τὰ
περίφημα...

—Ὅσον περιμένετε! ἀπάντησε ὁ
Γαβριήλ κοινῶντας θλίβερα τὸ
κεφάλαιόν του.

—Μὰ τί θέλετε ἀκόμα γιὰ νὰ πο-
τήναι, ἀπαιτεῖτε, εἰπε ὁ Καστελνὸς
χοινοφροντίζοντας. Οὔτε ἓνας
ἀπὸ τοὺς δικούς μας δὲν ἔλκει
ἀπὸ τὸ καλὸν μας, καὶ ὅλοι ἦσαν
στὴν ὥραν τοὺς μὲν περισσοτέρους
μᾶλλον ἀνδρες ἀπ' ὅσους εἶχε
ὑποσχεθῆναι...

Ἐξαίρετα ἦσαν αὐτοὶ ποὺ ἔδωκαν
καὶ μεγάλους θρόνους ἀπ' ἑξῆς
διέκοψαν τὸν Καστελνὸν.

—Σταθῆτε! εἰπε σὲ τὸν Γαβριήλ.
Στοιχηματίζω, ὅτι νέες ἐλπίδες
ποὺ δὲν εἶναι περιμένετε μᾶς
ἔρχονται τώρα...

Χωρὶς ἄλλο θὰ εἶνε ὁ Λαμὸν καὶ
ὁ Ντεσάν μὲ τοὺς μεταστροφίμους
τῆς Πικαρδίας... Τὸς
περιμένετε αὐτοὺς...

—Μὰ εἶνε τάχα αὐτοὶ; εἰπε ὁ
Γαβριήλ, ὁ ὁποῖος εἶχε χλωμάσει,
ἀντιγράφοντας τὸν ἥρω
τὸν αὐτοῦ...

—Καὶ ποῖο ἄλλο μποροῦσαν νὰ
εἶναι; εἰπε ὁ Καστελνὸς. Ἐλάτε
σ' αὐτὴν τὴν γαλῶν, κύριε κόμη...
Ἀπ' τὴν ἐπαύριον τῆς, θέλω
καταστῆναι σὲ τὴν αὐτὴν ἀπ' τὴν
ὁποία ἔρχεται ὁ θρόνος...

Καὶ παρῆσαν μαζί του τὸ Γαβριήλ.
Μὰ σὺν ἔλθαι σὲ τὴν ὥρην τοῦ
τείχους, ἔβλεπε μὴ δυνατὴν
καταστῆναι τὴν χεῖρα του καὶ
ἐμεινε σὺν ἀπολαύσεως...

Δὲν ἦσαν στρατεύματα μεταστροφί-
μων αὐτὰ ποὺ προεβόλουν τὸ
δοῦκα μὴ στρατεύματα βασιλικά,
διουκηνικά, ἀλλὰ τὸν Γάβριελ
τῆς Σαβοΐας, δοῦκα ντὲ Νε-
μούρ...

Χωρὶς σὲ τὴν δόξαν ποὺ
περιτοκοῦσαν τὸν πύργον τοῦ
Νουαζαί, τὰ βασιλικά στρατεύματα
εἶχαν καταφθάσει νὰ φτάσουν,
σχεδὸν ἐξ ἐμπροσθέν, σὲ τὴν
ἀνοχτὴν αὐτὴν τοῦ πύργου, ὅ-
που ἐκεῖνη τὴν στιγμὴν παρατασσά-
σαν ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ τῶν
ἐπαναστατῶν.

Μετὰ τὴν ἀποσπαστὴν αὐτὴν
ἐμείναντο τοὺς, ὁ Ροναί καὶ ὁ
Μαζέρο ποὺ βρέθηκαν ἔξωθεν
περικυκλωμένοι, ἀναγκάστηκαν
νὰ παρ-
δοῦν καὶ τὴν στιγμὴν ποὺ ὁ
Καστελνὸς κινεῖται ἀπὸ τὸ
δοῦκα τοῦ πύργου, κατέβησαν
στοὺς νικητὰς τὰ δῶλα τους.

Ὁ διουκηνισμὸς βαρὺς δὲν
μποροῦσε νὰ πιστῇ σὲ μίαν
του. Ἐμεινε μὴ στιγμὴν ἀνίστα-
ται, κατὰ τὴν ἀνάγκην, ἀλλοιωμένος,
χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ προσέβῃ λέξιν.
Ἐνα τέτοιο γεγονός ἦταν τόσο
μακρινὸ ἀπ' τὴν ἀνάγκην του, ὥστε
δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ πῶς
εἶχε συμβῇ.

Ὁ Γαβριήλ, ἀν καὶ λιγώτερον
ἐξασταμένος, ἦταν ἐξ ἰσουλῶν
συνηθισμένος.

Καθὼς ἀλλοιωτοῦσαν οὖν
ἐκείνους καὶ χλωμοί, ἔνας σημα-
φόρος μὲτρε μὲσα, ἐπὶ τὸν
Καστελνὸν.

—Κύριε βαρὺν, τοῦ εἶπε, λαχανα-
φροντίζοντας, τὰ βασιλικά
στρατεύματα κινεῖται νὰ
γένηται καὶ τὴν πρώτην πύλιν.
Μόλις προφθάσῃ νὰ κλεισθῇ
τὴν νύκταν, σ' ἓνα τέτατον,
θὰ δοῦνται μὲσα σὲ τὴν
ἐσωτερικὴν αὐτὴν. Τί πρόκειται
νὰ κάνετε; Νὰ πολεμήσουμε
ἢ ν' ἀρχίσουμε διαπραγματεύσεις
μαζὺ τους; Περιμένετε
διαταγὰς σας...

—Ἐρχομαι, ἀπάντησε ὁ
Καστελνὸς. Περιμένετε νὰ
ἀκούσῃ καὶ ἔφτασα...

Καὶ ὑπῆρξε διαταγὴ σὲ τὴν
ἀλβανίαν γιὰ νὰ φορέσῃ τὸ
δοῦκα του καὶ νὰ ζῶσθι τὸ
σπᾶν του. Ὁ Γαβριήλ τὸν
ἀκολούθησε.

—Τί πηγαίνετε νὰ κάνετε,
φίλε; τὸν ρώτησε θλίβερα.

—Δὲν ξέρω... Δὲν ξέρω... ἀπάντησε ὁ
Καστελνὸς σὺν τρελλῶς.

Μπορεῖ τοὺλάχιστον νὰ πεθάνω...

—Ἀλλοῖμονο! εἰπε ὁ Γαβριήλ. Γιατί
νὰ μὴ ν' ἀκούσετε χτες;

—Ναί, εἶχατε ἔλεον, τὸ
βλέπω... Ἀπάντησε ὁ
Καστελνὸς. ἔχαστε προβλεῖν
αὐτὸ ποὺ συνέβη. Τὸ ξέρετε
ἀπὸ πρὶν ἴσως...

—ἴσως... εἰπε ὁ Γαβριήλ. Κι' αὐτὸ
ἦταν τὸ μεγαλειότερόν μου
μαρτύριον. Μὰ ἰσχυρῶς σὲ τὴν
ἐκείνην στιγμὴν ἐνός ἀνθρώπου
ὑποχρεώσεις ἀλλόκοτες καὶ
τρομερές...

Εἶχα δώσει τὸ λόγο τῆς
μυῖης μου νὰ μὴ σὰς ἀφήσω
μὴ κανένα τρόπο νὰ
ἐπηρεασθῇ τὴν ἀλήθειαν...

—Καὶ ἐκάνετε καλὰ ποὺ
σώσατε, τὸν διέκοψε ὁ
Καστελνὸς. Τὸ ἴδιο θὰ
ἐκάνω καὶ ἐγὼ σὲ τὴν
ἐκείνην στιγμὴν...

Φταῖ ἐγὼ ποὺ δὲν σὰς
ἐκείνην... Μὰ τώρα θὰ
πληρώσω τὸ λόγον μου,
πεθαίνοντας...

—Θὰ πεθάνω καὶ ἐγὼ
μαζὺ σας, εἰπε ὁ Γαβριήλ
μὲ γαλήνη.

—Ἐσεῖς; Καὶ γιατί; φώναξε ὁ
Καστελνὸς. Ἐσεῖς δὲν
εἶστε ἰσοχρεωμένοι νὰ
λάβετε μέρος σὲ τὴν μάχην...

—Ναί, δὲν μπορῶ νὰ
πολεμήσω, εἰπε ὁ Γαβριήλ.
Μὰ ἡ ζωὴ μου εἶνε
δόσος καὶ ὁ διπλὸς
κόπος ποὺ καὶ ἀναγκαστικά
τώρα μὴ ἀρτίζω...

Θὰ παρουσιασθῶ σὲ τὴν
μάχην χωρὶς δῶλα... Δὲν
θὰ σκοτώσω, μὰ θ' ἀφήσω
νὰ μὴ σκοτώσω, τὸν
ἐκείνην ποὺ θὰ εἶνε
περιωρισμένο γιὰ σὰς...

—Ὅχι, εἰπε ὁ Καστελνὸς.
Δὲν πρέπει, δὲν θέλω νὰ
σὰς παρασύρῃ σὲ τὴν
καταστροφὴν μου...

—Ἐ! εἰπε ὁ Γαβριήλ. Θὰ
παρουσώτε ὅμως χωρὶς
λόγον καὶ χωρὶς ἐλπίδα
βίαιος τοὺς δικούς μας...

ποὺ εἶναι κλεισμένοι
μαζὺ σας μέσα σ' αὐτὸν
τὸν πύργον. Ἡ ζωὴ μου
εἶνε μὴ ἀχρηστὴ ἀπὸ
τὴν δικήν σας...

—Πρέπει νὰ τοὺς
ζητήσω αὐτὴν τὴν
δύναμιν γιὰ τὴν δόξαν
τοῦ κόμητός σας, εἰπε ὁ
Καστελνὸς. Οἱ μάχιμοι
εἶναι σὺν τῇ πόλιν γιὰ
νὰ μὴ ἰσοσταθῇ, ἀπὸ
τοὺς νικητὰς.

—Ναί, εἰπε ὁ Γαβριήλ. Μὰ
τὸ κατῆλκεν σὰς ὡς
ἀρχηγὸς, δὲν εἶνε
νὰ παρουσιάζεστε νὰ
σώσετε τὴν δυνάμειν
ποὺ σὰς ἔχουν ἐμπιστευ-
θῆναι...

—Λοιπόν, εἰπε ὁ
Καστελνὸς, τί μὲ
συμβουλεύετε νὰ
κάνω.

—Νὰ δοκιμάσετε τὰ
εἰρηρικά μέσα, ἀποκρίθηκε
ὁ Γαβριήλ. Ἄν ἀντισταθῇ,
δὲν ὑπάρχει κανένας
τρόπος ν' ἀποφύγετε τὴν
καταστροφὴν καὶ τὴν
σφαγὴν. Ἄν ὑποκύψῃ
σὲ τὴν ἀνάγκην, δὲν
ἔχουν, μὴ φάινεται,
τὸ δικαίωμα νὰ σὰς
τιμωρήσουν ποὺ δὲν
πραγματοποιήθηκε...

—ἔχω μετανοήσῃ τόσο
γιατὶ ἔν' ἀκούσω τὴν
πρώτην συμβουλὴν
σας, εἰπε ὁ Καστελνὸς,
ὥστε θὰ ἡθελοῦν ποὺ
νὰ σὰς ἀκούσω αὐτὴν
τὴν φωνήν... Ὅσοοι
διατάζω...

—Ἀκούετε; εἰπε ὁ
Γαβριήλ.

Χτες δὲν μπόρεσα νὰ
σὰς σώσω... Μὰ σήμερον
θὰ προσπαθῶ...

—Τί θὰ κάνετε; ρώτησε ὁ
Καστελνὸς, κλονιζόμενος.

—Τίποτε ἀνάξιν σας,
μείνετε ἥσυχος! εἰπε ὁ
Γαβριήλ. Θὰ πάω
σὲ τὸ δοῦκα ντὲ Νεμούρ,
ὁ ὁποῖος διοικεῖ τὰ
βασιλικά στρατεύματα.
Θὰ τοῦ πῶ ὅτι δὲν
προσέβητε καμμίαν
ἀντίστασιν, ὅτι θ' ἀνοίξετε
τὴν πόλιν καὶ θὰ
παραδοθῇτε σ' αὐτόν...
Ἐκείνος πάλιν θὰ
ἐγγυηθῇ ὅτι δὲν θὰ
πάθετε κανένα κακόν,
ὅπως σὲς, οὔτε οἱ
εὐγενεῖς καὶ ὅτι, ἀπὸ
σας, ὁδηγήσει μὲν
σὲ τὴν βασιλείαν γιὰ
νὰ τοῦ ἐκδέσεται τὰ
παρατῶνά σας, θὰ
σὰς ἀφήσῃ ἐλεύθερον...

—Κι' ἔν' ἀρνηθῇ;

—Ἄν ἀρνηθῇ, τὸ
ἄδικο καὶ ἡ εὐθύνη
θὰ εἶναι μὲ τὸ μέρος
του.

Ἄν ἀρνηθῇ, Καστελνὸς,
θὰ ἐξαπατηθῶ νὰ
πεθάνω μαζὺ σας...

—Τότε παραίτησε,
εἰπε ὁ Καστελνὸς, μ' ἀποκρίσιν.

—Εὐχαριστῶ, εἰπε ὁ
Γαβριήλ.

Καὶ κατέβηκε τρέχοντας. Ἐβλεπε
καὶ ποὺ ἀνοίξαν τὴν πόλιν
τοῦ πύργου καὶ μὴ μὴ
λενὴν σὲ τὸν χεῖρ,
προχώρησε πρὸς τὸ
δοῦκα ντὲ Νεμούρ, ὁ
ὁποῖος στεκόταν
ἐκπαισμένος ἀπὸ τοὺς
δικούς του.

—Δὲν ξέρω ἂν ἡ
ἐξουσία σας μ' ἀναγνωρίζει,
εἰπε ὁ Γαβριήλ.

Εἶμαι ὁ κόμης ντὲ
Μονγκομερὺ.

—Ναί, κύριε ντὲ
Μονγκομερὺ, σὰς
ἀναγνωρίζω, ἀπάντησε ὁ
δοῦξ.

Ὁ δοῦξ ντὲ Γκλῆ
μὲ εἰδοποιήσῃ ὅτι θὰ
σὰς ἐπάρσιν ἔξω, ὅπου
ἦσαν μὲ τὴν ἀδείαν
του, καὶ μοὶ συνέστησε
νὰ σὰς μεταχειρισθῶ
σὺν φίλῳ...

—Κύριε δοῦξ, θὰ
μποροῦσα νὰ συνομιλήσω
μὴ στιγμὴν μαζὺ σας...

—Εἶμαι δικός σας,
ἀπάντησε ὁ δοῦξ.

Ὁ Καστελνὸς, ὁ ὁποῖος
ἀπὸ ἓνα κινεῖται
παράθυρον τοῦ πύργου
παρακολούθησε μὴ
ἀγνοῖα ὅτις τὴν
ἐκείνην ποὺ εἶδε ν' ἀπο-
κρινόμην καὶ νὰ σὺν-
ταχθῇ, ἔπειτα ὁ
δοῦξ ζήτησε μὲλάνη
καὶ πέννα καὶ ἔγραψε,
ἀνομιμῶντας σ' ἓνα
τμή-

μα, ἓνα χαρτί, τὸ
ὁποῖο ἔδωσε κατὰ τὸν
Γαβριήλ, ποὺ τὸν
εὐχαρίστησε μὲ
διὰ τὴν.

Ἐπὶ τὸν χαρτὶν, ἀκόμα
ἐλπίδες... Ὁ Γαβριήλ
πράγματι ἔναρξεν
ὡς διαταγὰς στὸν
πύργον καὶ ἔδωσε
στόν Καστελνὸν τὸ
ἀκόλουθον ἔγ-
γραφο:

«Ἐπειδὴ ὁ κ. ντὲ
Καστελνὸς καὶ οἱ
σύντροφοί του τοῦ
πύργου τοῦ Νουαζαί
συγκατεστήσαν ἀπὸ
τὴν πρώτην στιγμὴν
τῆς ἀφίξεώς μου
νὰ καταθέσουν τὰ
ὅπλα καὶ νὰ παραδοθῶν
σὲ μένα, ὁ ὑπογε-
γραμμένος Γάβριελος
τῆς Σαβοΐας, δούξ
τοῦ Νεμούρ, τοὺς
ἀρτίζω σὲ τὴν
προσωπικὴν μου
τιμὴν καὶ δὲν θὰ
πάθουν κανένα κακόν.
Θὰ δὴν ἡσώσω μόνο
τὸν κ. ντὲ Καστελνὸν
καὶ δεκαπέντε ἀπὸ
τοὺς συντρόφους του
σὲ τὸ Ἀμπονὸς, ἐν-
ώπιον τῆς Αὐτοῦ
Μεγαλειότητος γιὰ
νὰ ἐκθέσουν εἰρη-
νικῶς τὴν διαμετρί-
νισιν τους.»

ΙΑΚΩΒΟΣ ΤΗΣ ΣΑΒΟΪΑΣ, ΔΟΥΞ ΤΟΥ ΝΕΜΟΥΡ.

—Εὐχαριστῶ, φίλε,
εἰπε ὁ Καστελνὸς
στόν Γαβριήλ, ἀπὸ
διὰ τὴν ἀγάπην σου.
Μὰς σώσατε ὅχι
μόνο τὴν ζωὴν, ἀλλὰ
καὶ τὴν τιμὴν. Ὑπ' αὐ-
τοὺς τοὺς ὅρους, εἶμαι
πρόθυμος ν' ἀπο-
καταστήσω τὸν πύργον
ντὲ Νεμούρ. Ἐτσι
δὲν θὰ φτάσωμε ὡς
ἀχρηστὸν μὲτρε
στοὺς δικούς σας. Σὰς
εὐχαριστῶ ἀπὸ
καρδίας μὴ φορὰ.

Μὰ, καθὼς ἔρχομαι
τὸ χεῖρ τοῦ ἀπελευθερω-
τοῦ του, ὁ Καστελνὸς
ἀνέβηκε ὅτι ὁ
Γαβριήλ εἶχε ἔναρξιν
μεταχειρισθῶν ὡς
πρὶν.

—Τί ἔχετε λοιπόν,
πᾶν; τὸν ρώτησε.

—Συλλογίζομαι
τώρα τὸ Λά Ρενοντὶ
καὶ τοὺς ἄλλους
προεσταν-
τες ποὺ πρόκειται
νὰ ἐπιτεθῶν

ΙΣΠΑΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΔΟΝΝΑ ΙΝΕΣ

("Ενα δραματικό επεισόδιο από τη ζωή του Δόν Ζουάν")

ΠΡΟΣΩΠΑ :

Η ΔΟΝΝΑ ΙΝΕΣ, ο ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ, η ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ, παρσμένη της, η ΓΟΥΜΕΝΗ.

("Η σκηνή σ' ένα μοναστήρι, στο κελλί της Δόννα Ινές").

ΣΚΗΝΗ I

"Η Δόννα Ινές κ' η γκουμένη."

Η ΓΟΥΜΕΝΗ.—Με καταλάβετε τώρα, κόρη μου ;
ΔΟΝΝΑ ΙΝΕΣ.—Μάλιστα, κυρία...

Η ΓΟΥΜΕΝΗ.—Αυτά είναι ακριβώς τα λόγια του πατέρα σας. Είσατε άμορφη σαν ένα ανοιξιάτικο λουλούδι. Θα περάσετε εδώ στο μοναστήρι δλη την άγνη ζωή σας. Τι ευτυχισμένη που είσατε, Δόννα Ινές !... Κανένας από τους κληρικούς της ζωής σας δεν θα μπορούσε να σας εγχομιάσει... Κόρη μου, δεν ξέρετε ακόμη τη ζωή και γ' αυτό σας εγχομιάσει από τα βάθη της καρδιάς μου να μείνετε πάντα έτσι, όπως είσατε άγνη κ' ευτυχισμένη... Θα ξέρετε όμως, κόρη μου, ότι τα λευκά περιστερά που πετούν στον κήπο και θα μείνουν άγνη σαν τα άμωφα κρίνα που μιάς μεθύνουν με το άρωμα τους... Μά γιατί δεν μου μιλάτε ;... Τι λογισμοί σας βασανίζουν ; "Α! Καταλαβαίνω... Δίχως άλλο θέλετε τη συντροφιά της παρσμένης σας. Μά μή σας νοιάζει. Θα ξαθή γρήγορα... Έγώ τώρα πηγαίνω να κοιμηθώ, γιατί είναι αργά... Κάνετε κ' εσείς το ίδιο, κόρη μου !... Ο ύπνος είναι γλυκός στο μοναστήρι... Καληνύχτα, κόρη μου... (Φεύγει).

Δ. ΙΝΕΣ.—Καληνύχτα, κυρία γκουμένη...

ΣΚΗΝΗ II

Δόννα Ινές.

Δ. ΙΝΕΣ, (μόνη).—Τι έχω, Θεέ μου !... Γιατί είμαι ταραγμένη ; Νοιώθω την καρδιά μου να είναι βαρετή και να πονάει... Άλλη φορά μ' άρεσε ν' άκούω τα λόγια της γκουμένης. Ποδόστα να ζήσω μια ήσυχη ζωή στο μοναστήρι... Μά δεν ξέρω γιατί με φέρεται άπάντη η φωνή της γκουμένης... Θεέ μου !... Πού να είναι, άραγε, η Μπριγκίτα ; "Αν ήταν αυτή εδώ πέρα θα με παρηγορούσε με τις συμβουλές της !... Μά να !... Άκούω ήματα... Είναι τα δικά της...

ΣΚΗΝΗ III

"Η Δόννα Ινές κ' η Μπριγκίτα."

ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—Καλησπέρα, Δόννα Ινές.
Δ. ΙΝΕΣ.—Γιατί άργήσατε τόσο πολύ ;
ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—Ήμουν στον κήπο... Ποιός ήταν πάλι έδω ;

Δ. ΙΝΕΣ.—Η γκουμένη.
ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—Τι φέρεται γρήγορα !... Μά πείτε μου, διαβάσατε το βιβλίο που σας έδωσα ; "Αχ ! Δόννα Ινές, αν ξέρετε πόσο υποφέρει εκείνος ο δυστυχισμένος που σάς το έστειλε...

Δ. ΙΝΕΣ.—Ποιός είναι ;
ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—Ο Δόν Ζουάν !

Δ. ΙΝΕΣ.—Θεέ μου ! "Ας με προστάτεψει το καλό μου άστρο !... Λέτε λοιπόν αλήθεια, Μπριγκίτα ; "Ο Δόν Ζουάν Τενόριο μου στέλνει το βιβλίο ; "Ο Δόν Ζουάν ;...

ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—Μάλιστα, αυτός, ο Δόν Ζουάν !...
Δ. ΙΝΕΣ.—Μά τότε δεν πρέπει να το πάρω...

ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—Και γιατί ; Γιατί θέλετε να σκο- ΔΟΝΝΑ ΙΝΕΣ.—Τι έχω, Θεέ μου !
Γιατί είμαι ταραγμένη ;...

Δ. ΙΝΕΣ.—Τι λέτε ; Είπε αλήθεια αυτό, Μπριγκίτα ;...
ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—"Αν άρνηθήτε το βιβλίο που σάς στέλνει ο δικός σας, θ' αυτοκτονήσει δίχως άλλο απ' τη λίστα του.

Δ. ΙΝΕΣ.—Μά τότε άραυ είναι έτσι θα το πάρω...
ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—"Αν ξέρετε πόσο καλό είναι αυτό που κάνετε !...

Δ. ΙΝΕΣ.—Είπε άμωφο το βιβλίο ;
ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—(της δείχνει ένα χρυσοντυμένο προσευχητάρι).—Για δτε τα χρυσά σπείδια του...

Δ. ΙΝΕΣ.—(το άνοίγει και το φυλλομετράει).—Είπε πολύ άμωφο κ' έχει όλους τους ψαλμούς της εκκλησίας... (Την ίδια στιγμή πέφτει ένα ροάμα από μέσα). Τι έπεσε κάτω ;

ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—(ακούει και το παίρνει).—"Ενα ροάμα !...
Δ. ΙΝΕΣ.—Θεέ μου !

ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—Μά τι φοβάστε ;
Δ. ΙΝΕΣ.—Δεν ξέρω... "Αλλοίμονο ! "Από την ήμερα που είδα για πρώτη φορά τον Δόν Ζουάν και που μου μίλησε γ' αυτόν, τον βλέπω πάντα μπροστά στα μάτια μου... "Όπου κ' άν πάω, στην εκκλησία ή στον κήπο, βλέπω μπροστά μου το πρόσωπό του...

ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—"Αν δεν κάνω λάθος, Δόννα Ινές, αυτό θα πη

δτι τον αγαπάτε... "Ετσι είναι ο έρωας !...

Δ. ΙΝΕΣ.—"Ο έρωας ;

ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—Ναι, ο έρωας !

Δ. ΙΝΕΣ.—"Αχ ! "Οχι ! "Οχι !...

ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—"Ακούστε τι σάς λέω... Μά έλάτε... "Ας διαβά-

σουμε τώρα αυτό το ροάμα. Άκούει δεν το άνοίξατε ;

Δ. ΙΝΕΣ.—(άνοίγει το ροάμα και διαβάζει) : "Δόννα Ινές, δέ-

σποίνα των συλλογισμών μου. Πώς άρχίζει, Θεέ μου ! Τι φησέρει

που είναι !...

ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—Μά για διαβάστε λοιπόν ;

Δ. ΙΝΕΣ.—(διαβάζει).—"Φώς που θαμπώνει όλα τα μάτια, πε-

ριστέρα που της στερήσανε τη λευτεριά της, αν τα άμωφα μάτια

σας είδουνε μια ματιά στο ροάμα που σάς στέλνω, σάς ίκετεύω να

το διαβάσετε ως το τέλος..."

ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—"Ο δυστυχισμένος ! Είπε άπαρηγόρητος !... "Ο έ-

ρωας έχει ριζώσει βαθιά μέσα στην καρδιά του. "Εξασκολούηστε !...

Δ. ΙΝΕΣ.—Δεν άντέχω... Μου σφίγγεται η καρδιά... (Διαβάζει) :

"Ινές, γλυκεία γυναίκα των όνειρών μου, λουλούδι της ζωής μου,

μαργαριτάρι δίχως κορδέλα χαμένο ανάμεσα στα φύλλα της θα-

λασσας, άηδών φυλλοκισμένο σ' ένα κλειστό κήπο, μάθε, άγάπη,

μου, πως σου χαρίζω για πάντα την καρδιά μου ! " Πώς τρέμω,

Θεέ μου, πως τρέμω !...

ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ, (μόνη της).—"Έπεσε στα δίχτυα του... Μου φαί-

νεται ότι όλα θα τελειώσουν μια χαρά... (Στην

"Ινές). Για σκατάτε... "Ακούστε...

Δ. ΙΝΕΣ.—Τι είναι ; Μά φοβίζεις !...

ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—"Ακούσατε τις καρδιάνες ;...

Δ. ΙΝΕΣ.—Ναι, τις άκούω... Στριάνουν το

"Αδελφάρι... Μπριγκίτα.—Μη μιλάτε λοιπόν γ' αυτόν...

Δ. ΙΝΕΣ.—Για πόσον, Θεέ μου ;

ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—Γ' αυτόν που άγοπάτε τόσο

πολύ ! Μπορεί να παρουσιασθή άξια για να

σας...

Δ. ΙΝΕΣ.—Με τρομάζει ! Πώς μπορεί νάβη

έδω πέρα αυτός ο άνθρωπος ;

ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—Μπορεί ! Πού ξέρετε ;... Μπο-

ρεί ο ίδιος ο αντίπαλος του όνάντας του να πάη

να τον φωνάξει όπου κ' άν βρίσκεται...

Δ. ΙΝΕΣ.—Θεέ μου ! "Αλήθεια, Μπριγκίτα ; Εί-

νε σαν φάντασμα, λοιπόν ;

ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—"Ανοήσιες ! "Ας πούμε ότι έχει

ένα κλειδί...

Δ. ΙΝΕΣ.—Παράθενα Μαρία !

ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—Σκατάτε !... Μου φαίνεται ότι

άκούω ήματα... Τ' άκούτε ;

Δ. ΙΝΕΣ.—"Οχι, δεν άκούω τίποτα... (Σημαι-

νουν πάλι η καρδιάνες).

ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—Χτυπούν ή καρδιάνες... Κάποιος

άνεβαίνει... Κάποιος έρχεται... Νάτος !...

Δ. ΙΝΕΣ.—Ποιός ;

ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—"Ο Δόν Ζουάν !

ΣΚΗΝΗ IV

"Ο Δόν Ζουάν, η Δόννα Ινές και η Μπριγκίτα."

Δ. ΙΝΕΣ, (κιντάζει θαμπωμένη το Δόν Ζουάν που στέκεται στο κατώφλι του κελλιού της).—

Θεέ μου ! Τι βλέπω !... Μήπως όνειρο είναι ;...

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ.—"Ινές, γυναίκα της καρδιάς

μου !...

Δ. ΙΝΕΣ.—Μά είναι αλήθεια αυτό που βλέπω ή

μήπως τάχα με ξεγέλα ή φαντασία μου ; "Ο Δόν

Ζουάν έδω ; Θεέ μου !... Πώς ν' άνθξω σ' αυτή

την ετυχία !... Κρατήστε με... Δεν έχω πειά δύναμεις... Δεν άντέχω !...

(Διποθυμεί. "Ο Δόν Ζουάν την άρπάζει στην αγκαλιά του. Το

ροάμα του ξεφεύγει από τα χέρια της "Ινές και πέφτει κάτω).

ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—Την τρομάξατε, καθώς μπήκατε ξαφνικά...

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ.—Καλάτερα έτσι... "Ελαφός, άς μη χάνουμε καιρό !

Πηδτε να φάγομε γρήγορα από το μοναστήρι...

ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ.—"Ω ! Θα την πάρετε μαζί σας ;... Δεν φοβάται,

έτσι όλομόναχος ;...

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ.—"Ανόητη !... "Εχω τους ανθρώπους μου... Μά πε-

ρμένονε στο δρόμο. "Ελα κ' εσύ, Μπριγκίτα...

ΜΠΡΙΓΚΙΤΑ, (τον κιντάζει με θαυμασμό).—Θεέ μου ! Τι άν-

θρωπος ! Είναι ώραιότερος κ' από τον... διάβολο ! (Φεύγει).

Αδελφά

ΖΟΖΕ ΖΟΡΙΑΛΛΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΜΓΟΥΝΤ

"Ο ΚΥΡΙΟΣ ΓΚΑΡΜΠΟ,"

("Ενα άποκαλυπτικό άρθρο της Γκρέτα Γκάρμπο για τους γάμους των «αστέρων» και για τους λόγους που την κάνουν να μη δέλη να παντρευτή.")

ΙΑΤΙ άραγε ενδιαφέρεται τόσο πολύ ο κόσμος για την ιδιωτική ζωή των «αστέρων» ; Γιατί θέλει να μάθω τα μυστικά τους και κάθε λεπτομέρεια του γάμου τους ; "Ο γάμος, μου φαίνεται, είναι μια άστυρά ιδιωτική υπόθεση και δεν ενδιαφέρει κανέναν άλλο, παρά μονάχα εκείνους που παντρεύονται.

"Έπειτα έχω τη γνώμη ότι ζητούνται πάρα πολύ ένα «αστέρας» όταν κάνουν γνωστές παντού τις πιο ιδιωτικές λεπτομέρειες της άτομικής ζωής τους. "Όταν γράφουν ότι ένας ήθελες του κληματογράφου έχει γυναίκα και παιδιά, ενώ ο ίδιος παίζει ρόλους αγόητος στην οθόνη, όχι μόνο δεν είναι άβρο, αλλά κ' άντισυμβατότητα... Αυτός μάλιστα είναι ο σπουδαιότερος λόγος που δεν βλέπουμε πια στο Χόλ-λινγκτον μεγαλοπρεπείς γάμους με ιεροτελεστίες στην εκκλησία, με εύθιμα γυμνάσια, με μεγάλους χορούς και με γενική συγκίνηση όπως ήταν ο γάμος της Βάμα Μπάρνερ και του Ρόντ Λά Ράε, της Μπέττυ Ντάβις και του Μπέν Λάιντ. "Εγιναν ακόμη κ' άλλοι γάμοι με πιο μεγάλη επισημότητα, όπως ο άξέσπαστος γάμος της Γκλόρια Σβάνσον με τον μαρκήσιο ντε λα Φαλαί, της Μαίυ Μούρραη και της Πόλα Νέγκρι με τους δύο Γεωργιανούς πρίγκιπες Μιντινάνι.

"Από τους τρεις αυτούς γάμους μονάχα ο γάμος της Μαίυ Μούρραη διατηρείται ακόμη. "Ο γάμος της Γκλόριας έγινε μέσα σε μια έβδομη, άν μπορεί να πη κανείς, άτιμωρα. "Όλοι οι κληματογράφικοι «αστέρες» την έτιμησαν με την παρουσία τους κ' όλοι έδειξαν από την πρώτη στιγμή μια μεγάλη συμπάθεια στο γαμήλιο. "Όπως ξέρετε όμως, το είδύλλιο αυτό δεν κράτησε πολύ καιρό. Κράτησε όστόσο περισσότερο από το είδύλλιο της Πόλα Νέγκρι. "Η Πόλα παντρεύτηκε μετά τη Γκλόρια, με χάρισε πρώτη. Πήρε το διαζύγιο της έξη ήμερες πριν από τη Γκλόρια Σβάνσον... Μή νομίζετε τώρα ότι οι δυο σύζυγοι της άπέμειναν άπαρηγόρητοι. "Ο πρίγκιπας Σέργιος Μιντινάνι, ο άνδρας της Πόλας, παρηγοήθηκε γρήγορα με τη Μαίρη Μάκ Κόμπε, την πρωταγωνίστρια της "Όπερας του Σικάγου. "Ο μαρκήσιος ντε λα Φαλαί θεωρεί τον έαυ-τόν του ετυχισμένο, όταν τον άποκαλούν με το όνομα της νέας του συζύγου και τον λένε «Κύριο Κόνσταντ Μπένντ»...

Τι να σάς πω ; Θα στενοχωριόμουν υπερβολικά, αν έβλεπα τον άντρα μου να χάνει σε τέτοιο βαθμό την προσωπικότητά του. Θα προτιμούσα, άν παντρεύομην σέ, να εγκαταλείψω για πάντα τον κληματογράφο... Δεν θ' άνεχόμουν να λένε τον άντρα μου «Κύριο Γκάρμπο» ! Αυτό είναι τρομερό γέλιο ! Θα αίσθανόμουν μάλιστα μια περιφρόνηση γ' αυτόν τον άνδρα που θα καταδεχόταν να χάσει την προσωπικότητά του και να ζει διαρκώς στη σκιά μου... "Επίσης θα ήθελα να κάνω μυστικό γάμο, άν και οι μυστικοί γάμοι είναι σήμερα της μόδας στο Χόλλινγκτον. Οι δυο έρω-τευμένοι γίνονται ξαφνικά άφαντοι μ' ένα άεροπλάνο, παντρεύονται στο Μεξικό κ' άναγγέλλουν άργότερα ή δεν άναγγέλλουν καθόλου το γάμο τους.

Αυτές τις συνήθειες μπορεί να τις χα-ρακτηρίσει κανείς ως «τρέλλες». Καμιά φορά όμως ή «τρέλλες» αυτές θγαίνουν σε καλό, και βλέπουμε τους ερωτευμένους που παντρεύτηκαν να ετυχούν. Μά για πόσο καιρό, άραγε ;
Από το μεγάλο πρόβλημα του γάμου, που παρουσιάζεται κάθε τόσο σ' ένα ελ-στέρας προκύπτει μέσα του τις έξης ά-πορίες : "Έχω την ελπίδα βελούχτη και τον άπαισιόμοτο χαρακτήρα για να κάνω το γάμο έρω και διαρκή δεσμό ; Είμαι άραγε κατάλληλη για να γίνω νόμιμος σύζυγος κάποιου ;

Για ένα άνδρα, ή περίπτωση αυτή είναι ίσως διαφορετική. "Όταν παντρεύεται, ά-παυται με συμβόλαιο από τη συζυγό του να υποτάξη τα συμφέροντά της στα δικά του. Είναι ή περίπτωση του Μορίς Σεβα-λιέ και της "Υβόννης Βαλλέ. Κ' ή "Υ-βόννη, όπως ξέρετε, ήταν μια πολύ καλή ήθοιας. Παραιτήθηκε όμως πρόθυμα απ' όλες τις άδρες που μπορούσε να περμένη από τη θεατρική της καριέρα. Παραι-

τήθηκε δίχως καμιά διαμαρτυρία. "Όταν έκάλεσαν το Μορίς στο Χόλλινγκτον, ή "Υβόννη τον παρακάλεσε να δεχθή... Κ' άρκείται τώρα στην άντανάλαση της δόξας του. Δεν φαίνεται, μάλιστα, να νοσταλ-γή διόλου τα φώτα της ερώτας. Αλλά ή συγκινητική παραίτησή της θεωρήθηκε ως κάτι το φυσικό και δεν προκάλεσε κανένα σχόλιο. "Η "Υβόννη Βαλλέ δεν υπάχει πια. "Υπάχει ή κυρία Μορίς Σεβα-λιέ. Αυτό δεν προκαλεί καμιά δυσφορία... Πώς θα σάς φαινότανε όμως άν ο Μορίς Σεβαλιέ λεγότανε «Κύριος Βαλλέ» ;...

Πιο πολύ στενόχωρη είναι τώρα ή θέσι του συζύγου μιάς διασημής «αεντέρας» της οθόνης ή του θεάτρου, ο οποίος δεν είναι ήθοιας. "Ο άνθρωπος αυτός χάνει άμέσως όλη του την προσωπικότητα. "Ο «Κύριος Γκάρμπο» θα ήταν πολύ δυστυχισμένος ! Κ' όμως, μπορούσε θαμιά να ήταν ένας ιδανικός άνδρας που θα μ' έκανε ευτυχισμέ-νη... "Ο κόσμος όστόσο θ' άγνοούσε τελείως την προσωπικότητά του και θα πλ έλεγε πάντα «Κύριο Γκάρμπο», γιατί ή γυναίκα του, που κατάφερε να προσδώσει μόνη της στη ζωή, προκαλεί άόλη έκπλη-ξεις και φημίες. Μόνο ένας ήθοιος ή ένας «ήρωας» θα μπορούσε ν' άνεχθή αυτή την άνιπόφορη κατάσταση !...

"Ενας, λοιπόν, από τους λόγους που με κάνουν να μη θέλω να παντρευτώ, ο μεγαλύτερος ίσως, είναι ο φόβος του «Κυρίου Γκάρμπο». Ξέρω πολύ καλά, ότι, κ' άν ακόμη άρρω τον κληματογράφο και πάσο γ' όνομα του άνδρός μου, οι θαυμαστά μας θα έξασκολούσαν να με λένε πάντα Γκάρμπο και να λένε «Κύριο Γκάρμπο» τον άνδρα μου... "Η γνώμη μου είναι ότι οι «αστέρες» του κληματογράφου, δεν προ-πει να παντρεύονται. Γ' αυτό όλοι οι γάμοι του Χόλλινγκτον, άργά ή γρήγορα, καταλήγουν σ' ένα μεγάλο «αράσκ»...

"Ενας σύζυγος έχει άόλη από τις φροντίδες της γυναίκας του, από τις συμβουλές της, κ' από την πνευματική της βοήθεια, που προ-πει να του δίνει πάντα μαζί με την παρουσία της. "Όταν, όμως, παν-τρεύεται μια καλλιτέχνη, πολύ λίγες έλπίδες υπάρχουν να πετύχ η εκείνη την ιδέωδη ένωση των συμπαιδιών και των συμφερόντων που φέρνει την ετυχία...

"Όταν έφτασα στο Χόλλινγκτον με τον Μάουρις Στίλλερ, τον με-γάλο σκηνοθέτη, άρχισα κ' εγώ να πηγαίνω σ' έσπεριδες και σε «εραυέρες», όπως κάνουν όλοι οι «αστέρες». Γρήγορα όστόσο κατά-λαβα ότι από αυτές τις κοσμικές φροντίδες ζημιονότανε πάρα πολύ ή δουλειά μου. Κατάλαβα ακόμη ότι όταν ένας «αστέρας» δείχνεται συχνά στον κόσμο καταστρέφει τη γοητεία που προκαλεί από την δό-ξη... "Εχω τη γνώμη, ότι ο δημόσιος καλλιτέχνης πρέπει να ζή άπορηγμένος στη σιωπή και στην άπομόνωση...

Δεν θέλω να σάς κρύψω κ' ούτε το ξαφνικό ποτέ μου, ότι έλάτρευα τον Μάουρις Στίλλερ. Του ήμουν άρρωμένη. Σ' αυτόν προστάδα να πάντα !... "Ήμουν μια άσημαντή ήθοιας όταν τον γνώρισα κ' όμως εκείνος μ' έκανε διάσημο κληματογράφικο «αστέρας». Μπορού-σε να ήμουν σαν μια νεοσύλη νέα που σέβεται και θαυμάζει μια μεγα-λόφυα. "Ο Στίλλερ μ' έμαθε γά ζω, να ζω, να κινώμαι και να εκφράζω τα συναισθήματά μου στην οθόνη. "Ήμουν σαν μια μαθήτρια που άκούει το δά-σκαλό της. Γ' αυτό ο θάνατος του Στίλλερ μ' άρρησε άπαρηγόρητη...

Μακριά από το «στούντιο», ύποτασσόμουν σ' όλες του τις ιδιοτροπίες, σ' όλες του τις επιθυμίες, σ' όλες του τις απαιτήσεις. "Ε-κανα τη ζωή μου όπως ήθελε εκείνος. Απ-τός μου έλεγε τι έρεπε να έρω και τι έ-ρεπε να κάνω. "Όταν πέθανε, δρόμω-σαν όλοι δίχως τιμωρί !...

Δεν μπορώ να καταλάβω πως καταφέ-ρουν οι άλλοι «αστέρες» να διασκεδάζουν όλη τη νύχτα και να πηγαίνουν το πρωί να δουλέψουν στο «στούντιο». "Εγώ σάς έ-ξομολογώ ότι άποτα από την έξαλλή κ' ά-συνήθιστη ζωή της ήμερας, γυρίζω και δεν έχω διάθεση να πάω πουθενά...

"Η μοναξιά είναι ή ετυχία μου. Στο σάλονα δεν μπορώ να έκχωρατώ άντα. Νοιώθω πόν έσωπό μου άξέστο, ντροπικό και τρομαγμένο. Γ' αυτό είμαι κλειμένη πάντα στη σκιά. Δεν μιλώ ποτέ για τις ιδιωτικές μου υποθέσεις, γιατί δεν ενδιαφέρον κανέ-να άλλο παρά μονάχα έμένα. Ούτε επαθμιά να παντρευτώ. Είχα ένα μεγάλο όνειρο που έσβησε... "Ήθελα να γίνω κυρία Στίλλερ...

"Είσα αμωσ μια ήμερα αυτόν τον ιδανικό άνδρα και γ' αυτό δεν έπιθυμώ τώρα να ταράξω την ησυχία μου με την παρουσία ενός «Κυρίου Γκάρμπο»...

"Η Γκρέτα Γκάρμπο.

ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΜΟΥ

ΟΥ είχα δώσει σφιχτά τα χέρια με σχοινιά, και το φτωχό κορμί μου σπάραιζε, στη βρόμικη αγκαλιά του δυνατού κλεισμένο. Παραλυμένη όλοτετα, αναγκάστηκα να υποστώ τα βδελυρά φίλημά του κι έπειτα την κτηνωδία του, χωρίς μολαταύτα να λιποθυμήσω από αηδία και φρίκη!...

Γιατί άραγε, καλέ και σεβάσμιε πάτερ; Γιατί ο δαίμονας της εκδικήσεως φλόησσε, κείνη τη στιγμή, στην ψυχή μου και μούδωσε τη δύναμη να μη χάσω ούτε μια λεπτομέρεια απ' την έκραση του παληανθρώπου που με τυραννούσε, και ν' αποτυπώσω βαθειά στο μυαλό μου όλα τα χαρακτηριστικά του, για να με βοηθήσουν αργότερα στην εκδίκησή μου...

Μουδιασμένος έπειτα απ' την ένοχη ήδονή ο άρχιεργς, έβρινε ξεπαλμένο πλάι μου και με καπνιστές περιέργειες. Στα τελευταία, έννοιωσε ανησυχία απ' την παγερή απάθειά μου, απ' τη δουλειά μου, κι απ' τα δρόνιμα, γλαρά μου μάτια.

Κατοσύφρασε και ν' αγκιστρώνε. Νόμισα πως θα με σκότωνε. Δεν τόλμανε όμως, κι έκανε φριχτό σφάλμα: Πρώτα, γιατί όταν είχε κανένας κτηνάνθρωπος, πρέπει να ναι και σ' όλα τέτοιος. Και έπειτα γιατί η αδυναμία του εκείνη, του κόσπιου κατόπιν τη ζωή...

Αλλά, ως μη διάδοχα, καλύτερα. Ας σάς τα πω απ' την αρχή. Είπαμε, λοιπόν, ότι κατοσύφρασε κι' ότι ν' αγκιστρώνε. Η απάθειά μου όμως, του ξανάδωσε θάρρος και μούλε:

—Το κυριότερο θέλω!... Θα πουλάς το κορμί σου φαινετα... Κι' όμως έφτυσε πάλι, ως έβου να σε τραβήξω στο δωμάτιό μου... Μ' άρρασε όμως, και δεν σε σκοτώνω... Θέλω να βλέπω μόνος σου...

—Κι' εγώ το θέλω... Το άσκηθρα με σπυγνή φωνή. Για το χατίρι σου, έλλοστε, συγχωρενοίσα απ' το σκότα σου...

—Αλήθεια;... Σαν άπτε χαρούμενα, Άστε δεν μου κρατάς κάνα... Είπα καλόκαρδη, με το θεό... Θα σε λύσω... Θέλω να κοινοτάσσουμε λιγάκι...

Μ' έβρισε, κι' έμεινα κοντά του ήσυχη. Πώς ο λόγος, τώρα, να το ξεφύγω;... Ίσα-Ίσα ήθελα τότε να μαι διαρκώς κοντά του, ως έβου να βρω ειχαρά, να τον...

—Ας είνα... Έμεινα, λοιπόν, κοντά του ήσυχη. Το είδε, παραξενεύτηκε και δεν κρατήθηκε, αλλά μούλε:

—Μπα;... Κι' εγώ νόμιζα πως θα σπύριδες!...

—Γελώσθρες... Ίσα-Ίσα μ' άρρασε...

Τα είπα αυτά τα λόγια, με άκωστήθη γυναίκα θυμωμένης πάλι στο δωμάτιο. Τον κατέλαξε έμμεσα στα μάτια, έννοιωθα στην ψυχή μου το παρό φαριμάκι της θλιβετής κατανάτης μου, το άσπλο ως τη στιγμή εκείνη κορμί μου—μολυσμένο πάλι απ' τον άληγη αυτόν— με ποινούσε, και κατάντα προκαταβολικά και κυνικά, τη γλίττα μιάς γρήγορης και τρομερής εκδικήσεώς μου... Μή... Μην με μαλάκεις, πάτερ μου... Άκουσε με πρώτα...

Το έντονο βλέμμα μου τον έννοιωχλούς και σε μιά στιγμή με-ρώθησε:

—Γιατί με κοιτάς έτσι;... Τι σκέψη κινείται πάλι απ' τα μάτια σου, που τόσο άσφράτουν ποτέ-ποτέ!...

Φοβήθηκα μήπως με νοιάσει, και γλίττανα τη ματιά μου. Κατάφερα μάλιστα να του χαμογελάσω!... Του είπα ήσυχα:

—Μά πως σε κοιτάω!... Μούπες πάλι να κοινοτάσσουμε λιγάκι, και περιμένω... Ρώτα με...

ΑΡΧΑΙΑ ΡΩΜΑΙΑ

(Πίναξ του Σιγελ)

Τι θέλεις να σου πω εγώ!...

Ανακαλύθηκα καθηγουμένος. Χαμογυθίθηκα δυνατά, διόφθοσε το προσκήφαλό του, σκεπάστηκε με το λινδιό του σεντόνι, θέλησε να με σκεπάσει κι' έμένα, κι' έντο προσπαθούσα να κρύψω την αηδία μου, ψιθύρισε τώρα νυσταγμένα:

—Τα σαγόνια μου θα ξεκαρφωθούν απ' το χαμογύριμα... Θα πάρω έναν μικρό ύπνο... Έσύ νυστάζει;...

—Πολύ... Είμαι και κοιρασμένη...

—Τότε κοιμήσου λίγο κι' εσύ... Μη ζητήσης να φύγεις, όμως, γιατί η πόρτα είναι κλειδαμένη, και το κλειδί χαμένο κάτω απ' το στρώμα μου...

Αναγάλλασα. Η κόλαση μούστειλε, κείνη τη στιγμή, όλη τη χαρά που κρυβόταν στα σκοτεινά βασίλειά της, και τα μάτια μου φλογόβλησαν απ' την προσέγγιση της ύπερτατης σπυγής: Της σπυγής εκείνης της άνευφραστης, που θα έβρινα το φαριμάκι μιάς άγριας εκδικήσεως επάνω στο βρόμικο κορμί του τέρατος εκείνου...

Μά η φρονιμάδα δεν μούλεινε ποτέ. Έννοιωσα όμως την επερχόμενη γλαρά, στην οποία άσυναίσθητα γλαστρώσα, έσφαξα πάλι άδιάφορης ψυχραιμίας στα λαιμικά μου μάτια, έσπρησα στα καπνιστά τη ζωική συγκίνησή μου, κι' είπα χαμογελώντας:

—Φοβισιάρα!... Μά αν δεν σ' ήθελα κι' εγώ, μπορούσες να με τραβήξεις απ' εμένα;... Πώς θα σου φήγω τώρα!...

Με κατέλαξε κατάντηρος:

—Όποτε!... Κι' εγώ που παρσώμενα κάτω στην πόρτα, περιμένοντας να περάσεις για φώνα;... Γιατί δεν μούδινες να καπνίσω πώς με θέλεις, αλλά κι' άναγκασες να σε φυλάξω, να σ' αράξω απότομα, την ώρα που περνούσες απ' το πεζοδρόμιο, να σου δουλώσω το στόμα και να σε τραβήξω ως εδώ με χίλια βάσανα!...

Κάγχασα προσποιητά. Έπειτα σκεπαστήκα, έκανα χαδιάρη τη φωνή μου, τοίδωσα έγρα πεταχτό φιλί στο στόμα—να, τον φιλί σου—και μουμυοίσα συγχρότως:

—Κουτέ... Καί τι σημασία είχε τότε, για μένα, αν έφθον μόνι μου σε σένα;... Είμαι γυναίκα... Θέλω να με καπνίσουν... Θέλω να νοιάσω ένα... Μ' άρρασε απ' το πεζοδρόμιο όπως ή άσπρη τη μέση, και μ' έφρασε δοιμένα... Κραστήκα να με δέσης, γιατί άναστέχονταν... Και τώρα παραβένεσαι;... Μά είμαστε έτες, φίλε μου... Εδες...

Έέλασε, Μούδωσε πάλι το φιλί μου, και με βαρυνούσαν τον έρωσμό του—φάνταζε τώρα και για καπνιστή—έλεισε τα μάτια του, έντο κι' έντο μούκλεινα ύπνυλε τα δικά μου...

Σταφρογύρισε δυο-τρεις φορές. Σημιασμένη, σαν γάτα στο κατήν, τον παρσώμενα με άγνια, Η άνάσα του άρχισε να βαρύνει, το στήθος του το δούλο μούλο άνασινανόταν πάλι και πάλι, κι' ένα ρυθμικό ροχαλιό κατόπιν γεμισε το στενό δωμάτιο που μούδινε από νεύρα...

Άρχισα τότε κι' εγώ να έφαρμίζω το σχέδιό μου: Σταφρογύρισα σιγά-σιγά, έπειτα πάλι ζωνρά, έκανα πώς ροχαλιό, τον σκωπντούσα μιλώντας, πάλι βίαια κατόπιν, κι' όταν βεβαιώθηκε πως ο ύπνος του—ύπνος κτήνης—ήταν βαθύς, ξεγλίστρησα σιγά-σιγά από κοντά του, και πήδησα κάτω...

Στηλώθηκα τότε όρθή, μεταμορφωμένη από μιά μάσκα πω γρήγης ψυχραιμίας πούδαλα στο πρόσωπό μου, και με ήρεμες κινήσεις ξεσκολισμένης στο έβριμα ψυχής, έδρα κάποιους καθήκεις έτοιμες στα σχοινιά, με τα οποία ήμουν ή ίδια πάλιν δεμένη...

Πέδωσα μιά θηλειά στο λαιμό του, έλλη μιά όλόγυρα στο κορμί του, και τρίτη στα πόδια του. Το

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

τε μόνο ο κτηνάνθρωπος αυτός έψηνσε, όταν τις είχα πάλι σφίξει, και τις είχα στερεώσει γερά, στα σιδερένια ποδαρικά του ξύλινου κρεβάτιού του...

Αντιστάθηκε, ούρλιαξε, βλαστημούσε, μά ή θηλειά του λαμού του, σφιχτά στερεωμένη γύρω του, τον ποινούσε φριχτά και τον άναγκασε γρήγορα να μείνη άκίνητος. Η φωνή του όμως γινόταν σταν επικίνδινες, και σε μιά κατάλληλη στιγμή—την ώρα που τοίρισε ξαφνικά το άναμένο σπασματικό, και τον έκανε ν' άνατριχιάσει και να γυρίσει προς τα κεί—τοίδωσα βίαια στο στόμα την άκρη του κουρελιασμένου σεντονιού του...

Έπειτα, βλέποντάς τον να λούζεται από ιδρώτα άγρονίας, και να ξεπασά έπίπωνα με τα δρόνιμα ροιούσινά του, πήρα απ' το τραπέζι ένα μικρόκαρδο μαχαίρι της κουζίνας, και σπάθηρα άντικρυ του όρθή κι' ένα διαβολικό χαμόγελο στα χείλη μου...

Ύστερα, κι' ένα ξεσπασμα άγριας χαράς, μούγκρισα:

—Η σειρά μου τώρα, άρχισε!...

Και το ώπλισμένο με το μαχαίρι μπράτσο μου σπράθηκε ψηλά, σπάθησε μετέωρο λυράκι, κι' έπειτα έπεσε με δύναμη στο πρόσωπό του, έντο τ' άσφακτερά μου μάτια σφάλησαν γοργά και κρύφτηκαν πίσω απ' τις παχειές κουρτίνες των βλεφάρων μου, σαν ν' απδίαζαν προκαταβολικά πού θα βλεπαν το μολυσμένο αίμα του άτιμου... Τον χτύπησα... Τον χτύπησα... Δεν θυμάμαι πάλι κι' εγώ πόσες φορές...

Κάποτε, έπαιλέους, σταμάτησε ή λύσσα μου. Μά επάνω στο βρόμικο κρεβάτι βασίζονταν πάλι το πτώμα του άνασθρου κακογύρου, άνικανου τώρα να λερώσει—με τη μολυσμένη άνάσα του—κι' άλλες ψυχές, πλασμένες για μιά άσπλη ζωή!...

—Τέκνον μου, γιατί βάφτηκες σε αίμα, έτσι κι' λερωμένο;...

—Πάτερ μου, ο άνθρωπος αυτός κι' έφριξε στο δωμάτιο... Κι' αυτός ο δοιός ήταν τέτοιος, πού μοναχά με αίμα ξεπλένονταν...

—Υπάρχει και Δικαιοσύνη, τέκνον μου...

—Δεν φτάνει ή Δικαιοσύνη σε τέτοιες περιπτώσεις... Μοναχά ή άγρια εκδίκηση μπορούσε να ξεπλύνει την άνευφραστη καταντησή της άγνοητός μου και ν' απαλλάξει την Κοινωνία απ' την άπειλητική σατίλα ενός γοργονασμένου μέλους της...

—Τέκνον μου, δεν τοίμω να σε καπνίσω... Σου δίνα την ευχή μου—για στήνιμα προσωπιά της συγκλονισμένης από μιά τίμια δοκιμασία ψυχής σου—και θα παρακαλέσω όλόθεσμα τον σάλαχικό μας αλάστη να ρίξη κι' έπείκειν τη ματιά Του επάνω στο βρόμ σου φριχτού...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Μεταξύ φίλων:

—Έχεις ταγόρα;

—Όχι, δεν αγοράζω πιά!

—Γιατί;

—Γιά να σ' άναγκάσω... να κόψεις το κάπνισμα!

—Κατηγορούμενε, έλεγεμς πέντε δεμάτια άγυρο από την άσπρη του μηνιού. Τι σ' άναγκασε να το κόψεις αυτό;

—Η... πείνα, κύριε πρόεδρε!

Σε μιά έκθεση ζωγραφικής...

—Ενας έπαροχιώτης... Και πόσο έχει αυτή ή εικόνα;

—Ο ζωγράφος...—Απάντηε χιλιάδες δραχμές, κύριε.

—Ο έπαροχιώτης...—Τί λές, άδερφέ! Εγώ χθες άγόρασα στο δρόμο κοτζίμι. Μέντα Άλξανδρο με 15 δραχμές κι' έδω μού έπας πέντε χιλιάδικα για έναν παληοφάρ!...

Σε σιναναστροφή...

—Δεν τραγουδάτε τίποτε, δεσποινίς;

—Μά είνε τόσο ξένοι έδω... και...

—Και ντρέεστε;... Μη σάς μέλλει, άμια άρχισετε θα... φύγουν όλοι!

Στο Δικαστήριο...

—Ο πρόεδρος...— Είπε αλήθεια ότι έχωπρες αυτόν τον άνθρωπο τόσο δύνασα;

—Ο κατηγορούμενος...— Η αλήθεια είνε ότι κι' έφρασε σε πολύ δύσκολη θέση, γιατί είνε ένας ήλιθος.

—Ο πρόεδρος... (θυμωμένος)...— Πρόσεξε καλά! Και οι ήλιθοι είνε άνθρωποι διως έδω κι' εγώ!...

—Στην Ισπανική Βουλή υπεβλήθη πρό μηνός ένα νομοσχέδιο διά του οποίου έαυρέσεται στις διαγραφόνες που έχουν πενταετή άσπρη οι που επαγγέλματος των να διορίζονται εισαγγελείς.

—Δώδεκα αεροπόροι έτοιμάζονται να διασχίσουν κατά τα τέλη Ιουλίου τον Άτλαντικό, έκ της Αμερικής στην Ερώπη.

—Μεταξύ αυτών θα είνε και ο Αμερικανός εάσος της αεροπλίας Ρότζερ Ουίλλιαμς, ο όποιος άναχωρώντας έκ Ν. Υόρκης, θα έλθι διά μιάς πτήσεως και άνευ οδενός διαμέσου σταθμού στην Ελλάδα. Θα ξεκινηθή δηλαδή από τη Ν. Υόρκη το πρωί της 24ης Ιουλίου και θα δρίσκειται στην Ελλάδα το μεσημέρι της 27ης Ιουλίου.

—Κάθε Άγγλος γράφει 55—60 έπιστολές τον χρόνο.

—Η άναλογία των σκύλων στην Άγγλία είνε 60 επί 1000 κατοίκων.

—Ο Γερμανός ύγεινολόγος Φράντς Μπρίχεν έκαμε πρό ήμερών μιά διάλεξη στο Ιατρικό Ίνστιτούτο του Μονάχου σχετικά με το ζήτημα του ύπνου.

—Όπως έβεβαίωσε ο δόκτωρ Μπρίχεν, ή τοποθέτηση της κλίτης παιζεί σπουδαίο ρόλο στο ζήτημα του ύπνου.

—Η καλύτερη θέση του κρεβάτιού είνε με το κεφάλι προς βορράν και τα πόδια προς νότον. Η χειρότερη δέ, με το κεφάλι προς δυσμάς και τα πόδια προς ανατολάς.

—Στο Βέλγιο διατηρείται ακόμα ένα αρχαίο-τατο έθιμο, παρόμοιο του οποίου δεν υπάρχει σε καμιά άλλη χώρα:

—Την ήμερα της Πεντηκοστής, κάθε χρόνο, γίνεται διαγωνισμός σπίνων στις πλατείες των πόλεων και των χωριών. Όσοι έχουν σπίνους, τους φέρουν μέσ' στα κλουβιά τους, στον τόπο του διαγωνισμού. Τα κλουβιά είνε σκεπασμένα κι' ένα λευκό ύφασμα, κάτω από το όποιον οι σπίνι σιωπούν.

—Σε μιά όριμένη στιγμή ο δήμαρχος του τόπου δίνα το σύνθημα. Τα κλουβιά ξεσκεπάζονται και οι σπίνι άρχίζουν να κελαιθούν όλοι μαζί.

—Βραβεύεται δέ ο σπίνος του οποίου το κελαιδύμα θα διαρκέση περισσότερη ώρα και θα κάμη τις μελωδικότερες τριλλίες.

—Στον βραβεύομενον ο δήμαρχος προσφέρει 5.000 φράγκα κι' ένα πολυτελέστατο κλουβί.

—Όπως ο ίδιος τις μεγαλουπόλεις της Ιταλίας υπάχουν είδικα ρεστοράν, των οποίων το μενού αποτελείται αποκλειστικά από βαρζόρους και γελάδες, μαγειρεμένους κατά διαφόρους τρόπους, έτσι και στο Παρίσι λειτουργούν παρόμοια ρεστοράν, που μαγειρεύουν διάφορα φαγητά με κρέας μαζών λιασμένων και κροκαδελών!

—Στην Αγγλία ή μόδα των άνδρών ένδιμύτων για τις γυναικες γινεται καταπληκτική. Σύμφωνα με μιά τελευταία στατιστική, οι διάφοροι είδη μόδας του Λονδίνου, παραδωσαν κατά τον λήξαντα μήνα Μάϊου σε γυναίκες και δεσποινίδες 37.820 άνδρικές έδιδμοσιες κατασκευασθείσας επί μέτρο.

—Στις ανατολικές άκτές της Γροιλανδίας βρίσκεται μιά φύλη Έσκιμωπων, την όποιαν για πρώτη φορά άνεκάλυψε ο Άγγλος έξερευνητής Χόλμς, στα 1882.

—Οι κάτοικοι της άνω της άνω άνω τότε σε 370. Τελειώτα πάλι τους έπεσε φθι ή Νορβηγία έξερευνητής Μάδισον, δεν βρήκε από αυτούς παρά μόνο 60. Η μόνη τους άσχολία είνε το κνήνη της φωνής και της λαικής άσπρης, από το όποιο και τρέφονται.

—Την περασμένη εβδομάδα στο Μασαχουσέτης Πάμας, γεννήθηκε ένα κοριτσάκι έντο ή μητέρα του είχε πεθάνει από δυο ώρών. Το γεγονός αυτό συνέβη από τις έξής τραγικές περιστάσεις:

—Η Μερτίνια Περοντίνι είχε πάει στο Δημαρχείο της πόλεως να ζητήσει ένα τίτλημα για το Μασαχουσέτης, γιατί ήταν έτοιμωγενή. Το Δημαρχείο επισκεπτόταν και την ώρα που ή Μερτίνια έφρευε απ' αυτό, ένα τρομερό δοιόκι έφριξε από τα χέρια των εργατών και τη χτύπησε κατακέφαλα.

—Όταν τη μετέφεραν σ' ένα ιατρείο, είχε πάλι έφριχθεί. Ο ιατρός που την έξήτασε, διάταξε τότε και την μετέφεραν στο Μασαχουσέτης, όπου κατόπιν έπεμίσσεως έφρασαν στη ζωή ένα ύψεστατο κοριτσάκι.

—Κατά τις άνακαινώσεις των ειδικών γεωλόγων, που παρσώλινον την τελευταία έσφαξη του Βεσούβιου έσορή της λάβας από τον κρατήρα του ήμπεριστη γινόνταν με ταχύτητα δέκα χιλιόμετρα στο λεπτό.

—Από τη Νορβηγία εμάται κάθε χρόνο στο έξωτετικό μουρουνέλιο αξίας 715.000 λιρών.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Ἡ ἀρχαία Σπάρτη κι' οἱ προικιστὲς, δίκες, ψευδομαρτυρίες καὶ συκοφαντίες στὰς ἀρχαίας Ἀθήνας. Τὸ κέλλο ἐνὸς δι-
κηγέρου. Τὸ κέντημα τῆς γλώσσας τοῦ Κικέρωνος! Ὁ φιλόσοφος Ξανθίππος κι' ὁ τύραννος Διονύσιος. Μιά σελὴ ἀπό-
κρισι τοῦ Κάτωνος. Οἱ μίμοι στὴν ἀρχαία Ῥώμη. Πῶς γλεντοῦσαν οἱ Ῥωμαῖοι στὶς κηδείες, κτλ. κτλ.

Ο ΠΩΣ θὰ ξέρετε, ἡ ἀρχαία Σπάρτη εἶχε ὀνο-
μασθεῖ «Σχολή χαρακτήρων». Οἱ Σπαρτιάτες
δὲν εἶχαν τὴν πνευματικὴ καλλιέργεια τῶν
Ἀθηναίων, εἶχαν, ὅμως, ἥθος καὶ ἐπιμότη-
τα. Ἄνδρες περήφανοι καὶ ἀνεξάρτητοι, ἦσαν
πολλοὶ φυσικοὶ, ἐκτὸς τῶν ὅλων νὰ περιφρονῶν
καὶ τοὺς ἀνθρώπους πού κινηγοῦσαν τὴ μεγά-
λη πρῶτα—δηλαδή, τοὺς προικιστὲς. Μία
γυναικα, στὴν ἀρχαία Σπάρτη, δὲν ἐπεβαλλόταν
μὲ τὰ πλοῦτι της, ἀλλὰ μόνον μὲ τὴν ἀρετὴ
της. Ὁ Πλούταρχος ἀναφέρει ὅτι, στὴ Σπάρ-
τη, ἐταυροῦντο ὅχι μόνον οἱ ἐσπεροῦμενα πα-
μῆς, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι πού προτιμοῦσαν νὰ πα-
ρουν μὴ πλούσια κοπέλλα, ἀντὶ μᾶς ὅλους φτω-
χῆς, ἀλλ' ἐνάρετης, πού δοκίμαζαν μὲς στὴν
ἰδίαν οἰκογένεια.

Ἡ κόρης τοῦ Λυσάνδρου, τοῦ νικητοῦ τῶν
Ἀθηναίων, ἦταν ἀπ' αἰς τὰς περιζήτητες νέες
στὴν ἀρχαία Σπάρτη. Κι' ὅταν μετὰ τὸ θάνατο
τοῦ πατέρα της, ἀποδείχθηκε πῶς ἦταν φτω-
χῆς, καὶ οἱ μνηστῆρες της μὲ διάφορα προσχη-
ματα, ἀρχαῖον ν' ἀποτραβιότανται, τὸ δικαστήριον
τοὺς κατέδικε καὶ αὐτὸ, σὲ βαρὺτατη ποινή.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης Ἀγισθίας, γὰρ ν'
ἀποδείξει κάποτε στοὺς δυσσεβημένους συμμά-
χους του, ὅτι, στὸ στρατόπεδο, εἶχαν παραταχθῇ
πολλοὶ Σπαρτιάτες πολεμιστὰ, ἀπ' ὅλους αὐτοὺς μαζύ, διέταξε
τοὺς Σπαρτιάτες νὰ συγκεντρωθοῦν χωρία. Ἐπειτα ὅρμησε νὰ φο-
νάζει μὲ τὴ σειρὰ, δόσους ἄνθρωπον σὲ διάφορες κατηγορίες ἐπαγγελιά-
των, τοὺς κεραιεῖς, τοὺς λιθοβόλους, κλπ. Ἡ τάξις τῶν
κατὰ τὸ δόγμα τῆς ἐκφορῆς τοῦ καταλόγου, ἀραιοῦντο, καὶ
οἱ διάφοροι ἐπαγγελματίες παρατάσσοντο, κατὰ διόδους σὲ διαφο-
ρετικὰ σημεία. Ἀπ' αἰς τὰς τάξεις ὅμως, τῶν Σπαρτιατῶν, δὲν εἶχε βγεῖ
κανένας! Ἦσαν ὅλοι στρατιῶτες—καὶ τοῦτο, ἐπειδὴ οἱ Σπαρ-
τιάτες δὲν ἐξασκοῦσαν ἄλλο ἐπάγγελμα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ στρατιωτικόν.
Ἐπαγγελματίες, στὴ Σπάρτη, ἦσαν μόνον οἱ ἐλλοιπτοί. Οἱ ἄλλοι ἐλευ-
θεροὶ πολῖτες, ἦσαν ὅλοι ἀποκλειστικὰ πολεμιστὲς.

Κι' ὁ Ἀγισθίας, γυρίζοντας πρὸς τοὺς συμμάχους, τοὺς εἶπε:
—Νά, λοιπόν, πού τοὺς περισσότερος πολεμιστὰς τοὺς παρατάσσει
ἡ Σπάρτη!...

Ὅταν, ὁ Ἀγισθίας, ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν, ἔστειλε στὴν
Ἑλλάδα, κάποιον Ἕλληνα νησιώτη, μὲ μεγάλα χρηματικά ποσά, γὰρ
νὰ διαφθείρῃ μὲ αὐτὰ τὶς ἐλλοιπλὺς πόλεις, καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ συμμά-
χους ἐναντίον τῆς Σπάρτης, ὁ Ἀγισθίας, πού ὑποκρινόμην τὴ σενο-
ρία, φώναξε, μετὰ τὴν ἵπταν του.
—Νυκθίβρα ἀπὸ τράντα χιλιάδες τοξότες...

Κι' ἐννοοῦσε μὲ αὐτὸ, τὰ περὶ καὶ νομίσματα, πού, ἀπάνω τους εἶ-
χαν σκαλιστὸν ἕνα τοξότην...

Ἀς δοῦμε τώρα καὶ στοὺς Ἀθηναίους.

Ἡ δίκες ἦσαν μὴ μὴν πλὴν γὰρ τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας. Τι-
μοὶ πολῖτες διακυρόντουσαν ἀπὸ συκοφάντες, καὶ ἔτρεναν στὰ καλά κα-
θόμιντα ὡς τὰ δικαστήρια. Τὴν κατάστασι αὕτη, διακυ-
μαίνοντας ὁ Ἀριστοφάνης, παρουσίασε, σὲ μὴ ἀπ' αἰς
καμωδίες του, τοὺς Ἀθηναίους νὰ φέρουν, μπροστὰ
στὸ δικαστήριον ἕνα σκυλί, μὲ τὴν κατηγορία ὅτι εἶχε
κλέψῃ ἕνα κομμάτι τυρί...

Κάποιος Ἀθηναῖος, Ἀπολλόδωρος, ἀντιπροσώπων τῶν
ἀδονομικῶν συμφερόντων τῶν πλουσίων ἐμπόρων Ἀνα-
τολίης καὶ Ἀρχιστράτους, μιλέχθηκε σὲ εἰκοσι ἀτε-
λεῖστας δίκες, ἔπειτα θύμα ψευδομαρτυρίων καὶ συκοφαν-
τιῶν, καὶ ἔλασε σὲ ἀποζημιώσεις καὶ χρηματικὰς ποινὲς
ὅλην τὴν περιουσίαν!

Κάποιος δικηγόρος, πάλι, σκόρπωσε κάποτε, μὴ νόστιμῃ
φράσει, σὲ δεκαπέντε τέτοιους συκοφάντες. Ἐπρόκειτο νὰ
ὑπερασπίσῃ ἕνα πελάτη του, πού κατηγορεῖτο ὅτι εἶχε
οικειώσει μὴ δούλη, καὶ ὅτι εἶχε ἐξαφάνισαι τὸ πῦμα
της. Τοῦ κάκου, ὁ Ἀθηναῖος δικηγόρος, ἐξενέκυψε ὅλη
τὴν ἐγγλωττίαν, τοῦ κάκου παρέτασε ἀλόγητα ἐπι-
χειρήματα, γὰρ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀδωότητα τοῦ πελάτη
του. Οἱ δικαστὲς ἦσαν ἐπηρεαζόμενοι ἀπὸ τὰς καταθέσεις
τῶν μαρτύρων. Τότε, ὁ δικηγόρος ὤρμησε καὶ μετῆρε,

Ὁ γέρονς Δημοσθένης

θρησιμυθικά, μὲς στὴν αἰθουσα, ὑπεστίγη καὶ χαμογελώντας, ἡ
δούλη, πού τὴν εἶχε σκοπίμως κρυμμένη, ὡς ἐκεῖνη τὴ στιγμή! Μεγα-
λείτερος ἐξευτελισμὸς ἀπ' αὐτόν, δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ σ' ἕνα δικα-
στήριον...

Τὸ δικαστήριον τῶν Ἀθηναίων ἀποτελεῖτο ἀπὸ δικαστοῦς—ἕνας δι-
καστής, γὰρ τὶς ἰδιωτικὲς ὑποθέσεις, καὶ πεντακασίους—ἕνα, γὰρ τὶς
ὑποθέσεις δημοσίας φύσεως. Σ' ἐξαετικῆς, ὅμως, σοβαρότητος δι-
κας, ὁ ἀριθμὸς τῶν δικαστῶν μπορούσε νὰ φτάσῃ ἀπὸ χίλιους πεντα-
κοσίους μέχρι ἑξή χιλιάδες. Ἡ ἀφροσύνη ἐπαρτεῖτο μόνον διὰν ἀπο-
δεικνύσαν ἡ ψευδοκαὶα τοῦ μάρτυρος. Ἡ κατάστασι αὕτη δημοφύ-
γητος ἐφαρμόζετο δικηγόρους, δικῶν ἦσαν Ἰσοκράτης, ἕνα λυσία καὶ ἕνα
Δημοσθένης... Πόσο ὅμως ἰσοτήτος ἦσαν ἕνας διαπρεπὴς δικηγόρος,
στοὺς ἀνταδίκους του, ἀποδεικνύεται, ἐκτὸς τῶν ὅλων, καὶ ἀπ' τὴν
περίπτωσι ἐνὸς ἄλλου διαπρεπτοῦ δικηγόρου τῆς Ῥώμης, τοῦ Κικέρω-
νος: Ὁ Κικέρων εἶχε δολοφονηθεῖ ἀπ' τοὺς ἐχθροὺς του, καὶ τὸ
κομμένο του κεφάλαι εἶχε στερεωθεῖ ἀπάνω σ' ἕνα πόσσαλο, καὶ εἶχε
στηθεῖ στὸ θῆμα τοῦ Φόρου, τῆς περιήμης Ἀγορᾶς τῆς Ῥώμης, πού
ἀντιγράφει ἀκόμα ἀπ' τὴ φλογερὴ ἐγγλωττίαν, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ μέγας
ὁρῶν κατεκεραύνωνε τοὺς ἐχθροὺς του, ὅσο ἔπρεπε. Μία γυναῖκα, τότε
ἡ ὥραια, ἀλλὰ διεφθαρμένη Κλοδία, ἀδελφὴ καὶ ἐρωμένη, ὅπως τὴν
εἶχε καταγγεῖλει ὁ Κικέρων, τοῦ ἀριστοκράτου δημογγοῦ Κλοδίου,
γὰρ νὰ ἐκδικηθῇ τὸ σῆμα, πᾶσιαις τὸ κεφάλαι, ἔθηκε ἀπὸ πάνω της
μὴ μὴν καρφίτσα, πού τὴν φοροῦσε γὰρ κόσμημα, καὶ ὥρμησε νὰ τὸν
πῇ, μὲ μαρτία, τὴ γλώσσα τοῦ μεγάλου κατηγόρου της!...

Οἱ ἀρχαῖοι ἐσέβοντο πολὺ τὸ ἀπόρητο τῶν ἐπιστολῶν. Κατὰ τὴ
διάρκειαν τοῦ πολέμου πρὸς τὸ Φίλιππον τὸν Μακεδόνα, ἔπρεπε στὰ χεῖρα
τῶν Ἀθηναίων, ἕνας ἀγγελοφόρος Μασκεδόν. Οἱ Ἀθηναῖοι κατέσε-
σαν ἀπάνω του καὶ ἀποστροφιστὴν ὅλη τὰ γράμματα τοῦ Φιλίππου,
ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα—ἐκεῖνο πού ἀπευθύνοντο πρὸς τὴν Ὀλυμπιάδα, τὴν
ναῖαν του. Αὐτό, οἱ Ἀθηναῖοι, χορὴς νὰ τὸ ἀποσφραγίσουν, τὸ γρά-
σαν πίσω, στὸ Φίλιππον... Τὸ ἀνέκδοτο αὐτό, τὸ ἀναφέρει ὁ Πλού-
ταρχος.

Νά τώρα καὶ μερικὰ ἀνέκδοτα μεγάλων ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος:
Ὁ Κάισαρ, τὴ στιγμή πού ἀποβιβάσταν ἀπὸ τὸ πλοῖο του, καὶ πῆ-
δισε στὴν ἀκτὴ τῆς Ἀφρικής, παρακάτησε καὶ ἔπεισε. Ἐνῶς ὅμως,
στὴ θέσι του, θὰ τὸ θεωροῦσε αὐτὸ γὰρ καλὸν οἶον. Ὁ Κάισαρ, ὅμως,
πὺ εἶχε ἐτοιμότητα πνεύματος, ἐνὸς ἀκόμα ἦσαν περμένος, φώναξε ὁ
πονηρὸς, ἔτσι ὥστε νὰ τὸν ἀκούσουν ὅλοι οἱ στρατιῶτες του:
—Γὴ τῆς Ἀφρικής, σὲ φίλοι!...
Κι' ὥρμησε καὶ προσκύνῃ τὸ γῆμα...

Ὁ φιλόσοφος Ξανθίππος ἦταν παλαιὸς μαθητὴς τοῦ Σωκράτους.
Ἐπειτα, ὅμως, παρὰ τὸν Σωκράτη, ὅμως νὰ διδάσκη δικὸν του
σύστημα, καὶ ἔκανε δική του φιλοσοφίαν σχολή. Ἦσαν κυνικός, καὶ οἱ
ἄλλοι ὀπαδοὶ τοῦ Σωκράτους, ἰδίως ὁ Πλάτων, τὸν περιφρονοῦσαν γὰρ
τὶς κολακείες πού ἔκανε σὲ κάποιον τύραννον, πού τὸν ἔδρεπε καὶ τὸν
συντηροῦσε. Οἱ Ἀθηναῖοι, ἀνθρώποι καὶ ἐλευθεροῦ πνεύμα, δὲν τοῦ συ-
χωροῦσαν ἰδίως τὸ ἔθι, ἀνταγρόντας τὸ ἔθιμα τῶν βαρβάρων, γονά-
τιζε μπροστὰ στὸν τύραννον, καὶ ἐσκύβε τὸ κεφάλαι του ὡς τὰ πόδια του,
ὅταν ἤθελε νὰ τὸν παρακαλέσῃ γὰρ κάτα.

Μὰ ὁ Ξανθίππος ἀπαντοῦσε στοὺς ἐπικυρτές του:
—Καὶ τί φταῖν ἐγώ, ἀπὸ τὸ Διονύσιος (ἔτσι λεγόταν ὁ τύραννος)
ἔχει τ' αὐτὰ στὰ πόδια του!...

Ῥώτησαν, κάποτε, τὸν Κάτωνα τὸν πρεσβύτερο, τὸν
κρίνοσα, ποῖα ἐργασία φέρνει τὰ πὺ μεγάλα κέρδη.
—Ἡ κτηνοτροφία! ἀποκρίθηκε ἀδίστακτα ὁ Κάτων.
—Κι' ἔπει! ἀπ' τὴν κτηνοτροφία; τὸν ξαναφώ-
τησαν.

—Πάλιν ἡ κτηνοτροφία, εἶπε ὁ Κάτων, ἔστω καὶ ἂν
δὲν τὴν ἀκούσιν μεθοδικά...

—Κι' ὅσοι...
—Πάλιν ἡ κτηνοτροφία, ἔστω καὶ ἂν τὴν ἀκούσιν
κατὰ!

—Ἄλλὰ ἐκεῖνοι πού τὸν ρωτοῦσαν, ἦσαν ἐπίμονοι.

—Τρεῖς φορές, ἡ κτηνοτροφία, τοῦ εἶπαν, πᾶσι καλὰ!

—Ἄλλὰ, ὅσοι! ἀπ' αὐτὴν!...

Κι' ὁ Κάτων ἀποκρίθηκε:
—Ἡ γεωργία!

Τὸ ἀνέκδοτο αὐτό τὸ ἀναφέρει μὲ θαυμασμὸν ὁ Κικέρων.
Γιατὶ σὲ τέτοιες ὕμεις ἀρχές, βασίζονται ἡ ἀσκή-

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Ἀπὸ φιλένδους—ἐγκωμιάζουν τοὺς σιζήγους των.
—Ὁ δικός μου ἔχει κούττο κεφάλαι.
—Ἀπ' ἐναντίας, ὁ δικός μου ἔχει σιδερένιο! Τοῦ ρίχνω τὰ πᾶτα
κατακέφαλα καὶ τὰ θέτεις νὰ σπάζουν ἀπὸ τὰ κήματα σὸ δρόμο!...

Ὁ πατὴρ σὲ φίλο του πού βίχει... δαμονωδῶς.
—Γιατὶ δὲν παίρνεις ἀπὸ τὸ λαγυσιόμου φήτης φάρμακόν μου;
Θὰ ἰδῇς ὅτι ἰδὲν θὰ ξαναβῇς ποτὲ πάλι.
—Ἐπενοῦρεται λοιπόν... τόσο θανατηφόρος τὸ φάρμακόν σου;

—Ἀκούς ἐκεῖ, φίλε μου, γὰρ φάμε δεκατρεῖς χθὲς σὲ ἴδιο τραπέζι!
—Γουισουῖκος μουθιμὸς! Καὶ δὲν φοβάσαι μὴν πάθης κανένα
καύσιν;
—Τὴν ὥλην θέλεις νὰ πάθω, ἀπὸ πύρρῳσιν ἐγὼ καὶ τοὺς δεκατρεῖς;

Ὁ θεῖος...—Διαρκῶς μοὶ ζητᾷ χρήματα καὶ πάλιν χρήματα! Δο-
ξάζω τὸ Θεο, πού ἰδὲν ἔχω πολλοὺς ἀνεμῶνους σὲν καὶ σῆνα.
Ὁ ἀνεμῶν...—Κι' ἐγώ, θεῖε μου, εἶμαι εὐτυχὴς πού εἶμαι μόνος
σὺ ἀνεμῶν!

Ὁ σῆμας ὑποδεχόμενος σὲ σταθμὸν τῆς γυναῖκα του καὶ τὴ μικρὴ
κόρη του, πού ἐπιστρέφον ἀπὸ τὰ λουτρά, ρωτᾷ τὴ δεύτερη:
—Ἐ, λῆστα μουθιμὸς! Καὶ δὲν φοβάσαι καὶ σῆνα;
—Ναί, μετὰ! Ὁ κύριος πού ἐπιστρέφοντο
τὴ μαζί, μὲ φέρων ταχυτὰ ὥραια μπυλόνια
καὶ μὲ λῆσαν νὰ πᾶν νὰ παῖξω στὴν πλατεία!

Ἀπὸ ἀστενομῶν πρὸς ἕνα μεθυμένο πού εἶνε
ἐπιληπτικὸς σὲ μέση τοῦ πεδουροῖου:
—Ἀντε... σὲν... Σῆμα, θὰ σὲ πάμε σῆ-
νονας σὲ τῆμα!
—Τὴν ἰστίαν νὰ λῆσιν, κύριε ἀστυφύλακα.
Τὴν ἰστίαν νὰ λῆσιν, κύριε ἀστυφύλακα.
Τὴν ἰστίαν νὰ λῆσιν, κύριε ἀστυφύλακα.
Τὴν ἰστίαν νὰ λῆσιν, κύριε ἀστυφύλακα.

Κουτσομπολιέ:
—Ὅσοι, γιατί, δὲ βρίσκετε ἀνησυχιστικὴ τὴν
κατάστασι τῆς κυρίας Τατιά;
—Μπῆ! καθόλου... Ὑποφέρει μόνον ἀπὸ ἕ-
ναν... περισσὸν ἀνθυπολογοῖ!

Ἡ γαμὰριέ οἶα—Ἀπὸ... ἐξοράσας τὸ κί-
νεμα δῶς!... Καὶ τόσα τι θὰ κᾶναι; Πῶς θὰ τὸ
δικαιοσύνη;
Ἡ φίλη ἡ τῆς... Βρε κοῦτῃ, καὶ αὐτὸ σκοτί-
ζεσαι; Θὰ τὸ κρατᾷς σὲ χεῖρα σου καὶ δὲν ἔρβει
ὁ κύριος καὶ σὲ φίλη, θὰ τὸ ἀφήνῃς νὰ πέσιν κάτω
καὶ ν' ἀποσπᾷς. Καὶ τότε θ' ἀναβῇ τὴν εὐθύνῃ ἐκεῖνος!

Μία γοητὴ ξηπιάνα ὀδηγεῖ τὸν εἰσάματον σιζήγῳ της. Ἀπὸ ἕνα πα-
ράθυρο τῆς ρίχνουν ἕνα πεντηράκι. Ἡ γοητὴ σκαλίζει, σκαλίζει, ἀλ-
λὰ δὲν βρίσκει τίποτε. Ὁ εἰσάματος τότε δὲν κρατεῖται καὶ φωνάζει:
—Νά, βρε ξῶν!... Στραβοθήρες; Κοντὰ σὲ πῶδι σου εἶνε!

τῆς Ῥώμης.

Ἐχᾶν καὶ οἱ ἀρχαῖοι τὸν... κτηνοτροφία τους! Ἐχᾶν δικαδὴ
τὴ φωνὴ τῆς κῆρας, καὶ τοὺς παντομίμους τους, πού περιορίζονταν
σὲ μορφοποιεῖς ἀπλοῦς, δῶς νὰ μιλοῦν. Οἱ μῖμοι αὐτοί, πού εἶχαν
μεγαλειότητα φήμης, καὶ ἐπὶ μόνον περισσότερο καὶ ἀπ' τοὺς ἡθοιστοῦς,
στὴ Ῥώμη, μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς οἱ πρόγονοι τῶν ἀστέρων τοῦ κι-
νηματογράφου, τοῦ δοκοῦ ἐννοεῖται. Τὸ κοινὸ ἐνδιαφέρον πάλιν γὰρ
τὴν ἰδιωτικὴν τους ζωὴν—ὅπως γίνετο καὶ σῆμα, μὲ τοὺς καλλιπῆγους
τοῦ Βαλκλυνόντ! Ἰν αὐτό, ὅταν δύο ἀπ' τοὺς μεγαλειότερους μῖμους,
ὁ Βαθύλλος καὶ ὁ Πυλάδης, μάλοσαν, ὁ λαὸς τῆς Ῥώμης διαμέ-
θη σὲ δύο μεριδίες. Μὰ καὶ αὐτὸς ὁ αυτοκράτωρ Ἀδριανὸς ἐπέβη
στὸ τέλος γὰρ νὰ λύσῃ τὴ διαφορά τους.

Σὲ κηδείες, οἱ μῖμοι ἔταζαν τὸ ὄλο τοῦ νεκροῦ, καὶ μ' αὐτὴ
τὴν ἐκτίαν, εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ τὸν κρῖνουν καὶ νὰ τὸν ἐκτιμῶνουν.
Ὁ Σουετῶνιος ἀναφέρει ὅτι, στὴν κηδείαν τοῦ αυτοκράτορος Βασπα-
σιανῶν, πού ἀρμυζόταν γὰρ τὴ φιλανθρωπία του, ὁ ἀρχιμῖμος, πού τὸν ἰ-
ποδῶσαν ῥότρες, τάχα, περιόρμος, πᾶσο θὰ στοίχιζε ἡ κηδεία του!
Κι' ὅταν ἀκούσε πῶς ἡ κηδεία τοῦ ἰθα στοίχιζε ὅσον ἐκατομῖαρια σὲ
στέμνια, ὁ μῖμος πού παρτάσταν τὸ νεκρὸ αυτοκράτορα, ρώτησε ἀπὸ
συμβιβάζοντοισαν μὲ ἐκατὸ χιλιάδες μόνο... Διαφορετικὰ, προτιμοῦ-
σε νὰ ρῖξιν τὸ λείψανόν του σὲν
Τίβερι καὶ νὰ τοῦ λείψιν ἡ μέρι
καὶ τὸ καλὸ τους!...

Κι' ἔτσι, οἱ φιλοθεάμονες Ῥω-
μαῖοι διασκεδάζαν καὶ στὶς κηδεί-
ες ἀκόμα—καὶ ἀντὶ νὰ διακρίνουν
ἀπ' τὴ λῆθη, καταντῶντες νὰ δια-
κρίνουν ἀπὸ τὰ γέλια...

ΓΝΟΜΙΚΑ, ΣΚΕΦΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

—Ἡ γυναῖκα, πού ἀγαπᾷ πραγματικὰ, συνερίζε σὲ ἐλαττώ-
ματα τοῦ φίλου της.
—Ὅποιος ἔχει χρήματα πληρώνει, καὶ ὅποιος ἔχει ὥραια γυναι-
κα διασκεδάζει.
—Γάμος, χωρὶς ἔρωτα εἶνε πηγὴ ἀτελειᾶς, ἀλλὰ καὶ γάμος
χωρὶς καθήκοντα εἶνε πηγὴ ἀκολασίας.
—Ὁ ἔρως εἶνε ἡ πόσις τῶν ἀσθήσεων. Ἡ εἶνε ἰστέροχος ἡ
δὲν εἶνε. Ὅταν ὑπάρχει, εἶνε αἰώνιος καὶ ὅσο περνοῦν τὰ χρόνα
τόσο περισσότερο δυναμώνει.

(Μ π α λ ζ ά κ)
—Ἡ ξηπία διαρκεῖ περισσότερο ἀπὸ τὸν ἔρωτα. Πρῶτα παῖνε
ὁ ἐρωτικὸς σύνδεσμος καὶ πᾶσι ἀργότερα ἀντιλαμβάνεται κανεῖς,
ὅτι δὲν ἔχει πάλιν δικαιώματα ἀπάνω σὲ τὸ πρόσωπο μὲ τὸ ὁποῖον ἡ
ταν συνδεδεμένης, καὶ ἀρχίζει τὸ δρόμα τῆς ξηπιάνας.
(Π ο ἱ γ κ η ψ ν τ ε λ ν)

—Μόνον ὁ τελειοτατὸς ἔρως τῆς γυναικὸς βαναποτεῖ τὸν πρῶτον
ἔρωτα τοῦ ἀνδρός.
—Οἱ βασιλεῖς καθὼς καὶ ἡ γυναῖκα νομίζουν ὅτι τὰ πάντα τοὺς
ἀνθρώπων.

—Τὴν νοικοκυρὰ τὴ γνωρίζουμε ὁμῶς, μόνον πατήσουμε τὸ
κατόφρι τοῦ σπαιτοῦ.
—Οἱ ἀρχαῖοι ἱερότερες εἶχαν γνώσις καλύτερα ἀπ' ὅλους τὴ
γυναῖκα. Ἐλεγον: «Νά τίς περιποιεῖσαι διὰς
ν' ἀγαπᾷς ὅμως μία».

—Υπάρχουν γυναῖκες πού γὰρ πολλοὺς εἶνε
ὅτι τὸ κῆμα τῶν. Ἐλβετιανὸν Ἀλβανὸν γὰρ
τοὺς φημιματίες.

—Ὅπως ὑπάρχουν κοράλλια ἐν γενετῇ,
ἔτσι ὑπάρχουν καὶ καρδιὲς ἐν γενετῇ ἀσφα-
λίτοι ἀπὸ τὸν ἔρωτα.

—Γὰρ τὶς περισσότερες γυναῖκες, ἕνα ἐκα-
τομῖαριο φράγκα κάνουν μὴ πεντάρα.

—Ἡ γυναῖκα χαμογελά συνήθως μπρὸς σὲν
ἀνθρώπον, τὸν ὁποῖον μισεῖ.
—Τὰ λογιώτερα δαλὰ τῆς γυναικὸς εἶνε ἡ
γλυκύτης καὶ ἡ ἰστογῇ.

—Ἡ γυναῖκα ἔχουν πάντοτε κατὰ τὴν
ἐκτὴ τοῦ ἀγγέλου καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν τοῦ
σατανᾶ.

—Ἐλάχιστες γυναῖκες εἶνε δημοκρατικές.
Κι' αὐτὸ γιατί ὁ γυναικεὺς χαρακτηρὸς ἐπηρε-
άζεται ἀπὸ τὸ δεσποτισμὸν.

—Ὅταν ἡ γυναῖκα ἀγαπᾷ, συγχωρεῖ τὰ πάν-
τα καὶ αὐτὴ τὴν κακία. Ὅταν δὲν ἀγαπᾷ, δὲν
συγχωρεῖ τίποτε, οὔτε καὶ τὴν ἀρετὴν.

—Πολλὲς φορές ἀκούσα γυναῖκες νὰ λποῦν
ταὶ γιατί εἶνε γυναῖκες καὶ νὰ προτιμῶν νὰ ἦσαν ἄνδρες. Τὰ ἀνά-
στα αὐτὰ θηλάκα τὰ ἐλευνολόγησαν πάντοτε καὶ τὰ κατέκριναν. Ἐ-
γὼ ἂν μπορούσα νὰ ἐλῆξον θὰ προτιμοῦσα νὰ ἦσαν γυναῖκα.

—Ὅταν ἡ γυναῖκα ἐπιτηδύνηται, ἀρτεῖται γὰρ αἰσίου, γιατί αἱ
λοῖωματα κινδυνεύουν νὰ γᾶσιν τὴν ἐπιπορὴ τους. Ὅταν δέρονται
ἀρτεῖται πάλιν νὰ σκαποῦν. Γιατὶ ἡ σκαπὴ τοῦ δοῦλου, εἶνε ἡ τρο-
μεώτερος ἡμωρία γὰρ τὸ σκληρὸ κύριον.

—Ὁ ἀποστρέφονος τῆς δόξης εἶνε τόσο φλογερὸς καὶ μεγαλὸ
κορτής, ὥστε ὁ Θεὸς ἀπυρόρειτε σὲς γυναῖκες καὶ τὸν φοροῦν.
Ἐπιστεῖται ὅμως σ' αὐτὴς τὴν ἐρωτικὴν τοιμαροσύνην. Μ' αὐτὴν
ἡ γυναῖκα ἀντιλαμβάνεται νὰ δροσίσουν τὰ μέτακα πού βασανίζονται
ἀπὸ τὸ φλογερὸ ἀσέπαι τῆς δόξης.

—Ἡ μεγαλειότητα ἐπιτυχίας τῆς ἀνθρωπίνης κοινῆς εὐτυχίας
στὸ ἔθι ἐδημιουργεῖ τὴν γυναῖκα ἀπὸ τὸ θηλάκ πού ἐλάσσει ἡ φύ-
σις. Ἐπειτα ἐδημιουργεῖ τὴν διακίαν τῆς ἡδονῆς, ἐκεῖ ὅπου ἡ φύ-
σις ἔθεσε τὴ διακίαν τοῦ εἶδους καὶ τέλος ἐρε

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΗΝ ΠΡΟΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΡΩΣΣΙΑ

Τι γράφει ο Σιγμοούνδος φόν Χερμπερστάιν, πρέσβης της Γερμανίας στη Ρωσία. Ο περιορισμός των γυναικών και η απεχθήναισ τους. Τό μίσος του ρωσικού λαού προς την γυναίκα. Ο Γερμανός σιδηρέας κι' η γυναίκα του. «Δε μ' άγαπας, αφού δε με χτυπάς!». Γνώμες των μεγάλων Ρωσών συγγραφέων για τη γυναίκα.

ΝΑΣ Γερμανός διπλωμάτης, ο εξοχότατος Σιγμοούνδος φόν Χερμπερστάιν, ο οποίος είχε πάει στη Ρωσία, στα 1917, ως πρέσβης του αυτοκράτορος της Γερμανίας Φερδινάνδου, «δουλεύει» των Ρωσών της Ουγγαρίας και της Βοημίας, Ινφάντου της Ισπανίας, αρχιδούκως της Αυστρίας, δούκως της Βουργουνδίας και της Βυρτεμβέργης, και δικούς, κόμης και κυρίου πολλών άλλων χωρών, συνοψίζει ως εξής τις εντυπώσεις του περί της θέσεως της γυναίκας στη Ρωσία, κατά την εποχή εκείνη:

«Η ζωή των γυναικών, εδώ, είναι οικτρά. Φτάνει μία γυναίκα να προβάλλει μόνη, έξω, στο δρόμο, για να πάρει να θεωρηθεί τιμιά. Οι πλούσιοι κι' οι ευγενείς έχουν περιορισμένες αυστηρά τις γυναίκες τους, έτσι, που κανένας ξένος δεν μπορεί να τις δει και να τους μιλήσει. Πόσο μικρή υπόληψη έχουν οι Ρώσοι στις γυναίκες αποδεικνύεται κι' απ' το γεγονός ότι δεν τους εμπιστεύονται ούτε το νοικοκυριό. Μόνο να ράβουν και να υφάνουν στον αργαλειό τους επιτρέπουν. Την επιμέλεια του σπιτιού, την έχουν οι άντρες, βοηθούμενοι απ' τους δούλους των. Άρκει μία γυναίκα να σφάξει μία κόττα, ένα πουλί, ή να καθαρίσει τα ψάρια, για να θεωρηθούν ως μαγαρισμένα και να μη θέλουν να τ' αγγίξει κανένας πειά. Όταν μία γυναίκα θέλει να σφάξει μία κόττα ή μία χίνα, για να την μαγειρέψει, και λείπει, τη στιγμή εκείνη, ο άντρας της απ' το σπίτι, καθίσταται με την κόττα και με το μαχαίρι. Φορές δικάζονται, στην πόρτα του σπιτιού της, ώσπου να περάσει κανένας άλλος άντρας, να τον παρακαλέσει να της σφάξει το πουλάκι...»

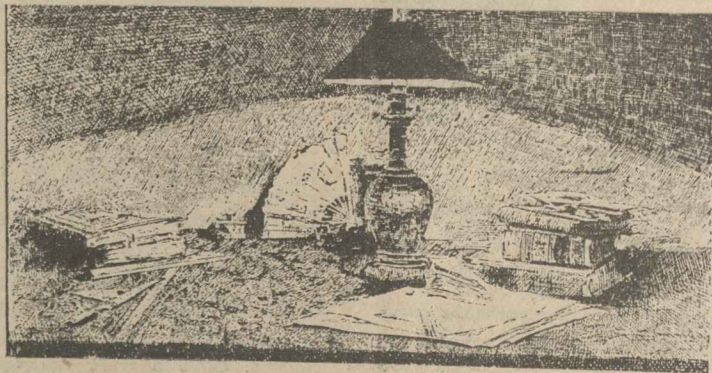
Και συνεχίζοντας, ο φόν Χερμπερστάιν, λέει παρακάτω:

«Οι Ρώσοι σπανίως επιτρέπουν στις γυναίκες τους να βγουν έξω και να πάνε στην εκκλησία, έστω κι' αν έχουν από πολλού περάσει την ηλικία, που μία γυναίκα μπορεί να εινε άμορφη, και να προκαλέσει ερωτικούς πόθους. Μόνο το καλοκαίρι, και σε ώριμους γιοιούς, ή γυναίκες ειν' ελεύθερες να συνάδωσαν. Περνούν, τότε, την ώρα τους, αιωρούμενες πάνω σε κρεμαστές κούνιες, ή καθήμενες μπροστά στα σπύτια τους, και τραγουδώντας, ενώ συγχρόνως χτυπούν ρυθμικά τα χέρια τους... Δεν τους επιτρέπεται όμως με κανένα τρόπο να χορεύουν!..»

Η Ρωσίδα της εποχής εκείνης, καθώς γράφει ο Γερμανός πρέσβης, ούτε έβλεπαν καθόλου τον άντρα, που θάπαιναν για σύντροφο της ζωής τους. Άλλοι τους διάλεγαν και τους επέβαλλαν, χωρίς αυτές να έχουν το δικαίωμα να φέρουν την παρικοκή αντίρρηση.

«Θεωρείται, —συνεχίζει ο φόν Χερμπερστάιν, —ταπεινωτικό για έναν άντρα, να γυρεύει σε γάμο οποιαδήποτε κοπέλλα. Αυτός που κάνει τις σχετικές προτάσεις εινε ο πατέρας της κόρης, ο οποίος περιμένει να βρούμε το νέο, στον οποίο θέλει να δώσει την κόρη του, και, συνήθως, αυτό θέλει να σ' άραβωνισώ...» Κι' ο νέος απαντάει: —«Αν θές να μ' άραβωνισής με την κόρη σου, κι' όπως λές, σ' άρξω, πρέπει πρώτα να μιλήσω με τους συγγενείς μου...» Άν το συνοικισμο κοινή συμφέρον απ' τους συγγενείς και τους φίλους του νέου, τότε δίνουν λόγο, κι' αρχίζουν τις διαπραγματεύσεις για την προίκα, κι' όταν τελειώσουν κι' αυτές, όφεται η μέρα του γάμου. Σ' όλο αυτό το διάστημα, ο άραβωνιστικός κρατείται σ' απόσταση απ' το σπίτι εκείνης, που πρόκειται να πάρει γυναίκα του. Άν έκαρσή ποτέ, την επιμέλεια να τη δει, ο πατέρας του του λέει: —«Ρώτα άλλους, που την έχουν. Άπ' αυτούς μπορείς να μάθεις πως εινε...» Και μόνον όταν ο άραβωνιστικός δεσμευθεί, κατά τρόπο που να του εινε πολύ δύσκολο να πάρει το λόγο του πίσω, χωρίς να κινδυνεύει να τιμωρηθεί αυστηρά, του επιτρέπουν, υπό ώριμους όρους, να δει την άραβωνιστική του, πριν απ' την ημέρα του γάμου...»

Αλλά λέει ο εξοχότατος Σιγμοούνδος φόν Χερμπερστάιν...

Για το ότι η γυναίκα δεν έχαιρε εξαιρετικής υπόληψης στη Ρωσία, φαίνεται κι' απ' τη δημόσια φιλολογία του ρωσικού λαού. Παροιμίες και τραγούδια άνταναλόν με βαθιά περιφρόνηση, ένα αίσθημα μίσους σχεδόν, προς τις γυναίκες... Κι' αυτό δεν πρέπει να φανη παράξενο, αν λάβουμε υπ' όψη ότι η Ρωσία, αδιάπαστη ακόμα, είχε δεχτεί την επίδραση των φανατικών μοναχών, των Ιεραποστόλων του Βυζαντίου, που δεν μπορούσαν, με κανένα τρόπο, ν' άναγθούν και να συγχωρήσουν τας απογόνους της Εβας! Χαρακτηριστικές εινε πολλές παροιμίες, ή όποιες, και σήμερα ακόμη, που ο μισοθρησκευτικός άλλος τόσα πράγματα, ακούγονται πάντα στη Ρωσία:

«Κάνε μία φορά το σταυρό σου, όταν φεύγεις για τον πόλεμο. Κάνε τον δυο φορές, αν εινε για να πας ταξίδι... Άν, όμως, εινε για να παντρευτείς, κάνε τον σταυρό σου τρεις φορές...»

—«Η γυναίκα έχει μεγάλη μαλλιά και λέγα μινάλα...»

—«Η γυναίκα της γυναίκας εινε ή σκοτία του διαβόλου...»

—«Μεταξύ του εναι» και του «έναι» της γυναίκας, ούτε βελόνα δε χωράει για να περάσει...»

—«Κ' ή πιο κοντή γυναίκα, δεν λέει στον άντρα της, ποτέ της, την αλήθεια...»

—«Κ' ή πιο καλή γυναίκα διαφθείρεται, σαν της δώσεις ελευθερία...»

—«Όταν ο διάβολος δεν τ' άκαταφέρει να τ' άγάνη πέρα, χρησιμεύει τη γυναίκα...»

—«Κάλλιο μπόρα και κακό, παρά να πής μιστικό σε γυναίκα...»

—«Άγαπα τη γυναίκα σου σαν την ψυχή σου, δέχνε την, όμως, σαν τη γούνα σου...»

—«Όσο πιο πολύ δέχνεις τη γυναίκα σου, τόσο πιο νόστιμο θ' ειναι το φαί που θ' α' σου μαγειρέψει...»

—«Πάνε κάτσης στο τραπέζι σου, δείρε τη γυναίκα σου, και δείρ' την, άλλη μία φορά, το δρόμο, πριν διαπνήση...»

Η Ρωσίδα φαίνεται πως είχαν τόσο πολύ συνετήθει στην στο Ρωσία, ώστε ο φόν Χερμπερστάιν, γράφει, με τον άλλον, και τα εξής άμμητα:

«Στη Μόσχα ζούσε, κάποτε, ένας Γερμανός σιδηρουργός κι' άπόλοποις, που λεγόταν Ιορδάνης. Καταγόταν απ' τη Χάλη του Ίνταλ, κι' είχε παντρευτεί μία Ρωσίδα, Ζωίκα, άριστο καρό μαζί, ήταν, ξαρκικά ένα προί, στα καλά καθούμενα, ή γυναίκα εινε στον άντρα της:

—«Γιατί δε μ' άγαπάς;...»

—«Ο Γερμανός σιδηρέας, που δεν ήταν υπόδειγμα καλού σιδηρουργού, και δεν περιέμενε, ποτέ του, εκείνη την ερώτηση, την κούτ'ε παραξένα, κι' άρεστικε να τη διαβεβαιώσει, μ' όλους τους δόκους του κόσμου, πως την άγαπούσε πάρα πολύ, και πως, αν δεν την άγαπούσε, δε θ' την έ'χε πάρει και γυναίκα του... Άλλ' ή Ρωσίδα δυσπιστούσε:

—«Δεν έχω άπόδειξι πως μ' άγαπάς! του έλεγε.

—«Και ποιά εινε, τάχα, ή άπόδειξι που σου χρειάζεται; τη ρώτησε εκείνος.

—«Τότε, προς μεγάλη του έκπληξι, άκουσε την γυναίκα του να του λέει:

—«Τόσον καιρό ζούμε μαζί, κι' ακόμα δεν με χτύπησες ποτέ σου...»

Μνημείο κακωντροχειας κατά των γυναικών, μπορεί να θεωρηθεί και το άσάλοβο ρωσικό δημοτικό τραγούδι:

—«Έλα, άγαπημένο μου, να περάσουμε τη νύχτα μαζί! Κανένας δεν εινε σπίτι μου. Μονάχα το μωρό μου κοιμάται μέσ' στην κούνια του... Κοιμάται βαθιά, και δεν θ' άγνιπνήσει πριν φοιήσει. Κι' αν άγνιπνήσει, δε θ' άκαταλέξη τίποτε! Κι' αν άκαταλέξη, δε θ' ά' μαγευρήσει! Κι' αν το μαγευρήσει, κανένας δε θ' ά το πιστέψη! Κι' αν το πιστέψουν, δε θ' ά με κρεμάσουνε γι' αυτό!...»

Να κι' έν άλλο τραγούδι, που έβλεπαν στα ρωσικά χωριά:

—«Κόρε με κομμωτάκια —κομμωτάκια, έξορνήσε με στη φωτιά, μα δε θ' άγάνω λέξι απ' το στόμα μου!...»

—«Γερο-ζηλιάση, μοχθήσε ζηλιάση, δε θ' ά μάθεις ποιος εινε ο άγαπημένος μου, βγάλ' το απ' το νου σου, ποτέ δε θ' ά το μάθεις τ' άνομα του...»

—«Εινε πιο δροσερός κι' άπ' την άνοιξι, πιο ζεστός, πιο φιλογερός, κι' απ' το καλοκαίρι απ' το μεσημέρι! Νάξερεις πόσο νέος εινε, και πόσο τολμηρός στον έρωτά του! Νάξερεις πως τον άγαπάω! Τι χάδια που άλλαζε μ' αυτόν, την ώρα που κοιμούσταν! Κι

νάξερεις τί γέλια κάναμε, τί γέλια κάναμε, μαζί με τ' άσπρα σου μαλλιά!...»

Αλλά, αν αυτή εινε ή γνώμη του ρωσικού λαού για τη γυναίκα, κι' οι μεγάλοι Ρώσοι συγγραφείς, αυτοί που δημιούργησαν κι' άνέδειξαν τη μεγάλη ρωσική φιλολογία, δεν πάνε, κι' αυτοί, πίσω... Θέλετε μερικά κλασικά παραδείγματα; Η ρωσική λογοτεχνία εινε γεμάτη! Δεν έχουμε παρά να διαλέξουμε...

Να τί λέει, παρθεύματός χάριν, ο Γκόγκολ για τις γυναίκες:

—«Υψιστε Θεέ! Σ' αυτό τον κόσμο ύψηχαν τόσες άκαθαρσίες! Ήταν άνάκη, τάχα, να προσέθεις και τη γυναίκα;!...»

—«Ο Πούσκιν πάλι λέει:

—«Δεν πρέπει να ζητάμε απ' τη γυναίκα, να εινε πιστή. Έντυχαίμενος όποιος μπορεί να εινε αδιάφορος προς τις γυναίκες... Δένε πολλοί πως εινε πολύτιμο πράγμα ή γυναίκα. Άλλοι ατά! Η μόνη δουλειά που ξέρει μία γυναίκα, εινε να εργάζεται... με τ' άδία της, μέσ' στους χορούς, και να δοιθά τον άντρα της, πως να...καταστραφή! Αυτό, μάστα!...»

—«Ο Γκοντσάροφ, έξ άλλου, λέει:

—«Η γυναίκα δε μπορεί να εινε τιμία, παρά κατά τύχη, κι' αυτό, μόνον όταν άγαπάει, και μόνο τη στιγμή που άγαπάει...»

—«Ο Τουργκένιεφ, επίσης, γράφει:

—«Υπάρχουν τριών ειδών εγωιστές. Έκείνοι που, ζώντας, άφινουν και τους άλλους να ζήσουν. Έκείνοι που, ζώντας, δεν άφινουν στους άλλους να ζήσουν. Κ' εκείνοι που, άφινουν να ζήσουν οι ίδιοι, δεν άφινουν ούτε τους άλλους να ζήσουν! Σ' αυτή την τελευταία κατηγορία άνηκουν ή γυναίκες, γενικά...»

—«Ο Πισσάρεφ λέει:

—«Μία παροιμία του ρωσικού λαού λέει ότι, τα άκαρα της γυναίκας, δεν εινε παρά νερό...»

Κι' ο Τολστόι, τέλος, λέει:

—«Δεν μπορεί ποτέ μία γυναίκα να καταλάβει τη σημασία και τη δύναμι της, γιατί άσχολεύεται με την άμορφία της, με το χένισμά της, με τη μόδα και με τις τουαλέτες της... Γεννάει χωρίς τη βέλση της και τυχαίως, εινε άπελευθεμένη που γίνεται μητέρα, γιατί ή μητρότης της χαλάει τις γραμμές του σώματός της, και δίνει τ' ά παιδιά της να της τ' άβάζουν παραμένους...»

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΜΑΣ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ο κ. Διανύσιος Κόκκινος εινε γνωστότατος όχι μόνον ως άκαταπύκνως και βαθύτοχαστος έρευνήτης της νεοελληνικής μας ιστορίας, αλλά και ως δυνατός λογοτέχνης. Το τελευταίο ρομάντο του «Ο ΙΑΠΥΟΣ» έρχεται άσφαλώς να πλουτίσει τη φτωχή νεοελληνική μας λογοτεχνία, μέσα στην οποία έχουν βρει θέα τόσες άμφιβόλες άξίες και τόσες τιμωρίες στην άποψη των νεοελλήνων. Το τελευταίο ρομάντο του «Ο ΙΑΠΥΟΣ» έρχεται άσφαλώς να πλουτίσει τη φτωχή νεοελληνική μας λογοτεχνία, μέσα στην οποία έχουν βρει θέα τόσες άμφιβόλες άξίες και τόσες τιμωρίες στην άποψη των νεοελλήνων. Το τελευταίο ρομάντο του «Ο ΙΑΠΥΟΣ» έρχεται άσφαλώς να πλουτίσει τη φτωχή νεοελληνική μας λογοτεχνία, μέσα στην οποία έχουν βρει θέα τόσες άμφιβόλες άξίες και τόσες τιμωρίες στην άποψη των νεοελλήνων.

Η τελεπταία ποιητική συλλογή του μεγάλου μας ποιητού κ. Κωστή Παλαμά, «ΔΕΙΛΟΙ ΚΑΙ ΣΚΑΗΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ», δεν εινε απλώς ένα φιλολογικό γεγονός, εινε ένα καλλιτεχνικό εντάξιμα και άπόδειξι μοναδική για τους φίλους και θαυμαστές του σφρημένου μας ποιητού, αλλά και για κάθε φίλο των γραμμάτων. Η πολυτελής συλλογή των «Δειλών και Σκαήρων Στιχών», ένα απ' τα έκδοτικά θαύματα του Οίκου Έλευθεροδότη, περιλαμβάνει διάφορα άγνωστα τραγούδια του ποιητού, παλαιότερα και νεότερα, μέσα στα όποια διακρίνεται ή ποιητική ή εμπνευστική του, που ξεκινάει από τη φιλοσοφική στοχαστικότητα για να φθάσει ως τη λυρική έξαρση.

Ο «ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΟΤΙΟΥ ΙΤΑΛΙΑΣ» εινε ένα πρόταγμα και μοναδικό έπ' αυτού του θέματος βιβλίο του γνωστού Αθηναίου δημοσιογράφου κ. Δημ. Λαμπρίκη, γραμμένο με ζωντανή παραστατικότητα και μεθοδικότητα έπιστημονική. Περιλαμβάνει ιστορία, λογογραφία, εντυπώσεις, περιγραφές και σπάνιες εικόνες.

Κάθε καινούργιο βιβλίο του έξοχου του δημοσιογράφου μας κ. Δημοσθένη Βουτρυά, άποτελεί κι' ένα νέο σταθμό στο δημοσιογραφικό του έργο, κι' ένα καινούργιο άπόδειγμα για τη νεοελληνική λογοτεχνία. Τελευταία, έκπελοφόρησε μία σειρά διηγημάτων του με τον τίτλο «ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΧΡΟΝΙΑ» και μία μελέτη του, «ΤΑ ΣΥΜΒΟΛΑ ΣΤΑ ΟΝΕΙΡΑ». Τα διηγήματα του δυνατού στιλίστα μας διακρίνονται, όπως πάντα, για την πρωτοτυπία της συλλήψεως και την έντελώς προσωπική δεξιοτεχνία του γραμματικού.

Έξεδόθη σε δεύτερη έκδοσι, με καλλιτεχνικό έξοφύλλο, το ρομάντο της άόδοις Μαρίνας Καρανίδου «ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΟΝΟ».

ΑΝΕΚΔΟΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΤΟΥ Κ. Γ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΗΣ

(Του ALFRED DE MUSSET—Μελοποιημένο από τον Μόζαρτ)

Μη λησμονής, άγάπη μου, όταν δειά ή άδύη, άνοίγει το παλάτι της στου Ήλιου την άμορφία, μη λησμονής, όταν βουδή κι' ή Νύχτα, σκεπτική, στον άσημένιο πέπλο της, ρεμβάζοντας, περνά. Όταν στον πόθο του έρωτα, το στήθος σου χτυπά, και σ' όνειρα σε προσκαλεί τ' άπόδραστο, γλυκά, άκου στα δάση τα βαθιά, το ψήθυρο κάποιος φωνής: μη λησμονής!

Μη λησμονής, όταν θ' άδης ή άμειλιχτη έμπαμένη, να με χωρήσει, άγάπη μου, για πάντα, απ' το πλευρό σου όταν ή θλίψη, ή ξενιτιά, τα χρόνια που περνούν, θάχουν μαράνη την καρδιά μου απ' την πονεμένη, σκέψου τον έρωτα μου έρωτα, το «εγώ» το στεγνό σου. Δέ λογαριάζεται ο Καιρός για κείνους που άγαπούν κι' όσο ή καρδιά μου θ' άγνιπνεί, θ' άλέη ο πόνος μιάς φωνής: μη λησμονής!

Μη λησμονής, όταν βαθιά, κάτω απ' την κούρα γι' για πάντα ή ραγισμένη μου καρδιά θ' άκοιμηθή: μη λησμονής, όταν γλυκά θ' άνοίξει μεν ήμέρα, ένα λουλούδι έρωτικό στον τάφο μου κει πέφα. Δέ θ' ά με ξαναδής ποτέ, μ' άδύη μου ή ψυχή, πάλι κοντά σου, άγάπη μου, σ' άμια πιστή άδελφή. Άκου! στη νύχτα σε καλεί, το στέφανμα κάποιος φωνής: μη λησμονής!

Η ΦΩΛΗΑ ΜΑΣ

(Του ALPHA LAMARTINE)

Λαγκάδια από τη λύρα μου τραγουδιόμνα, ποτάμια, που σ' άράσαν τα δάκρυά μου, λειβάδια και ραούλες, δάση ίσχυοειγμένα, πουλιά, που κελαιόουσατε δά χάρου, Ζέφυρε, που σε μύρωνε τ' άνάσσωμά της, δρομάκια, που σ' όνους ίσχυοειγμένα, μ' έφεραν με το χέρι της, με κάθισε κοντά της, από συνήθειαν έρχομαι σε σ' ά, ξανά. Πάνε τα χρόνια πέρα πέρα, και τώρα κούρα πίσω απ' τα δάκρυα ή ματιά μου έμένα, στη ρεμματιά που ήταν γεμάτη από μωρά, του κούρα άνασσει τα περασμένα.

«Όστόσο, πάλι ειν' άμορφη, όπως τότε ή φίλη, καθόριος πάλι ο οφθαλμός, όλο γαλήνη... Τι τ' έφελος! Το δάκρυ, δ' έ' άγαπάρει, δεν ήσασταν έσείς, ήταν μονάχα Έκείνη!

IL BACIO

(Του PAUL VERLAINE)

Φιλί! όδο έκτατόφύλλο, μέσ' στον χαλόν τον κήπο! τραγούδι, πάντα στη λεική γραμμοίλα των δοντιών, τραγούδι, που ο Έρωτας ξαναλέει με των καρδιών τον χτύπο, και με φωνή άσφαγγετική, σ' άχάρε των κομμών, Ναζάρινο, ήκηρο σ' ά, θείος ο στεναγμός σου! Ό ήδονή άσφαγγετική! άνέπατο μεθύσι! Χαίρε! Σκεπτός ο άνθρωπος στο γλυκό κάτελλο σου, μ' άπ' άμια εύτυχία έκει, που δεν μπορεί να σβόνη.

Καθώς του Ρίνου το κορμί, καθώς ή μουσική, λυγρίζει και παρηγορεί! Ό ναι, κι' ή θλίψη άκόμα, λές ξεληνέται με το σπασμό, σ' άλικο πάνω σ' άμια!

Σου πρέπει ή Γαίτη ή πιο τρυφός, τραγούδι να (σου πη...)

Έγώ, φτωχός τραγουδιστής, έμ' να σου προσφέρω μόνο, των άτεργων στροφών, τα μινωικά αυτά: και γι' άνομή μου, στα γλυκά χείλη σου Μιάς που (ξέρω, κατέβα σ' ά γέλασε, φίλα έρωτικά!

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΚΟΠΠΕ

ΚΑΛΗ ΝΥΧΤΑ, ΝΕΟΤΗΣ !...

Έπειτα από δεκάξη χρόνια ξαναπήγα για έμπορικες υποθέσεις, στη μικρή εκείνη πόλη όπου περνούσα τα ξηροίνα χρόνια της νεότητός μου. Μόλις έφθασα εκεί, άφησα κάθε δουλειά μου κι άρχισα να τριγυρίζω άσκοπα στους δρόμους. Ξανάδα τα γνώριά μου μέρα και μού φέρανε στη θυμωτή πλάνη γλυκιά αναμνήσεων. Και να άξαφνα, άναμια από τα ψηλά πλατάνια, μιά κατάνυκτη έπαυλη, που τ' όνομά της τὸ ψυθύρισε, πῶν άόμα τα μάτια μου τὸ διαβάσουν πάνω απ' την έξορτατά της :

Γιατί τάχα νάμουν τόσο συγχνημένος ;... Θυμήθηκα πὸς λίγα δήματα πὸ κάτω, πίσω από μερικές τριανταφυλλίες, ήταν ένας πάγκος πρῶστος. Προχώρησα με θῆμα γρήγορο. Νάταν τάχα ακόμα ὁ άγαπημένος μιας πάγκος, στὴν ίδια εκείνη θέσι ;... "Ω, γάτος !... Μιά μεθυστική φροιά ξωτός !... Σ' αὐτὸ τὸν πάγκο ξεκουραζόμαστε με τὴ Μάρθα μου, τὴ γλυκεία μου Μάρθα, έπειτα από τὸν περῶντος μας γύρω στὴ λήνη. Σ' αὐτὸ τὸν πάγκο γλυκοκουβεντάσαμε και με ἀφέλει εκμιστηρενῶμαστε ὁ ένας στὸν ἄλλο τὸς πόθους μας καὶ τὰ δνείρα της ζωῆς μας.

Τρελλὰ χρόνια της νεότητος, πὸν περνᾶτε καὶ φεύγετε τόσο γρήγορα καὶ δὲν άρίνετε στὸ πέρασμά σας, παρὰ μόνο μερικές άμυδρές αναμνήσεις γλυκῆς !... "Η θυμῆσά σας μᾶς πικραίνει, γιατί περιφρονήσαμε κα' ἀφῆσαμε νὰ φύγουν χωρίς νὰ τίς χαρούμε πλῆθος δωροφες καὶ γλυκῆς εὐκαιρίας !...

"Ενα μεθυστικὸ δειλινὸ, πὸν ἡ φύσι εὐδοίαζε, τάλιμπα νὰ πὸ στὴν Μάρθα πὸς τὴν άγαπούσα... Καθόμαστε σ' αὐτὸν τὸν ἴδιο πάγκο. "Η Μάρθα κοιμήθηκε άξαφνα κα' ξέφυγε τρεχάτη... "Ω, γλυκῆς αναμνήσεις της νεότητος !...

Απὸ τὸ δειλινὸ αὐτὸ ἡ Μάρθα δὲν ἤθελε πὸν νὰ κάνομε τὸν καθημερινὸ μας περιπατο, νὰ καθήσουμε στὸν πρῶστος μιας πάγκο, νὰ γλυκοκουβεντάσουμε... Κι' όμως κατὶ μού ἔλεγε πὸς κα' εκείνη μ' άκούσσε. Μά γιατί τότε νὰ μ' άφήσει; Γιατί νὰ φύγει; Γιατί νὰ χωρίσουμε ἔτσι ξαφνικά;...

Ενὸς τὰ συλλογίζομαι ὅλα αὐτὰ τὰ περῶμένα, άκουσα άξαφνα ἕνα γέλιο χαρούμενο, ἕνα γέλιο πὸν γνόμο οὐ μὲνα. Γιὰ μιά στιγμή άμφέβαλα. Μὴν εἶχα πέσει τάχα θῆμα κάποιος παρασπῶσεος; Νόμισα πὸς δνείρεόμουν. "Αλλ' ὅχι... Ξανά πάλι τὸ κρουσάλλιο γέλιο της Μάρθας άντήχησε, πὸν χαρούμενο καὶ πὸν γέλιο...!

Προχώρησα μέσα στὴν αὐλὴ της επαύλεως. Καὶ τὴν άντίκρισα. "Ησαν εκείνη ! "Ηταν ἡ Μάρθα άκουμπισμένη πάνω στὰ κάγκελα της μαρμαρίνης σκάλας. Εἶχε σκεπασμένο τὸ κεφάλι της καὶ τὸς δνείρους της με μιά μεταξωτὴ έσάρτα, ὅπως άκριβῶς καὶ τότε γιὰ νὰ προφυλάξητὶ ἀπὸ τὴ δροσιὰ της νύχτας. Τὴν κύτασα με θαυμασμό καὶ λατρεία.

"Άξαφνα τὴν εἶδα νὰ κατεβαίνει τίς σκάλες καὶ νάρχεται πρὸς τὸ μέρος μου. Παραμύρισα καὶ κρύφτηκα πίσω ἀπὸ ἕνα πλατάνο. Κι' δταν περνοῦσε ἀπὸ μερῶνά μου, με δυσκολία κρατήθηκα γιὰ νὰ μὴν πέσω μπρὸς στὰ πόδια της... Τὸ πρόσωπό της δὲν μπόρεσα νὰ τὸ ἴδω. "Η λυγρὴ κορμοστασιά της, τὸ περῶντο βάδισμά της, δὲν εἶχαν καθόλου ἀλλάξει. Λές κα' ήταν ακόμα τότε... Ναι, τόσο νέα μού φάνηκε, ὅπως, άκριβῶς, δταν ήταν μικρὴ κοπέλλα !...

Προχωροῦσε άργά, αργά, με θῆμα μετρημένο, με ἡγεμονικὸ πραγματικὴ δίδουσια ! "Επῆσε στὸ πρῶστος μιας πάγκο, ἔφερε μιά ματιά γύρω της καὶ κάθισε... "Ω, γι' αὐτὸ δὲν άμφέβαλα !... Τῷδεσ !... Δὲν μποροῦσε νὰ μὴ νοσταλγῇ τὰ περῶμένα...!

Κι' ἴσως-ἴσως άόμα ν' άποχῆτοῦσε τὰ πάλαι καὶ νὰ λυόταν πὸν στάθηκε γι' αὐτὰ νὰ μὴ κάνομε τὴν χαρὰ μας τέλεια καὶ νὰ μὴν ἐνοδοῖμε γιὰ πάντα.

Ξαφνικά τράβηξε τὴν έσάρτα ἀπὸ τὸ πρόσωπό της. "Ω !... μιά αὐτὸ ήταν θαμ... !... "Ησαν άκριβῶς ὅπως καὶ τότε δροσερὴ κα' δμιοφρῇ. Λές κα' ήταν ακόμα δεκάξη χρόνια κα' ὅχι τριανταδύο. "Ενὸ

τ' αντίθετο μέρος. Μὲ προσπῆρεσε καὶ σὲ λίγο άκουσα τὴν μικροῦτά μου νὰ πὸν ὑποδέχεται με χαρὰ καὶ νύξι :

—Καλησπέρα, Ραούλ !... Θὰ σὲ μιλάσω, ξέρεις... Πὸν άρχισες !...

Στάθηκε "Υστερὶ ἀπὸ λίγο τοῖς άκουσα νὰ γελοῦν κα' οἱ δὺο μαζὰ. Χωρὶς ἄλλο θὰ τοῦ διαγγέταν τὴν γαμῶρα μου. Γύρωσά λίγο πῶσο καὶ τοῖς εἶδα νὰ κἀνοῦμαι κοντινά-κοντά, στὸν ἴδιο εκείνο πάγκο, πὸν καθόμουν ἄλλοτε με τὴν ἄλλη... τὴ μητέρα της.

Μιά άχρίδα τὸν φρεγγαροῦ ξέφυγε άναμια ἀπὸ τὰ φιλὰ τὸν πλατανίων καὶ μού κἀνερὸ τὸ πρόσωπό με τὸ χλομὸ της φῆς. Κι' έσομῆκα τότε καὶ κατάνυκτη πάνω στὴ ἡσυχία νερά της λήνης. "Η άχρίδα τοῦ φρεγγαροῦ έκανε με τίς άντανακλάσεις της νὰ φαίνονται τὰ μαῦρα μου γένεια σχεδὸν άρνητ.

—Καλὴ νύχτα, άμύρμυρα, ὁμοφρῇ καὶ τρελλὰ νεύμα !...

Φόναξα πᾶντονος τὸν δρόμο γιὰ τὴν πόλη, ὅπου ἔλειπε με τὴν τραγεία καὶ σκληρὴ βουκάλη νὰ ξεγῶσω ὅτι ἵπηρεσα κάποτε νῶς καὶ πὸς κα' ἐγὼ άγάπησα κάποτε με τὴν καρδιά μου...!

—Καλὴ νύχτα, νεότης, καληνύχτα !...

ΕΥΘΥΜΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Ίησους Χριστός και ἡ χάρις τοῦ Σέρβου χωρικοῦ. Ο Βούλγαρος κρασπατέρας. Πὸς πέρασε ὅλο τὸ βίε του ἀπὸ μιά πόρτα. "Η πλεονεξία ἐνὸς χωριάτη, πὸν τελειώνει άσχημα. Τὸ κούτσὸ ἄλογο κα' ὁ κάλπικος παρᾶς. Ο Ἀρμένιος Μπεγκῆς κα' ὁ πασᾶς. Πὸς πῆρε πίσω τὰ δανεικά. "Η άμαξάδα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΤΑ Βαλκάνια, εἶχε κατεβεῖ, λέει, μιά φορὰ κα' ἔταν καιρὸ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ο πρῶτος, λοιπὸν, πὸν άπάντησε στὸ δρόμο του, ήταν ένας Σέρβος χωριάτης της Μακεδονίας. Ο Σέρβος έκανε άμέσως τὸ σταυρὸ του καὶ εἶπε στὸν Κύριο :

—Τι ἤθελε νὰ κάνης ἐδὼ κάτω, Χριστοῦλή μου ;

—Τὸ καλὸ ! ἀποκρίθηκε ὁ Ἰησοῦς Χριστός, καὶ τὸν εὐλόγησε. "Η καλωσύνη μου δὲν ἔχει ὅρια, εἶπε άνεξάντηλη ! Θὰ σοῦ κάνω δὲ τι χάρι μὸς ἡγήσεις καὶ παρακάτω, στὸ δρόμο μου, τὴν ἴδια χάρι θὰ τὴν κάνω διπλή...!

—Άλήθεια, Χριστοῦλή μου, τὴν ἴδια χάρι πὸν θὰ σοῦ ἡγήσω τότε, παρακάτω θὰ τὴν κάνης διπλὴ ; Ξανακρίθηκε ὁ Σέρβος χωρικός. Ο Χριστὸς τοῦ τὸ ξαναῖποκρίθηκε, ἄλλη μιά φορὰ.

Τότε ὁ Σέρβος χωρικός τοῦ λέει :

—Σοῦ ἡπὲ γιὰ χάρι, νὰ μὸς ἡγήσης τότε μου τὸ μάτι !...

—Γιατί τὸ ἡπὲς αὐτὸ ; ὥρτησε παραξενεμένος ὁ Χριστός.

—Γιατί παρακάτω κἀθετα ἕνας Βούλγαρος, κα' ἂν κρατήσης τὸ λόγο σου, θὰ τοῦ ἡγάλης καὶ τὰ δνὸ τὰ μάτια !...

—Μέρα μεσημέρι, πάλι πωμένος εἶνε ὁ Ἰδάν ; Τι κἀθετα καὶ μετροῦν, καὶ ξαναμετροῦν, τὴν πόρτα της ταβέρνας ;...

Κάποιος, άποκρίθηκε, τελοςπάντων, νὰ λύση τὴ γενική άπορία. Πῆγε, λοιπὸν, κοντὰ στὸν Ἰδάν, καὶ τὸν ὥρτησε. Κ' ἔκείνος τοῦ άποκρίθηκε :

—Εἶνε νὰ γάνης τὸ μυαλό σου, ἀδελφοῦλή μου ! Μπορεῖς νὰ μὸς πῆς, σὲ παρακαλῶ, πὸς χώρεσαν ἀπὸ τὴν τὴν μικρὴ πορτοῦλα, δὲτι εἶχα καὶ δὲν εἶχα, ὅλο μου τὸ βίος δηλαδή ; Πρῶτα πέρασε τὸ κομπόδεμά μου, έπειτα τ' ἄλτερι με τὰ βάρδια, κα' έπειτα τὸ χωράφι μου, καὶ σὲ τελευταία, καὶ τὸ σπίτι μου ! "Ολα, δὲ μένα, τάχα ! Καὶ τώρα, πὸν δὲ μὸς μὴν μείνει τίποτα, δὲ χωράφι νὰ περῶσω, οὐτ' ἐγὼ ὁ ἴδιος, μοναχὸς μου, σὲ τὴν τὴν πορτοῦλα !

—Μέρα μεσημέρι, πάλι πωμένος εἶνε ὁ Ἰδάν ; Τι κἀθετα καὶ μετροῦν, καὶ ξαναμετροῦν, τὴν πόρτα της ταβέρνας ;...

—Σῶμα τὰ χαράματα, κα' ὅση γι' μπορεῖς καὶ περάσεις, μέχρι πὸν νὰ βασίλῃ ὁ ἥλιος, θάναυ δικιά σου...!

Κι' ὁ χωριάτης σπρώθηκε, προῖ-προῖ, ξεκίνησε, καὶ δὲ στάθηκε οὐτὲ σὲ ἴσκιό πλατάνου, κα' ξεκουραστή, οὐτὲ σὲ πηγή, νὰ δροσιστῇ. Περισπῶσε χωρὶς σταματήσι, ἔτρεξε, γιὰ νὰ κερδίση ὅση πὸν πὸν γι' ἡσυχία ! "Ηρθε τὸ μεσημέρι. Τὰ τριτάκια, ἀπ' τὴ ἔσπρη, έκαναν σαν τρελλὰ, ὁ χωριάτης, όμως, δὲ σταμάταγε νὰ πάρη άνάσα :

—"Ολο κα' ἔτρεξε...!

Κι' ὥσπου νὰ ὀθῇ τὸ βράδυ, εἶχε κάνει πολλὰ, πάρα πολλὰ δρόμο ! Κι' δταν βασίλευε ὁ ἥλιος, ξεκινῆμενος ἀπ' τὴν κοῦρσα, σοσιόσπερε γάμοι άνασπῶτες, καὶ, καθώς έπρεπε, άπλωσε τὰ χέρια, γιὰ νὰ κερδίση άόμα λίγες σπιδωμῆς γι...!

—Καλὴ νύχτα, άμύρμυρα, ὁμοφρῇ καὶ τρελλὰ νεύμα !...

Φόναξα πᾶντονος τὸν δρόμο γιὰ τὴν πόλη, ὅπου ἔλειπε με τὴν τραγεία καὶ σκληρὴ βουκάλη νὰ ξεγῶσω ὅτι ἵπηρεσα κάποτε νῶς καὶ πὸς κα' ἐγὼ άγάπησα κάποτε με τὴν καρδιά μου...!

—Καλὴ νύχτα, νεότης, καληνύχτα !...

ΑΠ' ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΖΑΝΤΙΖΟΝ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Ίησους Χριστός και ἡ χάρις τοῦ Σέρβου χωρικοῦ. Ο Βούλγαρος κρασπατέρας. Πὸς πέρασε ὅλο τὸ βίε του ἀπὸ μιά πόρτα. "Η πλεονεξία ἐνὸς χωριάτη, πὸν τελειώνει άσχημα. Τὸ κούτσὸ ἄλογο κα' ὁ κάλπικος παρᾶς. Ο Ἀρμένιος Μπεγκῆς κα' ὁ πασᾶς. Πὸς πῆρε πίσω τὰ δανεικά. "Η άμαξάδα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

—Κόμια στὴν ξεστνάδα σου ! Ο Τάταρος σὲ γέλασε... Δὲν εἶχες μάτια τὴν ὅρα πὸν άγόραζες τ' ἄλογο, νὰ τὸ δῆς πὸν κούτσαινε ;...

Κι' ὁ Ἀρμένιος γέλασε πονηρά, καὶ τοῦ λέει :

—"Εννοια σου, κα' ἡξερα τί έκανα, ἐγὼ ! Εἶχα περῶμένο, με τρέπο, ἕνα καρὶ στὸ ποδάρι τοῦ ἄλόγου, γιὰ νὰ τὸ δῆ πὸν κούτσαινε, ὁ Τάταρος, καὶ νὰ μὸς τὸ πούληση πὸν φτηνά !...

—"Ετρεξε, τότε, ὁ μουζικός, καὶ τὸ πρῶτασε στὸν Τάταρο :

—Στὴν κατᾶρε πάλι ὁ Ἀρμένιος ! τοῦ λέει. Εἶχε δάνει ἕνα καρὶ στὸ ποδάρι τοῦ ἄλόγου του, γιὰ νὰ κούτσαινη, καὶ νὰ σοῦ τὸ πάρη πὸν φτηνά... Εἶχες στραβομάρα, καὶ δὲν τὸ εἶδες ;

—Καὶ λές, μαθῆς, πὸς δὲν τὴδα ; τοῦ άποκρίθηκε ὁ Τάταρος. "Αλλὰ ἡξερα καὶ γὼ, τί έκανα, έννοια σου ! Έκανα πὸς δὲν τὸ εἶδα τὸ καρὶ—γιατί τ' ἄλογο κούτσαινε, ἀλήθεια, ἀπ' τὸ ἕνα τοῦ ποδαρίου... "Ηταν ἀπ' τὰ γεννητὰ του κούτσου !

Πᾶει, πάλι, ὁ μουζικός, καὶ τὸ λέει τοῦ Ἀρμένιου. Κ' ἔκείνος τοῦ λέει :

—"Αμ πῆς μου το, ντέ, νὰ ἡσυχᾶσω ! Τὸ μπεζέβεν ! Κι' ἐγὼ άρχιζα νάχω τὴν τὴν συνείδησί μου, γιατί ὁ παρᾶς πὸν τοῦ μέτρησα γιὰ τ' ἄλογο, ήταν κάλπικος !

Τὸν καιρὸ της βασιλείας τοῦ Ἀμπντοῦ Ἀλῆ, κάποιος Μπαγκῶς, Ἀρμένιος σοφῆς τοῦ Γαλατᾶ, εἶχε δανείσει, ἐδὼ καὶ πολλὰ χρόνια, σ' ἕναν πασᾶ, ἕνα χρηματικὸ ποσὸ, πὸν με τοῖς τόκους πὸν εἶχαν μαζεῦσει στὸ άναμεταξύ, ἔφτανε τίς δέκα χιλιάδες τουρκικῆς λίρας.

"Όταν, λοιπὸν, κάποτε ὁ πασᾶς διωρίστηκε ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, ὁ Ἀρμένιος προσπάθηκε, κάνονάς του ὅλο καὶ πὸν συγγῆς ἐπισκέψεις καὶ τεμενάδες, νὰ κατορθώση νὰ τοῦ ξεκολλήση ἕνα μέρος τοῦλάχιστον τῶν ὀφειλομένων. Ἀλλὰ ἡ ἐπισκέψεις του πῆγαν στὸ κᾶκο. Ο πασᾶς τὸν κερνοῖσε ταχικά καφέ, κα' έκανε τὸν κοινὸ, λές κα' ἡθελε νὰ τὸν ξεφορτίση με καφέδες...!

Κάποια μέρα ὥσπου ὁ Ἀρμένιος πέτυχε τὸν πασᾶ στὴν πόρτα τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν. Ο πασᾶς μπῆκε στὸ ἄμαξί του, καὶ, καθώς εἶδε τὸν Ἀρμένι νὰ τοῦ κάνη πάλι τεμενά, τὸν φώναζε νὰ κάθη δίπλα του σ' ἄμαξί.

Ἔτσι, ἀφὸν τὸν πέρασε ἀπ' τοῖς πὸν κερνοῖσε ὀφειλῶς καὶ τίς πλατείες, ἐπιδεικνύσας, τὸν πῆγε βετερα σπῆι του καὶ τὴ στιγμή πὸν ἐκείνος κατέβαινε, τοῦ εἶπε χαμηνελώντας :

—"Ε, ἐλπίδα νὰ μὴν ἔχης πάλι παρῶντο ! Εἶσαι πληρωμένος καὶ με τὸ παρῶντο...!

Ο Μπαγκῶς έμεινε μ' άνοχτὸ τὸ στόμα ! Τίς Μίρως καὶ νόμισε πὸς ἔτσι ξεπληρωνῆται δέκα χιλιάδες λίρες, μ' ἕναν περῶντο !

Γύρωσά λίγο ὁ Μπαγκῶς στὸ σπῆι του άνησπῶσε καὶ στενοχωρομένος κα' ὅλη τὴ νύχτα δὲν ἔκλεισε μάτι. Τὰ ἡμερῶματα ὅμως ὁ ὕπνηστος τοῦ πῆγε, τὸν ξεκίνησε, καὶ τοῦ εἶπε :

—Ἀρεντῆ ! Τὸ σάλοῦ γάμοσε κμοσιόδεσ (καρίους) πὸν θέλουν νὰ σοῦ μῆλῶν γιὰ σοβᾶρες ὑποθέσεις.

Πραγματικῶς, ὁ πρῶτος ἀπ' τοῖς ἐπαρχῆτες πὸν μῆλῶν στὸ γράφειο τοῦ Μπαγκῶς, ἀφὸν τοῖκανε ἕνα τεμενά, τοῦ εἶπε :

—"Εσομῆκα νὰ σὲ παρακαλέσω — καὶ με τρόπο άκοῦμῆσε στὸ τραπέζι μᾶς δέσποτῇ παραμῶνα ἀπὸ χρῶδες λίρες — νὰ μὸς κάνετε μιά μεγάλη ἐκδούλεισι ! Έχω μεγάλη παρακαταθήκη ἀπὸ ἔθρασμα γιὰ στασιαστικῆς στολῆς καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μεσολαβήσετε στὸν ὕπουργὸ τῶν Στρατιωτικῶν...!

Καὶ τοῦ άνάφερε δὲ τὸν εἶχε δει στὸ πνευρὸ τοῦ πασᾶ, μῆσος στὸ ἱπποκνηκὸ ἄμαξί, κα' ἐπομένως, εἶχε τὴ γνῶμη δὲ ἡ σχέσεις του με τὸν ὕπουργὸ δὲ ἡσαν στενῶτατες...!

Τὰ ἴδια, κάνω-κάτω, τοῦ εἶπαν κα' οἱ ἄλλοι ἐπισκέπτες καὶ καθένας τοῦ ἔφανε κα' ἀπὸ ἕνα σεβαστὸ ποσόν, ὅς δόλομα, καὶ τὸν ἡποκρίσαν κα' ἄλλα, ἂν κατᾶφανε νὰ πείση τὸν πασᾶ ν' άγοράση ἄρβυλλα ἡ ἄλογα ἡ ἄμα, γιὰ τὸν στρατό...!

Σὲ λίγες ὥρες μῆσος, ὁ Ἀρμένιος σοφῆς εἶχε μαζεῖνει κίβλας, καὶ με τὸ παρῶντο, τὸ ποσὸ πὸν εἶχε δανείσει τοῦ πασᾶ, μ' ὅλους τοῖς τόκους καὶ τὰ ἐπιτόκια ! Καὶ τότε κατᾶβε τὴν κούβεντα πὸν τοῦ εἶχε εἶπει ὁ πασᾶς τὴν προηγουμένη ἡμέρα.

"Υστερὶ ἀπὸ κάποιες μέρες, ὁ Μπαγκῶς παρουσιάστηκε πάλι στὸν πασᾶ, στὸ σερρασκέρτ :

—"Προχῶντα ! τοῦ εἶπε με ὕψος μελιστάλῶτο, ἔρχομαι νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ εὐδοχήσετε νὰ μὸς ἡγήσητε δανεικῆς καὶ μερικές ἄλλες χιλιάδες λίρες... καὶ νὰ με θεωρεῖτε πάντα φίλο σας !...

Στὸ παζάρι τοῦ Καϊμακτσί, ἕνας Ἀρμένιος εἶχε άγορασμένο, ἀπὸ ἕναν Τάταρο, ἕν' ἄλογο. Ἀλλὰ τ' ἄλογο κούτσαινε. Τὸ εἶδε ἕνας Ρᾶσος μουζικός, καὶ λέει στὸν Ἀρμένι :

—Καλὴ νύχτα, νεότης, καληνύχτα !...

—Καλὴ νύχτα, νεότης, καληνύχτα !...

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΙΝΔΟΥ

ΜΙΑ φορά κι ένα καιρό. Με δυό λόγια, κυρίες και κύριοι, θα σας διηγηθώ πώς κόντεψα να χάσω τη ζωή μου με τον πιο τραγικό τρόπο που μπορεί να φαντασθεί κανείς.

Θα ήμουν τότε έξι ετών και είκοσι πέντε χρόνων και μόλις είχα γίνει δεύτερος καπετάνιος. Ήταν το 1818 ή 19, δεν θυμάμαι ακριβώς τότε. Μα τι μ'αυτά νοιάζει για το χρόνο;.. Μή νομίζετε ωστόσο ότι, δεν θυμάμαι τις λεπτομέρειες, όλες τις τρομακτικές μου περιπέτειες. 'Α! 'Ο.

Χι! Θέε μου! Πώς μπορώ να τις ξεχάσω....

Λοιπόν, το 1818 ή 19 ξυλόνσε ο κόσμος στην Νότιο 'Αμερική. 'Η ισπανική κηδεύει είχαν σπρώξει επανάστασι και ξηρούσαν ανεξαρτησία. Τά δυό κόμματα, το παλιό και το καινούριο, σκυλοτρώνονταν, όπως γίνεται πάντα, μ'ακρότητα καθαρά ότι το καινούριο θα κέρδιζε στο τέλος, γιατί είχε αρχίσει του καίσιου στρατηγού που τον λέγανε Μπουλντόρ. Οί 'Αγγλοι κι οί 'Ιρλανδοί, έτοιμοι πάντα για πολέμους, μια και δεν είχαν να κάνουν τίποτε άλλο, ηγούνταν έδελαντες στο κόμμα του στρατηγού. Και, φυσικά, πολλοί έμποροι του Λονδίνου δούσανε έτσι την ευκαιρία να στείλουν εκεί κάτω, λέει από τον άκονα, το μαρσούτι τους...

Έκεινα, λοιπόν, τα χρόνια ήμουν δεύτερος καπετάνιος σένα μικρά που φρότισε μαρσούτι για το στρατηγό Μπουλντόρ και τους έδελοντάς του. Αυτό το μικρά το λέγανε «Κ α λ ή Π ρ ό θ ε σ ι ς».

—Όνομα κομικό, μα την αλήθεια, για ένα καράβι που πήγαινε να βοηθήσει μια επανάστασι.

—'Η «Κ α λ ή Π ρ ό θ ε σ ι ς», ήταν ένας σκυλοπότης παμπάλαιος σαραβαλισμένος. 'Όσο για το «εσούρμου» του, ήτανε για γέλια: όχτω άνδρες!

Είχαμε, λοιπόν, σπρώξει τα πλώρη κι είχαμε τραβήξει πρώτα για τις Δυτικές 'Ινδίες, κι έπειτα για τις 'Αντίλλες. 'Υστερα βάλαμε πλώρη για τη Νότιο 'Αμερική ως την ημέρα που άνοιξε ξαφνικά την νύχτα από την κορυφογραμμή του πλοίου να μας φωνάζει:

—Ξερά!

—Αρχισε να νυχτώνει διαν φτάσαμε κοντά στη στεριά κι' έτσι μαζώσαμε να ρίξουμε άγκυρα, δ-ταν είδαμε με δάγκρα με δυό υποκειμένα στο κοίτη να έρχεται κοντά μας. Ήτανε φίλοι μας...

—'Ο ένας ήταν ένας 'Ιρλανδός. 'Ο άλλος ένας ντόπιος πλότος, μελαφρός σαν το χορμα του καφέ που μασούσε τ' αγγλικιά. 'Ο 'Ιρλανδός έδωσε στον καπετάνιο μας ένα σημείωμα. 'Από τη στεριά μας είδοσαν ότι δεν έπρεπε να ξεφορτώσουμε σ' εκείνα τα μέρη κι' ότι ο μελαφρός πλότος, ένας 'Ινδός της επιποστήνης τους θα μας οδηγούσε πω πέρα, σ' ένα άλλο μέρος της στεριάς ασφαλέστερα...

Τι να σας πω τώρα; Έκεινο το άσημάκι ο 'Ινδός δεν μου άρεσε διόλου από τη στιγμή που τον αντίκρισα. Έβριζε σαν πειρατής κι' άρχισε να μωλύνει με τους ναύτες, μολις πάτησε το πόδι του στο πλοίο μας. 'Όλοι τους όμως δύναντο τότε της όγης, δ-πως τους είχε πει ο καπετάνιος, άσπου να ξεφορτώσουμε το μαρσούτι...

—'Αρμενίζουμε, λοιπόν, μια δολιχόλη ημέρα κι' είχαμε λίγο ταξίδι άκωμη, όταν κατά το βράδυ, άρπάχτηκε δίχως να το θέλω, με τον 'Ινδό πλότα. Ήθελε να κατεβή στο άμπάρι με την πια στο στόμα κι' έπειδή τον έμποδισα έκανε να με σπρώξει για να περάσει. Τον έσπρωξα κι' εγώ και δεν ξέρω πώς διάβολο παραπάτησε και σωρόστηκε άπάνω στην κουβέρτα. 'Ο 'Ινδός τότε πετάχτηκε όρθιος σαν αή-λουρος και χιμήξε να με χτυπήσει με το μαχαίρι του. Έγώ, όμως, π-ό γρήγορος, τού τ' άρπαξα από το χέρι και του άστραψα ένα χαστούκι για να βάλει μυαλό. 'Ο πλότος μούγγωσε μια βαρύνη βουτιά, μού έ-ριξε μια λωξή ματιά γεμάτη έχθρα κι' άποτραβήχτηκε...

—'Εσθ θα πεθάνης καλύτερα άπ' όλους!...

ΤΟΥ ΟΥΤ'ΑΚΙ ΚΟΛΛΙΝΣ

Είχε νυχτώσει πιά όταν φέσαμε άγκυρα κοντά σ' ένα έρημο με-ρος της άκτής, εκεί που μας έδειξε ο πλότος. Τά ξημερώματα οί π-αναστάτες θα έρχόντουσαν με τις δάγκρες τους να ξεφορτώσουν το μαρσούτι...

Έκασα, λοιπόν, τη δάρδια μου, βότερα από τα μεσάνυχτα και τα τέτταρα να κοιμηθώ. Ήμουν κουρασμένος κι' έπρεπε άμέσως σ' έ-βαλλή λήθαργο.

—'Αξαφνα όμως, κι' εγώ δεν ξέρω βότερ' από πόσες ώρες, έση-σα από ένα σωρό πανηγμένες κραυγές και βαριά χτυπήματα άπάνω στη κουβέρτα...

Την ίδια στιγμή ένοιωθα να μ' άρπάζουν άόρατα χέρια, να με β-νουν σφιχτά και να μού φράζουν το στόμα μ' ένα μαντήλι. Το μαρ-μας είχε πέσει στο χέρι των 'Ισπανών...

Οί έχθροι των επαναστατών, κρατώντας κόκκινα φανάρια και μα-γάλα μαχαίρια στα χέρια τους ξεπετιόντουσαν από παντού. Είπα να κατεπάνω να σωρώξω καταματωμένος με μια μαχαίρα στην πα-διά κι' όλους τους ναύτες να σπρώξουν, καθώς τους άποτέλειαν κ-κείνοι οί ξαφνικοί έχθροι μας.

Περίμενα λοιπόν, κι' εγώ τη σειρά μου, όταν είδα τών 'Ινδών πλό-τος να έρχεται κοντά μου, μ' ένα σατανικό σαρκασμό. Ήταν καπνό-πος των 'Ισπανών. 'Όπόσο δεν με χρίτησε. Με φρότάθηκε στην α-τη του και με κοντάλησε όύτλα σε μού άποθήκη, όπου ήταν άρραδω-μενα τα βότερα...

—'Εσθ θα πεθάνης, καλύτερα άπ' όλους!... Θά σου έτοιμά-σω μια νόστιμη διασκεδάσι... Κί-τα να δής τι θα κάνω...

Άκούμπησε χάμω ένα καπ-λέρι που κρατούσε στο χέρι κι' έπειτα άνοίξε με το μαχαί-ρι του μια τρύπα σ' ένα βαρέλι ά- όπου άρχισε να χύνεται σαν πο-ρη άίματος το μαρσούτι. Ήτανε π-ήρες ένα κομμάτι παμπάλαι-ο σπό το λάδι, έφταζε σ' αυτό ένα μικρό φυτόκι, το πο-σάλεψε με μαρσούτι κι' έγρα-φη τη μιά άκρη του μέσα στη τρύ-πα του βαρέλιου. Την άλλη τη-νίληξε προσεκτικά στο χροί-ο, από τη μέση και κάτω κι' άφου έξανακαίταξε αν ήμουν δ-μένος γερά μού φώναξε μ' ένα σαρκαστικό γέλιο:

—Καί τώρα, θα πεθάνης, όταν το κερί φτάσει στη μέση!

Κι' έφινξε κλείνοντας την πό-ρτα για να είδοσσήσει τους συ-τόφους του να κατεβούν γρή-γορα στις δάγκρες. Σέ λίγο, μέσα στη νεκρωή σιαιπή που έδωσανε...

—'Εσθ θα πεθάνης καλύτερα άπ' όλους!...

—'Εσθ θα πεθάνης καλύτερα άπ' όλους!...

—'Εσθ θα πεθάνης καλύτερα άπ' όλους!...

—'Εσθ θα πεθάνης καλύτερα άπ' όλους!...

—'Εσθ θα πεθάνης καλύτερα άπ' όλους!...

—'Εσθ θα πεθάνης καλύτερα άπ' όλους!...

—'Εσθ θα πεθάνης καλύτερα άπ' όλους!...

—'Εσθ θα πεθάνης καλύτερα άπ' όλους!...

—'Εσθ θα πεθάνης καλύτερα άπ' όλους!...

—'Εσθ θα πεθάνης καλύτερα άπ' όλους!...

—'Εσθ θα πεθάνης καλύτερα άπ' όλους!...

—'Εσθ θα πεθάνης καλύτερα άπ' όλους!...

—'Εσθ θα πεθάνης καλύτερα άπ' όλους!...

—'Εσθ θα πεθάνης καλύτερα άπ' όλους!...

—'Εσθ θα πεθάνης καλύτερα άπ' όλους!...

—'Εσθ θα πεθάνης καλύτερα άπ' όλους!...

—'Εσθ θα πεθάνης καλύτερα άπ' όλους!...

—'Εσθ θα πεθάνης καλύτερα άπ' όλους!...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

—'Ο Γκαϊνάρ και η διαταγή του Τσάρου. Ή ξυπνη άπάντησι του καλλιτέχνη. Ή πιδ εύτυχισμένη ημέρα του Γκαϊνάρ. Τι άγαπώσε πιδ πολύ στον κόσμο ο Γκαϊνάρ. 'Ο Σοπέν και η νεόπλουτη κυρία. κτλ. κτλ.

—'Ο διάσημος βαθύφωνος Γκαϊνάρ έδινε κάποτε ένα ρεσιτάλ στο αυτοκρατορικό θέατρο της Πετρούπολεως.

Κατά το τέλος λοιπόν της παραστάσεως έδεδχη την έπίσκεψη του ύπασταστου του Τσάρου, ο όποιος του είπε ξηρά κατά την στρατιω-κή συνήθεια:

—Κύριε Γκαϊνάρ, κατά διαταγήν του Αυτοκράτορος θα τραγου-δήσετε άφρο στο μικρό θέατρο των άνατόρων!

—'Ο καλλιτέχνης, προσβλημένος άπ' τον τόνο, με τον όποιο του έ-κωνοποιείτο η έπιθυμία του αυτοκράτορος άπάντησε, χωρίς διαταγή: —Είμαι βραχνασμένος, κύριε, και δεν θα μωρώσω, δυστυχώς, να...

—'Η άπάντησι αυτή του Γκαϊνάρ μετεβδόθη έπί λέξει στον αυ-τοκράτορα, ο όποιος άνταλκρηθείς ότι ο ύπασταστής του κακώς διαβί-βασε την έπιθυμία του, στον καλλιτέχνη, τον ξανάστειλε με την εξής έντολή:

—Πήτε στον κύριο Γκαϊνάρ ότι τον παρακαλώ να εύρεσσηθή να τραγουδήσει άφρο στα άνάτορα. Θέλω η έπιθυμία μου αυτή να δια-βιβασθή με τά ίδια άκριβώς λόγια στον καλλι-τέχνη.

—'Ο ύπασταστής μίλησε πράγματι στον Γκα-ϊνάρ, όπως του είπε ο αυτοκράτορας.

—Παράβηνο!... άπάντησε τότε ο Γκαϊνάρ. Τώρα η φωνή μου έκαθάρσε έντελώς και μού έπάρσεται να τραγουδήσω!

—'Ερώτησαν κάποτε τον Γκαϊνάρ, πού ήταν η πιδ εύτυχισμένη ημέρα της ζωής του.

Και ο διάσημος αιδός, άντι να θυμηθώ καμ-ιά από τις ημέρες των καλλιτεχνικών του θρι-άμβων και τιμών, άπάντησε με τόνο ειλικρινούς συγκινήσεως:

—'Η ημέρα που κατόρθωσα να ξεσπασίσω στους γονείς μου, ότι χραιζότανε για να περά-σουν άνετα τά γηρατά τους!...

—'Η ημέρα που κατόρθωσα να ξεσπασίσω στους γονείς μου, ότι χραιζότανε για να περά-σουν άνετα τά γηρατά τους!...

—'Η ημέρα που κατόρθωσα να ξεσπασίσω στους γονείς μου, ότι χραιζότανε για να περά-σουν άνετα τά γηρατά τους!...

—'Η ημέρα που κατόρθωσα να ξεσπασίσω στους γονείς μου, ότι χραιζότανε για να περά-σουν άνετα τά γηρατά τους!...

—'Η ημέρα που κατόρθωσα να ξεσπασίσω στους γονείς μου, ότι χραιζότανε για να περά-σουν άνετα τά γηρατά τους!...

—'Η ημέρα που κατόρθωσα να ξεσπασίσω στους γονείς μου, ότι χραιζότανε για να περά-σουν άνετα τά γηρατά τους!...

—'Η ημέρα που κατόρθωσα να ξεσπασίσω στους γονείς μου, ότι χραιζότανε για να περά-σουν άνετα τά γηρατά τους!...

—'Η ημέρα που κατόρθωσα να ξεσπασίσω στους γονείς μου, ότι χραιζότανε για να περά-σουν άνετα τά γηρατά τους!...

—'Η ημέρα που κατόρθωσα να ξεσπασίσω στους γονείς μου, ότι χραιζότανε για να περά-σουν άνετα τά γηρατά τους!...

—'Η ημέρα που κατόρθωσα να ξεσπασίσω στους γονείς μου, ότι χραιζότανε για να περά-σουν άνετα τά γηρατά τους!...

—'Η ημέρα που κατόρθωσα να ξεσπασίσω στους γονείς μου, ότι χραιζότανε για να περά-σουν άνετα τά γηρατά τους!...

—'Η ημέρα που κατόρθωσα να ξεσπασίσω στους γονείς μου, ότι χραιζότανε για να περά-σουν άνετα τά γηρατά τους!...

—'Η ημέρα που κατόρθωσα να ξεσπασίσω στους γονείς μου, ότι χραιζότανε για να περά-σουν άνετα τά γηρατά τους!...

—'Η ημέρα που κατόρθωσα να ξεσπασίσω στους γονείς μου, ότι χραιζότανε για να περά-σουν άνετα τά γηρατά τους!...

—'Η ημέρα που κατόρθωσα να ξεσπασίσω στους γονείς μου, ότι χραιζότανε για να περά-σουν άνετα τά γηρατά τους!...

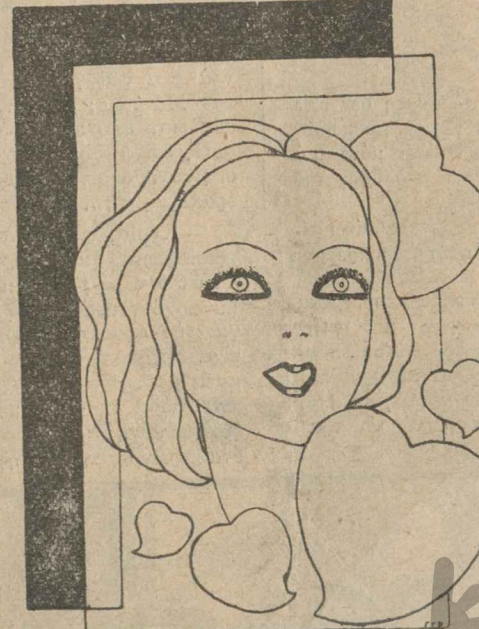
—'Η ημέρα που κατόρθωσα να ξεσπασίσω στους γονείς μου, ότι χραιζότανε για να περά-σουν άνετα τά γηρατά τους!...

—'Η ημέρα που κατόρθωσα να ξεσπασίσω στους γονείς μου, ότι χραιζότανε για να περά-σουν άνετα τά γηρατά τους!...

—'Η ημέρα που κατόρθωσα να ξεσπασίσω στους γονείς μου, ότι χραιζότανε για να περά-σουν άνετα τά γηρατά τους!...

—'Η ημέρα που κατόρθωσα να ξεσπασίσω στους γονείς μου, ότι χραιζότανε για να περά-σουν άνετα τά γηρατά τους!...

—'Η ημέρα που κατόρθωσα να ξεσπασίσω στους γονείς μου, ότι χραιζότανε για να περά-σουν άνετα τά γηρατά τους!...

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΟΥ ΟΒΙΔΙΟΥ

ΠΩΣ ΝΑ ΦΕΡΕΣΘΕ ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

—'Όταν συναντάς καμιά γυναίκα στο δρό-μο ή στην άγορά, κίτταζε την άν σε κατάξη, χαμογέλα της γλυκά, άν σου χαμογέλα, άπάν-τα σ'α νύχτα της με άνάλογα νύχτα.

—Πρέπει νάσαι πρό πάντες εύγενής προς όλες τις γυναίκες. Μην ξεχνάς ότι η ηλικία δεν έχει καμιά σημασία. Γιατί άν η νεότης εύ-χαριστεί και η δομότης άχρωμασθεί, η πρώτη είνε ώπλισμένη με τά τέλητρα του σώματος, η δεύτερη με τη δύναμη της τέχνης της άγάης.

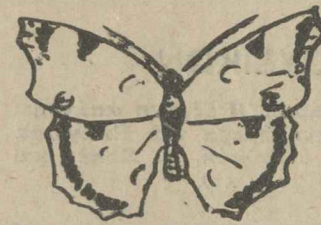
—'Όταν πιάς σ' ένα σπίτι και βρεθής μπρός στην οικοδέσποινα πρέπει έιν ελσι γνωστός της κι της σφίξες το χέρι, άν όμως ελσι άγνωστος θα περμένης πρώτα να σε συστήση ο έπ της δεξιώσεως κι' έπειτα θα της άπευθύνης τά φιλοφρονήματά σου.

—'Αν τό φέρεμα της οικοδέσποινας είνε από βρασμα της Τύρου, πρέ-πει να της έπ' ή Τύρος βγάξει τό τελειότερο βράσμα κι' άν είνε στο-λαμμένη με πολλά χρυσασικά, πρέπει να έπιμένης, ότι τό χρυσάρι λά-μει λιγότερο από τά δελγυρά της. Έχει η οικοδέσποινα χροσιμένα τά μαλλιά της; στη μέση; Διακήρυξε, ότι τό χτένισμα αυτό είνε τό σμηνευτικότερο! Τάχει κασπαρωμένα με τό σίδερο; Φώναξε πως δεν έπάρχη δελτακώτερο χτένισμα από αυτό.

—Μην ξεχνάτε που παντός, να εκπαιζέται την εξαρετική καλλονή μιας γυναίκας. Γίνεσθε έτσι πάντοτε πιστευτοί, γιατί κάθε γυναίκα κι' ή πό άσχημη φαντάζεται τον έαυτότης άγγελο.

—Κιτάξτε κι' αυτά τά έσα άόμνη και θα δήτε, ότι δεν μένουν άσχημάτης στις καλακιές. Ίδέσθε το παγώνι, πώς άπλώνει τό πολ-ύχρομο ραιδί της ούδας που δταν καταλαβαίνει, ότι τό κίτταζον με περιέργεια. Παραστήρεσθε το με πόση φιλαδέλφεια και μαπαδοξία πάει να καθήρηται τό πολύχρομο φέδρο-μά του σ'ας λίμνες! Μήπως τό άόμνο δεν καπλώνει με καμιά τον τράχηλό του, για να φανή καλύτερα η άμορφία της πλοσίας μεταξένιας χαίτης του;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΑ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Καί η Ματρενά έκανε να σηκωθεί.
Μά ο Ρουлтаμπιλ της έσφιξε δυνατά
τό μπράτσο και την ανάγκασε να μεί-

νη ακίνητη!

—Σας είπα να μην κινηθείτε!

—Μά τότε πέστε μου, τί ζητάτε; Είπα;

—Κιπτάζω το μέρος απ' το οποίο μπορεί κανείς να μπη στο δωμάτιο του στρατηγού, όταν είναι όλα κλεισμένα. Μή γυρίζετε πίσω, κυρία...

—Μά αυτό πού; από πού μπορεί να μπη κανείς;

—Από την πόρτα!

—Ποιά πόρτα;

—Την πόρτα του δωματίου του στρατηγού που βρίσκεται στη σκάλα της υπηρεσίας.

—Μά είναι κλειδαμμένη και ασφαλισμένη.

—Μπορούν να φτιάξουν κι άλλο κλειδί!

—Κι' ό σύρτης πού είναι περασμένος άπό μέσα;

—Μπορούν να τον τραβήξουν απ' έξω.

—Αδύνατον!

Ο Ρουлтаμπιλ έβαλε τ'ά δύο χέρια του απάνω στους ώμους της Ματρενάς και είπε, τονίζοντας κάθε συλλαβή: «Τ ό ν τ ρ α β ο ο υ ν ά π' έ ξ ω».

—Μά είν' αδύνατον!... Διαμαρτυρήθηκε η Ματρενά. Σας τό επα-
ναλαμβάνω.

—Κυρία, αυτό που κάνουν οι μηδενιστάς σας με τό σύρτη δεν είναι τίποτε καινούργιο. Είν' ένα ονηθισμένο κόλπο πού τό χρησιμοποιούν συχνά οι πονηροί των ξενοδοχείων της Εγγύτης. Φτάνει μόνο μια μικρή τρύπα, πάχους καρφίτσας, ανοιγμένη στην πόρτα στο ύψος του σύρτη!

—Θεέ μου! είτε άναστενάζοντας η Ματρενά. Δεν καταλαβαίνω τί-
ποτε απ' όσα μου λέτε κι' αυτήν την τρύπα. Έξηγηθήτε, μικρό μου νιομοδί.

—Προσέξτε με, είτε ο Ρουлтаμπιλ, έχοντας πάντα, προσηλωμένα
τά βλέμματά του. Αυτός πού θέλει να μπη μέσα, χώνει μέσ' στην
μικρή τρύπα ένα λεπτό μεταλλικό σύρμα στην άκρη του οποίου υπά-
ρχει μια αχμή από ατσάλι, λίγο καμπυλωτή. Μ' ένα τέτοιο εργαλείο
είναι παιχνιδάκι, άν η τρύπα έχει γίνει στη θέση πού πρέπει, να βρη
κανείς απ' έξω τόν εσωτερικό σύρτη, να τόν γατζώσει, να τόν τρα-
βήξει και ν' ανοίξει...

—Ω! Ω! Έκανε άναστενά-
ζοντας η Ματρενά, η οποία είχε
γίνει κατάχλωμη. Καί αυτή η μι-
κρή τρύπα;

—Υάρχει!

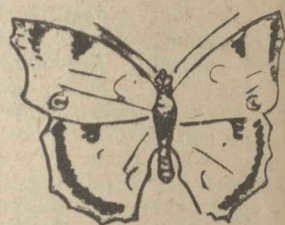
—Την άνακαλύψατε;

—Ναί, από την πρώτη στιγμή
πού βρίσκωμαι εδώ...

—Ω, νιομοδί!... είτε η Μα-
τρενά. Πώς είναι δυνατόν αυτό,
άφοι δεν άνεβήκατε στο δωμάτιο
του στρατηγού παρά μόνο τη νύ-
χτα;

—Ναί, άλλ' άνέβηκα πολύ νο-
ρίτερα τη μικρή σκάλα της υπη-
ρεσίας πού βρίσκεται στην κλειστή
πόρτα με την τρυπίδα. Καί θα
σας πω άμέσως γιατί. Όταν με
είσησαν για πρώτη φορά στη
βύλα και με παρακολουθούσατε
χωρημένη πίσω απ' την πόρτα.
Έξωτε τί κίτταξα εγώ, ενώ φαι-
νόμουν πως καταγινώσκουν άπο-
κλειστικά να τρώω τους μεζεδες
σας απ' τό μπουφέ; Τό πρόσφα-
το έγνος γυναικείων μπουτινιών...
Τά ίχνη αυτά φανόντουσαν χα-
θάρ, γιατί είχε χυθεί μπόρα κον-
τά στο μπουφέ και τά μπουτίνα
πού τ' άφηναν είχαν πατήσει σ'
αυτή κι' έτσι τά ίχνη τους ήσαν
καθαρά στο παρκέτο... Διευθυ-
νότουσαν προς την πόρτα της
υπηρεσίας πού είχε μείνει μω-
νοχρη κι' από κει άνέβαιναν στη
σκάλα της υπηρεσίας. Έπειδή
μού είχε πει ο Κοιτογιάν ότι η
σκάλα αυτή ήταν άπαγορευμένη

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΔΕΡΟΥ

σε όλους, γι' αυτό μού έκανε εντύπωση
τό πράγμα. Πούδς μπορούσε να είχε
άνεβη σ' αυτή;...

—Καί γιατί δεν μού είπατε τίποτε; τόν διέκοψε η Ματρενά. «Μ
άν τό ήξερα αυτό...

—Δεν σας είπα τίποτε γιατί δεν σας γνώριζα ακόμα...

—Δυστυχώς κι' άγνωσμένον δαίμονα!... Θα με κάνετε να πεδάω.
Δεν μπορώ να βαστάξω πιά!... Πάμε άμέσως στο δωμάτιο του
στρατηγού... να τόν ξυπνήσουμε!

—Μείνετε εδώ!... Μείνετε εδώ!... Δεν σας είπα ακόμα τίποτε.
Αυτό τό έγνος με άνασταίωσε... Έτοιμάστηκα να τό ακολουθήσω
μά την ίδια στιγμή μπήκατε σεις μέσα στην τραπεζαρία... «Ως τότε
τό πράγμα δεν έπαρε να μ' άποσπώ και, άργότερα, όταν μπόρεσα
να ξεφυγω από την τραπεζαρία, δεν ήσυχασα παρά άφού σκαρφα-
λώσα μόνος μου στην σκάλα της υπηρεσίας κι' άνέβηκα ως αυτή την
πόρτα, όπου άνακάλυψα αυτό πού σας είπα κι' αυτό πού θα
σας πω ά κ ό μ α».

—Τί!... Τί!... Ναί, δεν μού μιλήσατε ακόμα για την ελπίδα
της άνοδος; πού πρόκειται να ξαναρχίσω, όπως μού είπατε...

—Γώρα! Γώρα!... Τό βράδυ πού με μπάσατε στο δωμάτιο του
στρατηγού, έξέτασα τόν σύρτη της πόρτας, χωρίς σεις ν' άντιληφθή-
κατε και τότε βεβαιώθηκα... Βεβαιώθηκα ότι από κει είχαν μπει
τη βόμβα της άνοδος και ότι από κει έτοιμα ζ ό ν τ ο υ σ α ν
ν ά ξ α ν α γ υ ρ ί σ ο υ ν.

—Μά πώς; Είσατε βέβαιος; Είσατε βέβαιος; Η μικρή τρύπα
σας είπε από πού ήσαν;... Πώς σας είπε ότι θα ξαναγύριζαν; Εί-
ρετε, ότι άφού γατζώτε ή άπάτεμα μέσα στο δωμάτιο του στρατηγού,
οι μιστηρώδεις δολοφόνοι άρχισαν νά έ ρ γ α ζ ώ ν τ α ι στην
τραπεζαρία;...

—Κυρία, είναι φανερό, είναι βέβαιο ότι έπαφταν να δουλεύουν στην
τραπεζαρία, γιατί την ίδια μέρα, ξ α ν ά ρ χ ι σ α ν ν ά δ ο ο υ ν
στην πόρτα του στρατηγού... Ναί, θα
ξαναρχόντουσαν, θα ξαναρχόντουσαν από κει... Ήμουν τόσο βέβαιος
για την προσοχή έπιστολής τους άπό κει, ώστε εγώ, ο οποίος
είχα διώξει την άστυνομία για να μπουρέσω να έξετάσω όλα τα πού-
ματα με την άνοδο μου, δεν σας είπα να την ξαναέρετε. Καταλαβαί-
νετε τώρα τη γαλήνη μου και γιατί άνέλαβα μόνος μου μια τόσο βε-
ρειά ευθύνη;... Τό έκανα αυτό γιατί ήξερα ότι δεν είχα παρά μόνον
ένα πράγμα να έπιτηρώ: μια μικρή τρύπα καρφίτσας!... Δεν είπα
καθόλου δύσκολο, μού φαινόταν
κυρία, να έπιτηρή κανείς μια μι-
κρή τρύπα καρφίτσας...

—Δυστυχισμένη! είτε με φωνή
άπόκοψη η Ματρενά. «Αθλίς μι-
κρό νιομοδί, πού δεν μού είπατε
τίποτε!... Κι' εγώ πού πήγα να
κοιμηθώ στο στρώμα μου... ά-
πάναντι σ' αυτή την πόρτα πού
μπορούσε από στιγμή σε στιγμή ν'
ανοίξει!...

—Οχι!... κυρία... γιατί ήμουν
εγώ πίσω!...

—Α! λατρεμένη και ιερό μικρό
άγγελε!... Μά τί σκεφτόστε;...
Κι' αυτή η πόρτα πού δεν την έ-
πέβλετε κανείς τό άπόγευμα;
Κατά την άπουσία μας μπορεί να
ήταν άνοιξη!... Μπορεί να έμα-
σαν καμιά βόμβα μέσα...

—Γι' αυτό σας έστειλα μόλις
γυρίσαμε στην τραπεζαρία, άγα-
πητή κυρία... και γι' αυτό άνέβη-
κα πρώτος στο δωμάτιο του στρα-
τηγού... Πήγα και ενθάρ στην
πόρτα της υπηρεσίας κι' εκεί εί-
χα τ ή ν ά π ό δ ε ι ξ ή, μιά
άποδείξη έντελώς τυχαία, ότι δεν
ήταν είχαν σκαρφαλώσει ούτε κατά
ένα χιλιοστόμετρο... «Οχι! δεν
είχαν άγγίξει, κατά την άπουσία
μας, την πόρτα...

—Α! άγαπημένο κι' ήρωικό
μου άγγελο!... Μά άκούστε
με... άκούστε με, άγγελέ μου...
Μά άκούστε με... άκούστε με...
Κοιτεύω πιά να χάσω... Τό κε-
φάλι μου είναι ένα μπαλόνι πού τό

τρυπάει ή καρφίτσα της μικρής τρύπας... «Α! ή καρφίτσα!... Η
καρφίτσα!... Μιλήστε μου για τις καρφίτσες... Μά όχι... Πέστε μου
πρώτα τί σας κάνει να πιστεύετε ότι θα ξαναγυρίσουν απ' την πόρ-
τα... Πώς μπορούσατε να τό καταλάβετε αυτό;... Απ'ό μιά μικρή
τρύπα καρφίτσας;...

—Κυρία, δεν υπάρχει τώρα μιά μόνο τρύπα... Υπάρχουν δύο...
—Δύο τρύπες από καρφίτσα;

—Ναί, δύο... Μιά παλιά και μιά καινούργια... Γιατί αυτή ή δεύ-
τερη τρύπα... Γιατί έπειδή ή πρώτη ήταν λίγο στενή, θέλησαν να
τη μεγάλωσουν και, καθώς τη μεγάλωναν, έσπασε μέσα ή μύτη της
καρφίτσας... μιάς καρφίτσας γυναικείου κατέλλου... Αδίκη ή μύτη
βρίσκεται ακόμα στην παλιά τρύπα και την φράζει...

—Α! καταλαβαίνω τώρα γιατί έξεδίεστε τις καρφίτσες των
κατέλλων! Είναι λοιπόν τόσο εύκολο να τρυπήσει κανείς μιά πόρτα με
μιά καρφίτσα;

—Εξολοθίζω... Αφού λοιπόν έφραξε ή πρώτη τρύπα με τη στα-
σιμένη μύτη της καρφίτσας, έκοπιν άναγκάσ ν' ανοίξουν δεύτερη.
Γι' ν' άρχισουν αυτή τη δεύτερη τρύπα, άφού ή μύτη της καρφίτσας
είχε σπάσει, χρησιμοποίησαν την αχμή ένός σφυαί... Έπειτα τε-
λειώσαν την τρύπα με την καρφίτσα του κατέλλου... Η δεύτερη τρύ-
πα είχε ακόμα πού κοντά στο σύρτη από την πρώτη!... Μά μην κι-
νείσθε κυρία!...

—Μά τό θ ά ρ θ ο υ ν !...

—Είπα νομίζω κι' εγώ, είτε
γαλήνιος ο Ρουлтаμπιλ.

—Μά δεν καταλαβαίνω, γιατί,
άφοι έχετε μιά τόσο τρομερή βε-
βαιότητα, καθόσατε εδώ ήσυχ-
α!... Μεγάλος θεός!... Τί σας
δίνει την άποδείξη ότι δεν ήρ-
θαν ακόμα;

—Μιά μικρή καρφίτσα συνι-
θισμένη, κυρία... «Οχι καρφίτσα
κατέλλου αυτή τη φορά... Άς
μη συγχύσουμε τις καρφίτσες...
Θά σας δείξω σε λίγο...

—Θά με κάνει να χάσω τό
μικρό μου με τις καρφίτσες του,
αυτός ο μικρός μου άγγελος, ο
άπασιγμένος τού θεού!...

Καί θέλω να τόν σφίξω με
διάχνη μέσα στά μαρμάρινα της
πού έτρεφαν, μιά έξέλιξη τραχι-
χτρε πίσω από της έξερπης. Η
Ματρενά άνάσκανε βαθειά και
τόν ρώτησε:

—Η έξέτασις πού κάνατε πού
όληγον στις καρφίτσες τών κα-
τέλλων δεν σας απέδειξε τίποτε;
—Ναί... Η πέμπτη καρφίτσα
της δίδοσ Νατάσας είχε τη μύτη
της σπασμένη...

—Δυστυχία! φώναξε η Μα-
τρενά πείνοντας στην πολυθρό-
να της. Ο Ρουлтаμπιλ τη σήκω-
σε, λέγοντάς της:

—Τί έχετε; Έξέτασα και τις
δικές μας καρφίτσες... Νομίζετε
λοιπόν πως θα σας ίσχυμαζόμουν
άν εύρισκα σπασμένη μιά απ' αυτές;... Θα σκεφτόμουν άπλούστατα
ότι την χρησιμοποίησαν για μιά βδελυγή έργασία. Αυτό είν' όλο!...

—Ε! είν' αλήθεια! Είν' αλήθεια!... Συγχωρέστε με, Παναγία
μου... Αυτός ο μικρός θα με τρελλάνη... Τί θα γινόντουν χωρίς
αυτόν;

Καί, αυτή τη φορά, κατόρθωσε γύ του πάρη τό κεφάλι μέσα στά
χέρια και τό φίλησε παράφορα στο μέτωπο.

—Μά ο Ρουлтаμπιλ την έσπρωξε άπτόμα, λέγοντάς της:

—Μ' έμποδίζετε να βλέπω

Τότε η Ματρενά κατάλαβε. Πράγματι ο Ρουлтаμπιλ, δεν είχε
πάρει να κοιτάξει απ' τις άνοχτες πόρτες του δωματίου της Ματρενάς
και της τουαλέτας, στο βάθος, έντελώς στο βάθος, τη μοιραία πόρτα
της οποίας ο σιδερένιος σύρτης έλαμπε κάτω απ' τό κίτρινο φως του
καπνιστή, πού έκαιγε δίπλα στο κρεβάτι του στρατηγού.

Τέλος ο κυνός ρεπόρτερ έκανε ένα νήματα και, ακολουθούμενος
από τη Ματρενά, προχώρησε, πατώντας στις άκρες τών ποδιών του,
ως τό κατώφλι της αίμαρας του στρατηγού.

Ο Φέντοφ Φεντόφσκι Τσεμπακόβι κινώταν. Άνάσκανε βα-
θεία, μιά ό ύπνος του φαινόταν γαλήνιος. Οι έρωμένες της προηγούμε-
νης νύχτας δεν τόν βασάνιζαν. Καί ή στρατηγίνα είχε ίσως έν μέρες
άπορ να τούς άποδίδη στο ναρκωτικό πού έπαρε, κάθε βράδυ, γιατί
τόρα τό πούτη με τό ναρκωτικό ήταν γεμάτο και φαινόταν πως δεν

τό είχε άγγίξει καθόλου.

Τό κρεβάτι βρισκόταν σε τέτοια θέση, ώστε ο στρατηγός και έ-
κτος άκόμα, δεν μπορούσε να δει την πόρτα της σκάλας της υπηρε-
σίας, άν άνοιξε σε μιά στιγμή. Τό μικρό τραπέζι απάνω στο όποιο
ήσαν τά ποτήρι με τό ναρκωτικό και διάφορα άλλα πράγματα και στο
όποιο είχαν βάσει τη βόμβα κατά την άπόπειρα της άνοδος, βρι-
σκόταν πλάι στο κρεβάτι, λίγο πίσω και πολύ κοντά στην πόρτα. Τί-
ποτε λοιπόν δεν ήταν πού εύκολο, για όποιον κατόρθωνε ν' άνοίξει
αυτή την πόρτα, παρά ν' άπλώσει τό χέρι του και να τοποθετήσει τη
βόμβα στην άνοδο με τ' άγρολολούδα...

Ο Ρουлтаμπιλ, φτάνοντας στο κατώφλι, γλίστρησε πλάι, έτοι-
μώ να μη φανεί απ' την τρύπα της πόρτας κι' έπεσε με τά τέσ-
σερα. Έτσι πλησίασε ως την πόρτα της υπηρεσίας. Παρατήρησε τότε
δη ή μικρή κοινή καρφίτσα πού είχε τοποθετήσει τό προηγούμενο βρά-
δυ όρθια στο πάτωμα, πλάι-πλάι στην πόρτα, ήταν πάντα όλόκληρη στη
θέση της. Αυτό τού φανέρονε ότι κανείς δεν είχε έπαυρήσει ν' άνοί-
ξει την πόρτα, γιατί άν συνέβαινε τό αντίθετο ή καρφίτσα θα έπερτε
κάτω.

Ξαναγύρισε πίσω, άνοδοθήκε, πέρασε στο δωμάτιο της τουαλέ-
τας κι' εκεί, σε μιά γωνιά, είχε μιά σύντομη συνομιλία με τη Μα-
τρενά, σε πολύ χαμηλή φωνή.

—Θά τραβήξετε, της είπε, τό στρώμα σας, ως αυτή τη γωνία του
δωματίου της τουαλέτας, απ' όπου μπορεί να βλέπη κανείς την πόρ-
τα, χωρίς όμως και να τόν βλέ-
πη όποιος θα είχε κολημένο τό
μάτι του πίσω από την τρύπα
της πόρτας. Κάμετε αυτό με
τόν πιο φυσικό τρόπο τού κό-
σμου και πηγαίνετε κατόπιν ν'
άναπαύητε. Έγώ θα περδάω
τη νύχτα μου στο στρώμα και
σας βεβαιώ θα θα είμαι καλύ-
τερα απ' τό ξύλινο στρώ-
μα της σκάλας, στο όποιο
πέρασα τη χτεσινή νύχτα, πίσω
απ' την πόρτα!...

—Ναί, μιά θ' άποκοιμηθήτε!...
Δεν θέλω!...

—Τό φαντάζεστε κυρία!...
Δεν θέλω! Δεν θέλω! Δεν
θέλω ν' άφήσω αυτή την πόρτα
απ' τά μάτια μου... Έπειτα
δεν θα μπουρέσω ποτέ να κοιμη-
θώ... Άφήστε με λοιπόν κοντά
σας...

Ο Ρουлтаμπιλ δεν έπαιε
περισσότερο και μαζεύτηκαν κι'
οι δύο στο στρώμα. Ο κυνός
ρεπόρτερ είχε σταματήσει τά
πόδια του με άπάθεια, μα ή
Ματρενά στεκόταν στα τέσσερα
με τό κεφάλι προσηλωμένο, με
τά μάτια καρφωμένα στην πόρ-
τα, σαν ένα μπουτινιώτη έτοιμο
να δομήσει.

Η στιγμή περνούσαν μέσα
σε μιά βαθειά σιωπή, πού την
κόρσε μόνο ή άπανάσκη άνά-
σα του στρατηγού, τού οποίου ή
δυή έξερπίζει γλυκή και τρυφε-
ρή απάνω στο μαξιλάρι. Τό
σώμα του ήταν μωρόνιζο και κάθε τόσο τό χέλι του σάλευσε. Για
μιά στιγμή, ο Ρουлтаμπιλ και η Ματρενά, νομίζαν πως θα κινείον-
ταν πάλι από τους έρωμένες του ή πός θα έπαιούσε, γιατί έσπινε
όδη, άπλωσε τό χέρι του προς τό τραπέζι, όπου βρισκόταν, τό πο-
τήρι με τό ναρκωτικό... Έπειτα όπώ: έβρισκε πάλι άκίνητος κι' άρ-
χιζε να ροχαλίζει έλαφρά.

Τό κατώφλι, απάνω στο πάτωμα, έκοιταν άπτόμας σ'αυτήν τις
γωνίες τών επίπλων. Έκανε να κινηί ή χονη κορνίζα μιάς εικόνας
στον τοίχο, και τά γυάλινα μπαλκονάκια με τά φράγματα έπάνω στο
τραπέζι... Μά, μέσα σ' όλο τό δωμάτιο, ή Ματρενά Πετροβνά δεν
έβλεπε παρά τό σύρτη πού έλαμπε εκεί κάτω, στην πόρτα... Κοινα-
σμένη πιά να σκεπταί στα γόνατά της, είχε έκαλωθεί με τά χέρια
της στο λαιμό της, με τό βλέμμα της καρφωμένο πάντοτε στο σύρ-
τη... Δεν θα μπορούσε κι' ίδια να πη άν έλαζε ή άν έτρεμε μήπως
σινδεί τίποτε καινούργιο, όπως της είχε πει ο Ρουлтаμπιλ...

Καί καθώς ή όρας περνούσαν χωρίς να σινδινεί τίποτε, ο Ρου-
ταμπιλ την ένοώσε στο πλάι του να τρώει από άφρόνια κι' άντισπο-
νηρία...

(Ακολουθεί)

—Ω! Ω! Έκανε άναστενάζοντας η Ματρενά, η
οποία είχε γίνει κατάχλωμη.

Καί αυτή τη φορά κατόρθωσε να τού πάρη τό κεφάλι με-
σα στά χέρια και τό φίλησε παράφορα στο μέτωπο.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΚΑΤΩΦΛΙ

Κασάλ γύριζε χαρούμενος από το πανηγύρι. Είχε περάσει άμορφα την Κυριακή του. Για μία δόκιμη εβδομάδα πάλι δεν θα τον βάρανε η μοναξιά κι η φτώχεια. Είχε πει μερικά ποτήρια κρασί με μία καλή παρέα, μ' όλους τους παλιούς συντρόφους που είχαν έρθει από τα γειτονικά χωριά στο Πλουμέζ, γα να πουλήσουνε και ν' αγοράσουνε... 'Ο Κασάλ δεν είχε τίποτα, ούτε ζωα να πουλήσει ούτε λεφτά ν' αγοράσει κάτι. 'Όσο όμως για το κρασί, εφάρμοζε πάντα λίγα φράγκα... 'Ας είχε καλά η καρδιά 'Αντουέν που είχε στην ταβέρνα της το καλύτερο γιοματίρι του Πλουμέζ! 'Ο Κασάλ λοιπόν περιμένε το πανηγύρι της Κυριακής σαν μία 'Ανάσταση κι' όλη την εβδομάδα πάλευε σκληρά γα να θ' αλλάξει τον ήλιο. 'Ηταν ο καλύτερος κλαυθής κι' όποιος ήθελε να κόνη τ' άμπελ του καλά σταφύλια, φώναζε τον Κασάλ να το κλαδέψει. Ζούσε μονάχος του σ' ένα άδικο και κακό σπίτι, δίχως γυναίκα και παιδιά. Δεν είχε κανένα που να τον αγαπάει. Έκείνος ως τόσο αγαπούσε τον ξεροκέφαλο αδελφό του Γιάν-Γιάν, που είχε παντρευτεί ένα τρελοκόκο, τη Ρουίνα από τη Σιόρ. Κι' αυτή η Ρουίνα, άγ κι' ήταν άφορμαλή και κακή νοικοκυρά, είχε χάρισει όποιο στον αδελφό του δυό δυο φράγκα αγοράζα.

'Α! τί πεισματάρης, τί ξεροκέφαλος, που ήταν αυτός ο Γιάν-Γιάν! 'Ο μόνος άνθρωπος που μπορούσε να τον ήμερώσει ήταν η Ρουίνα... Αλλά τώρα τον τραβούσε από τη μέση.

'Όταν πέθανε ο πατέρας τους, ο Κασάλ πήγε φαντάρος κι' άφησε στον μικρότερο, τον Γιάν-Γιάν, τα χτήματά τους. Μά ο Γιάν-Γιάν τα σκόρπισε στους τέσσερις ανέμους και σήμερα έπλεε από το σπίτι του, το προβάδι και το μικρό χωράκι με το τριφύλλι γα το γάδο, όλα τα χτήματα είχαν πέσει στα χέρια του Κασάλ που πλούσιον. 'Από τότε λοιπόν ο Γιάν-Γιάν δεν τον χώνευε. Πονάει η καρδιά κανενός να βλέπει τα χτήματά του να τα έχει τώρα ένας άλλος...

'Ο Κασάλ, γυρνώντας από το πανηγύρι του Πλουμέζ, θυμότανε δίχως να θέλει τα λόγια που του είχε πει κάποιος παλιός που φίλος καθώς έβγαλε απ' την ταβέρνα της καρά 'Αντουέν. 'Ο Γιάν-Γιάν, ο παύ γέρος απ' όλους, τον είχε συμβουλέψει: «Πρόσεχε τον αδελφό σου!... 'Η Ρουίνα του σηκώνει τα μυαλά... 'Ο θεός να βάλει το χέρι του να μη κάνει καμιά τρέλλα». Μά ο Κασάλ δεν φοβότανε για τον Γιάν-Γιάν. 'Ηταν κι' αυτός γιός του γέρο Κασάλ, που τον αγαπούσε όλος ο κόσμος...

Καθώς κατέβαινε λοιπόν το μονοπάτι ο Κασάλ, κινιότανε απέναντι στη μικρή πλαγιά το σπίτι του Γιάν-Γιάν. 'Η νύχτα ήταν σκοτεινή και τα παράθυρά του φέγγανε από το φως της λάμπας. 'Εκεί κάτω όμως, μακριά, τα φώτα του χωριού σβήνανε ένα-ένα, γιατί ήταν πειά άργα. Στην άκρη του δρόμου ήταν το μεγάλο σπίτι του Κασάλ που πλούσιον, μ' όλα τα χτήματα τριγύρω κι' άριστερα. Και πού πέρα, στην πλαγιά, ήταν το φτωχό σπίτι του Κασάλ...

Μεγάλα σύννεφα βαριά κλυδωνίζανε στον ορίζοντα και κρούανε τ' άστρα. Το φεγγάρι θα έβγαλε βροέρα από τα μεσάνυχτα... 'Αξονα η λάμπα έβρισκε στο σπίτι του Γιάν-Γιάν κι' έπειτα η πόρτα, έβριζε μέσα στη σκοτεινή νύχτα: «Πούδς διάολος θγαίνει τέτοια ώρα...! 'Αναρωτήθηκε ο Κασάλ. Λες να εινε ο αδελφός μου ή μήπως εινε η Ρουίνα;» Και στάθηκε να ιδεί.

Την ίδια στιγμή από μακριά ακούστηκαν οι ήχοι κουνουνιών και σε λίγο το κώκινιο φως ενός φεγγαριού φάνηκε στην πλαγιά. 'Ο Κασάλ κατάλαβε πούδς έρχονταν...

'Ο Κασάλ ο πλούσιος ανέβαινε τον ανήφορο και γα να μη κουράσει το μυαλό του είχε δώσει τα γκαζα στο άμπελ και τραβούσε διπλά με τα πόδια.

Το χωριό ήταν τώρα κατασκότεινο. Θά ήταν περασμένες δέκα... Κι' όποιον να δει το φεγγάρι δεν ξεχώριζε κανείς ούτε τα κλαδιά των δένδρων... 'Ο Κασάλ τραβούσε ήσυχα τον δρόμο του. 'Αξαρινα

δύο σταμάτης τρομαγμένος. 'Ενα βογγητό, σπαραχτικό, που σπινε μέσα στη νύχτα κι' έπειτα τα χτυπήματα κι' η φασαρία δα δα θρόνων που παύσανε. Το άλογο του άμαξιού του Κασάλ έφαρνε σμένο άρρισε να τρέχει μπροστά χτυπώντας τα κουνούνια του... 'Όσπερα δεν ακούστηρε πειά τίποτα. 'Η νύχτα άπλώσε πάλι τη βαρύνει κι' άπέραντη σιωπή της.

—Μα γα στάσου, έκανε ο Κασάλ. Δεν όνειρεύτηκα...

'Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά μέσα στο στήθος. Δεν τολμούσε τόσο να συλλογιστεί αυτό που είχε άκουσει. Καταλάβαινε ότι έφαρνε παραφιλιάσει τον Κασάλ τον πλούσιον κι' ότι τον είχαν σκοτώσει... 'Ήσαν ότι ο Κασάλ είχε πούλησει στο πανηγύρι ένα ξενάριό έδω κι' είχε πάρει όχτω χιλιάδες φράγκα!...

'Ο Κασάλ περπατούσε τώρα άπάνω στο χωράκι γα να μην έμεινε. 'Ήξερε απ' έξω έκείνα τα μέρη και τραβούσε γα το δρόμο περμέντας σαν να είχε χτυπήσει αυτός ο ίδιος τον Κασάλ. Τα μάτια του πάσχαζαν να τριπυρήσουν το σκοτάδι... Για μία στιγμή του φάνηκε ότι άκουσε κάποιον να μιλάει σιγανά... Μερικές πέτρες γλιστρούν στον κατήφορο... 'Ο Κασάλ ήταν κρυμμένος τώρα πίσω από μια βουτιά κι' έτρεμε από το φόβο του. Του φαινότανε ότι από παντού τον κυττάζανε άδυστα μάτια. 'Ο άερας είχε σκορπίσει μερικά σύννεφα κι' άστρα φωτίζανε θιαυτά το δρόμο...

Και να ένας άνθρωπος φάνηκε να περνάει τώρα έχει κάτω με έσο περμέντο στον άμιο του. 'Ηταν ο Γιάν-Γιάν!...

Τα δόντια του Κασάλ χτυπούσανε από τον τρόμο. 'Ηθελε να ξεφύγει, να τρέχει τα μάτια του, να τρέξει κοντά στον αδελφό του, να είχε καρφωθεί στη θέση του και κινιότανε σαν πρελλός τη σαλά που τον

βούδε άδούρβα μέσα στη νύχτα. Ποιό πήγαινε ο Γιάν-Γιάν; Πού πήγαινε; Γιατί τραβούσε κατά τ' σπίτι του αδελφού του Κασάλ. 'Ναι... τραβούσε προς τα εκεί.

Σταμάτησε μια στιγμή μπροστά στην πόρτα, άφησε χέμα τον περμέντο κι' έπειτα τον ξανασημάδωσε και πήγε στο παρτάκι που ήταν καμιά είκοσιάρια μέτρα μακριά από το σπίτι του Κασάλ. 'Ο Γιάν-Γιάν, στάθηκε και πέρα κι' έβριζε μέσα στο παρτάκι το φως του. 'Επειτα έβριζε τρέχοντας και χάρηκε μέσα στη νύχτα, θά ήταν ξεπότης γιατί δεν άκουγαντανε. Σε λίγο άνοιξε πάλι η πόρτα του σπιτιού του κι' έβλεπε γρήγορα. Κι' η λάμπα ξαναφάνηκε πει κλειστά παράθυρα...

'Ευτυχώς που έχουν περμένα ο πατέρας κι' η μητέρα! Ψήφισαν ο Κασάλ. Και παραπατώντας έσο μεθυσμένος έφτασε στο σπίτι του. Τό πόδι του γλιστρούσε στο παρτάκι κι' όταν έβγαλε το λουκέτο της πόρτας, το βρήκε γλιστρού. Μά δεν άνοιξε τη λάμπα του. 'Επαισε στο κρεβάτι κι' έσφιξε το κεφάλι του με τα δυό του χέρια, άγ ήθελε να συλλογιστεί τίποτα. 'Εμοιαζε μ' εκείνον που έχει πέσει σε μία σφαρησολιμή...

'Όταν ξύπνησε, είχε θγει ο ήλιος. Κάποιοι όμως χτυπούσαν τα παράθυρά του, κι' έπειτα την πόρτα του!...

'Ο Κασάλ, δεν την είχε άμπαρώσει. 'Ανοιξε λοιπόν μονάχη της και φάνηκαν στο κατώφλι δυό χωροφύλακες. —Κασάλ, παραδοσου! Τ' άφώναζε ο ένομοτοάρχης.

'Ο Κασάλ σκοπιμέντος άκούει από τον ήλιο δεν καταλάβαινε τί νύχτα γύρω του. 'Όταν όμως ξύπνησε γα καλή κι' έδω τα χέρια του ματωμένα, όπως ήταν ματωμένο και το λουκέτο και το κατώφλι της πόρτας του, θυμήθηκε άμέσως τί είχε γίνει την περασμένη νύχτα και κατάλαβε τί θ' έλεγε οι χωροφύλακες...

'Α! να λοιπόν! 'Ναι... Τό δεινότανε αυτό! Αυτός ήταν ο ένοχος... Τό κατώφλι του ήταν ματωμένο. 'Ο περμέντος θρονούσανε μέσα στο παρτάκι. Χτες στην ταβέρνα της καρά 'Αντουέν είχε μιλήσει μ' όχτω χιλιάδες τον Κασάλ τον πλούσιον. 'Ναι, αυτός τον είχε σκοτώσει!... Αυτός έφαρνε παραφιλιάσει κι' είχε μαχαρώσει τον Κασάλ!...

'Ο Κασάλ, το δεινότανε αυτό γιατί είχε συλλογιστεί άξαρινα το παιδί του Γιάν-Γιάν.

'Α! 'Ο ξεροκέφαλος... Είχε άκουσει τη φασαρία της γλώσσας της Ρουίνας κι' είχε σκοτώσει τον πλούσιον γα να κλέψει τα λεφτά του. Κανείς τους δεν είχε συλλογιστεί τ' άδωα πλάσματα. Όχι ο Γιάν-Γιάν, ούτε η Ρουίνα τα συλλογίζονταν, όταν σχεδιάζανε το σκοτεινό του Κασάλ, την ώρα που θα γύριζε από το πανηγύρι. Μά έβγαλε Ζούσε άκόμη ο Κασάλ, κι' αυτός θα θυσιάζονταν γα χάρη τους... Θά

—Πρόσεχε τον αδελφό σου! 'Η Ρουίνα του σηκώνει τα μυαλά...

ΤΟΥ ΛΕΩΝ ΛΑΦΑΖ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

'Ο άστρινιμός έδωσε το τραγικό του χειριό του, το άποιο κάθε άλλο παρά σοβαρό ήταν και κοπάνε γύρισε στο λόρδο και του έλεγε: —Καί τώρα, μιλάει, άς μιλήσουμε με την ησυχία μας γα το μικροκρίδες γράμμα που έλαβατε.

—Ναι, κ. Χόλμς, 'Αντιπονον' ν' άκούσω τη γνώμη σας σχετικά. —Θέλετε να σας μιλήσω ενδεχόμενος, μιλάει; Σας συμβουλεύω λοιπόν να μην πάτε στην συνέντευξη που σας άρξουν... γιατί ή συνέντευξη αυτή που φανταίνεται πολύ άποιο.

—Αλλά, κ. Χόλμς, αν δεν πάω να συναντήσω τον άγνωστο επιτολογόφρο, θα χάσω για πάντα ίσως το Γαλάζιο Διαμάντι. 'Εκτός του διαμαντιού όμως, θέλω να μάθω και κάτι άλλο: Τον τρόπο που το έλαβαν απ' τη σύζυγο μου. Ξέρετε τίς άνθρωπιές μου και τίς άποιοιές μου, κ. Χόλμς. Είμαι κυριολεκτικώς άνάστατος. Ποιό να ήναίσα... Ποιό να ξαναδω την ησυχία μου γα την έπιτοσύνη μου προς την σύζυγό μου. 'Ναι, κ. Χόλμς, δεν σας το κρύβω. Σας τό ξαναέλεα άλλωστε: Είμαι ξηρόπικτος. 'Υπακούω ότι ή λαθή Διάνα με άποια. 'Αν λοιπόν ο κλέφτης του διαμαντιού με δειώσει ότι άρξατε το διαμάντι, γα να βάλει στο χέρι ένα χρηματικό ποσό, τίς 5 χιλιάδες λίρες, αν δειωθεί ότι όλα αυτά δεν τα σκεπτόνται ή σύζυγός μου γα να κρύψει την ένοχή της, θα ξαναγίνω έτυχημένος. Τό θρωκεται λίγο από γα μένα, κ. Χόλμς;

—Έχετε άποιο ν' άγωνιάτε, μιλάει. 'Αλλά αν θέλουν να σας παραστήσουν ότι το τούνην έλαβε και μόνον γα να σας λιπαίνουν;

—'Ετσι, θα περιφρονήσω κάθε κίνδυνο και θα τρέξω. 'Η κατάντασι: αυτή δεν μπορεί να διαρκέσει περισσότερο. 'Υπακούω... άπαφρο φρεστά, κ. Χόλμς.

—Σεσφίχτε λιγάκι, μιλάει. Διχρόζει σοβαρό κίνδυνο ή ζωή σας. Τό τούνην στο άποιο πράγματι να ατε, θρίσκειται σε μέρος ένομο και ήτοπο. 'Η συνουσία του Φιν. άπαι έτε κακοηγουμένη. Γύρω απ' το τούνην έπάρχουν άγροί και έρείπια οικοδομών, σά άποια τριγυρίζουν ήτοις σκίες κακοήγουν, που δεν λογαριάζουν γα τίποτε τη ζωή του άλλου.

—Και αν άκόμα ήμουν σίγουρος ότι κινδυνεύει ή ζωή μου θα πήγαινα. 'Ναι, ναί, θα πάω! Γιατί προτιμώ τον θάνατο από τη προχρή άμφοβία, που με τυραννεί!... Θέλω να είμαι βέβαιος αν άζει την άγία μου ή Διάνα. Θέλω να τό ξέρω από καθαρά και έσπερα. 'Αέξει να την άγαπώ, ναί ή άχι; Χαίρετε λοιπόν, κ. Χόλμς... Θά πάω ένα άμπελ και θα τρέξω στο τούνην του Φινολέι.

φώναζε τον αδελφό του και θα τον έβαζε να όρμισι γονατιστός ότι δεν θα έκανε ποτέ τον πελά καμιά άλλη τρέλλα κι' ούτε θα ξαναόνονε τα λόγια της Ρουίνας... Αυτό τον όρα, που θα ήταν προμετός, δεν θα μπορούσε να τον πατήση ο Γιάν-Γιάν... 'Εσπερε τ' άνηφάνια του να ήμουν τίμα παλληκάρια σαν το γέρο Κασάλ. Θά έλεγε λοιπόν, στον Γιάν-Γιάν: 'Εσώ δίνο τη ζωή μου. Δώσε καί σά στα παιδιά σου την τιμή και την ήπότη του κόσμου... Ποιό τους δεν πρόπα να μάθουν την αλήθεια... 'Εγώ σκότωσα τον Κασάλ κι' όχι εσύ ο πατέρας τους...

'Ο Κασάλ, σιγά-σιγά είχε ντυθεί και δεν τρώμαζε πει τους χωροφύλακες. Τους άφησε να του περάσουν τίς χειροπέδες κι' όταν βγήκε στο ματωμένο κατώφλι του σπιτιού του, διαί οι χωροφύλακες τον κυττάζανε σαν χαζοί... Μά ο Κασάλ με τό μέτωπο ψηλά τράβηξε γα τη φυλακή, κυττάζοντας μ' ένα χαμόγελο τα δυό άρσάκια του Γιάν-Γιάν και της Ρουίνας, που στέκονταν πλάι στο δρόμο και τον κινιόταν κι' αυτά σαν χαζοί...

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

'Ο Γάλλος εθνομωγράφος Τριστάν Μπερνάρ (Σκίτσο του Μανιό)

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΤΡΑΓΕΙΟΥ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Λοιπόν, έννότης το σύνθημά μου, Χόλμς; ούτως ή άλλως ο Σέρλοκ Χόλμς τον μιμήθη τον. Τό τζάμι που έσπασε έννοα.

—Μα κατώδεια πούδς δεν ήταν δυνατόν να σπάσει τη γλώσσα, έσπερε τον δάκρυλό του ο Χόλμς. 'Ο άποιο Χόλμς δεν μπορεί να σπάσει τη γλώσσα, σά καλή καθολομένη.

—Έτσι, Χόλμς! Με μεγάλη μου χαρά σου άγω ένα καλό βιβλίο επιστολογραφικής. Τώρα, παιδί μου, πήγαινε στο δικαστήριο να μεταμορφωθείς γρήγορα σ' έναν πεικτον ξένον. 'Αμέσως καίστε πρεπει να πάσης ένα άμπελ και να πάς, όσο τό δυνατόν πιο γρήγορα, στο τούνην του Φινολέι. 'Εκεί, στην είσοδο του τούνην, θα διαί ένα άνθρωπος να περμένει. Είχε ο λόρδος Κόνσταντον. Δεν τρώμαζε, λοιπόν, να τον χάσεις στιγμή απ' τα μάτια σου, γιατί ίσως να παρουσιάζει άναγκα να τον προστατεύσεις. Μην ξεράσεις, προσπαθεί, να πάσης μαζί σου, το περιστοφό σου.

—Μάλιστα, κ. Χόλμς. Μέσα σε όσα λεπτά θάμαι φευγάτος, έστε ο Χόλμς και γίνετε άφαντος.

Σε λίγο ο Χόλμς έβριζε την λαθή Διάνα στην αίσουα της έπιτολογής, που ήταν στο άποιο πάτωμα του σπιτιού του και την έβαλε να κούνη σ' ένα καθίσμα, κοντά στη φωτιά, γα να ξεπαθεί.

'Υστερα έβριζε να άδεια να καλήσει άπέναντί της και να καπνίση την πίτα του.

'Η λαθή φαινόταν παραμυθένη κι' άνηφηση.

('Ακολουθεί)

ΛΕΩΝ ΛΑΦΑΖ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'ΛΑ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΦΙΛΙΑ ΜΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΔ

(Μιά ἀποκαλυπτική εξομολόγησης του λόρδου "Άλφρεντ Μπριεύς Ντούγκλας, ο οποίος θεωρείται ως υπεύθυνος της καταστροφής του συγγραφέως της «Σαλώμης».)

Ο 1895, η φίλια μου με τον Όσκαρ Ουάιλντ ήταν τόσο στενή, ώστε έγινε άφορητη ν' αρχίσουν να κυκλοφορούν διάφορες άουστατες διαδόσεις. Είπατε άχάριστοι: "Όπου πήγαινε ο Ουάιλντ, πήγαινε κι' εγώ. Κι' εκείνος πάλι με συνόδευε παντού. Γενιαιόμαστε και δεσπονοίσαμε μαζί στο «Καφέ Ρουα-γιά» ή στο «Σαβόυ». Περινοίσαμε το δρόμο μας στο θέατρο ή στο μουζέ-γιάλ κι' έπειτα πηγαίναμε να «κουτά-ρούμε» στου Γουίλλιαμ.

Είχα τελειώσει τότε το Πανεπιστή-μιο της 'Οξφόρδης κι' ήμουν ελεύθε-ρος. Έκείνη την εποχή το χρηματικό ζήτημα δεν με στενοχωρούσε διόλου. 'Ο πατέρας μου μου έδινε 350 λίρες. 'Ο,τι άλλο ήθελα, μπορούσα να το πάρω από το σπίτι μου ή από τους πολυάριθμους συγγενείς μου. 'Αν τυχόν να έχω ανάγκη από λεφτά, δεν είχα παρά να ζητήσω από τη μητέρα μου ή από τον καλό παππού μου τον Λόρδο Μοντγκόμερι. Μ' έδινε λόγια ζούσα τ' αλλιώτερο με 1500 λίρες το χρόνο.

Ό Ουάιλντ ήταν ένας πολυέξοδος σύντροφος, πρό πάντων όταν άρχισε να θεωρή τον εαυτό του γλεντζέ και μεγάλο άριστοκράτη. Σπα-ταλούσε πολλά χρήματα σε λουκούσια γεύματα και μιά από τις κα-τηγορίες των φίλων του εναντίον του, ήταν ότι μέσα σε τρία χρόνια, ξόδευε μαζί μου και για μένα 5.000 λίρες, εκτός από τα χρήα που δεν έκανε να κάνει διαρκώς... Αυτό όμως δεν είνε άληθεια! 'Αναρωτιέμαι μάλιστα αν μέσα σ' αυτά τα τρία χρόνια κατάφερε να ξη-ό Ουάιλντ στη διάθεσή του 5.000 λίρες. 'Ηταν σπάταλος βέβαια, άλλ' όχι μόνο στο φαγητό και στο ποτό: ντυνόταν κομμά ξοδεύοντας πολλά χρήματα για τις τουλιέτες του, φο-ρούσε χρυσάφια, έκανε δώρα σε διαρκώς γε-λοίους τύπους και τα έξοδα του σπιτιού του ξεπερνούσαν τις χιλίες λίρες το χρόνο. 'Επει-τα, ταξίδευε πολύ κι' όταν δρισκετότανε στο Παρίσι, στο 'Αμβούργο ή στην 'Ιταλία, έκανε τεράστια έξοδα. Τα έξοδά του, όμως, δεν αν-ταγοκρατούνταν και γι' αυτό, το χρηματικό ζή-τημα τον στενοχωρούσε πάντα. Πολλές φορές μάλιστα δανειζόμουν εγώ από τους τοκογλύ-φους, για να τον βοηθήσω. Έκείνος τότε έ-παιρνε ένα μεγάλο μεροίδι, όχι μόνο απ' αυτά τα χρήματα, αλλά κι' από εκείνα που έπαιρνα από τη μητέρα μου κι' από τους συγγενείς μου. Τα χρήματά μου ήταν δικά μ' ας, κοινά... Δεν μου πέρασε δε ποτέ ή ιδέα να του άρνηθώ τί-ποτε. 'Ηταν ένας άνθρωπος που δεν είχε τα-κτικά εισοδήματα και πού, έφθον ήμουν φί-λος του, έπρεπε να τον βοηθώ κομμά φορά.

Άλλο καιρό πριν παιχθεί το έργο του ή 'Γι-ναίκα δίχως σημασία» στο θέατρο Χαϊμάρετ, για να φέρω ένα παράδειγμα, είχα πείσ' ένα τοκογλύφο, κι' είχα δανεισθεί 280 λίρες. Τό μεσημέρι, στο τραπέζι, έδειξα στον Ουάιλντ αυτά τα χρήματα, που ήταν σε χαρτονομίμα-τα των δέκα λίρών. 'Ο Ουάιλντ τα πήρε στα χέρια του λέγοντας: «'Ε! 'Ιπέρβολα που είναι! Και πόσο είμαστε εύτυχιμένοι που μπορούμε να τα δοήτε!» 'Επει-τα, έβαλε γελώντας 50 ή 60 λίρες στην τσέπη του και μου έδωσε πύ-σω τις υπόλοιπες. 'Εγώ, φυσικά, δεν έδωσα κομμά σημασία σ' αυτό. 'Ηταν σάν να είχαμε μοιραστεί μιά μοιτιάλα κρασί. Είχα δανειστεί, μάλιστα, αυτά τα χρήματα με την πρό-σι να τον βοηθήσω, γιατί μιά δολώρηξη έδωμάδα μου παραπονόταν ότι είχε οικονομικές στενοχω-ρίες...

Αυτή λοιπόν ή άχάριστη συντροφιά μας, έδωσε άφορητή στίς κα-κές γλώσσες ν' άρχίσουν να διαδίδουν εις βάρος μου τις πιο άνοητες ιστορίες. 'Εμαθα, μάλιστα, ότι παραπονόντουσαν μερικοί γνωστοί του ποιητού, που μ' έβλεπαν να φιλονικώ με τη φίλια του. Κι' αυτή άκόμα ή κυρία Ουάιλντ, με την οποία δρισκεύομαι πάντα σε καλές σφί-σεις, θυμωμένη δίχως άλλο απ' αυτά που άκουγε, άρχισε να λέη ότι είχα γίνει εαρόκτορας του άνδρός της. 'Ο ίδιος ο Ουάιλντ, που έμα-στεύτηκε, μιά φορά, ότι ή γυναίκα του, του είχε παρουσιάσει γιατί μ' έβλεπαν πάντα μαζί. 'Εγώ τότε, άδισμαμένος απ' όλα αυτά, που είχα καθωρά, ότι ήμουν πρόθυμος να αποτραπή από κοντά του. 'Ο φίλος μου, όμως, που άπάντησε, ότι δεν θα μπορούσε ποτέ να το ίπο-φύρη αυτό κι' ότι ήμουν τρελλός να παύω στα σοβαρά αυτά τα

'Ο Όσκαρ Ουάιλντ

νά μου πη, ότι δεν είχε πειά πεντάρα κι' ότι χρειαζότανε 800 λίρες για να «κινήση» αυτή την υπέθεσι. Τον βοηθήσα, λοιπόν, άμέσως, δίνοντάς του 330 λίρες για να τις δώση στο διατηρό του.

Από κείνη, όμως, την ήμερα, ο Ουάιλντ άρχισε να δασυνό-ται από την ιδέα της δίσης. Για να τον διασκεδάσω, λοιπόν, τον συ-νεισα στο Μόντε-Κάρλο. 'Επίστενα, ότι ήταν άδωξος και γι' αυτό προσπονοόσα να τον συγχάσω. 'Αν ήξερα, ότι ο πατέρας μου έ-δωκε, κι' ότι ο Ουάιλντ ήταν ένοχος, δεν θα τον άρινα να κάνει έ-νη τη γελούα δίση...

Στο Μόντε-Κάρλο έπληγαινα ταχτικά. Έκείνο τον καιρό, άσύν-απτεφρευα να παρουσιάζομαι μαζί του συχνά στις άδουτες του έ-ξνου. Όταν πηγαίναμε όμως μαζί, εγώ έπαιζα πάντα στη ρουλέτα και πολλές φορές κερδίζα και του έδινα χαρτίες δολάριας έκα-τοφρα. Μά δεν θυμάμαι ποτέ να ριφονιδύνεσε ο φίλος μου μιά-ποτα από πρόσωπο τραπέζι...

Οι φίλοι του Ουάιλντ μ' έκατηγόρησαν ότι εγώ ήμουν ή αία ής καταστροφής του. 'Ολοι τους, άστόσο, έπρεπε να είχαν καταλάβει ο-ό μόνος υπεύθυνος για την καταστροφή του 'Οσκαρ Ουάιλντ ήταν ή 'Όσκαρ Ουάιλντ! Δεν θέλω μάλιστα να κρηώ ότι, έφθον ο Ουάιλντ

πράγματα. Κι' ή ζωή μας έξακολούθησε, όπως πρώτα... 'Ο Ουάιλντ μου φαινόταν πάντα με μεγάλη ευγένεια, κι' είχα προσέξει ότι πο-φορά που δρισκεύαμε με συντροφιά άνδρων και ή συζήτηση με-παιρνε υπερβολικά έθιμο χαρτοφύρα με πολύ άμεις και γελοία έκαρδασίες, φρόντιζε πάντα ν' αλλάξη τον τόνο και να έπανω-τούς φίλους του στην τάξη... Φαινόταν ότι ήταν ένας έντιμος δ-δρισκεύς.

Καταλαβαίνει τώρα κανείς την κατάληξη μου, όταν ο Ουάιλντ θε να μου πη μιά μέρα ότι είχε λάβει ένα γράμμα από τον πα-τέρα μου, τον Λόρδο Κουίνσπερρυ, που του έλεγε να διακόψη άμέσως τις σχέσεις του μαζί μου, γιατί ή φίλια του μου ήταν επιβλαής. 'Ο Ουάιλντ, με ρώτησε τί έπρεπε να κάνει, κι' εγώ, έπειδή λίγα χρό-πονή ή μητέρα μου είχε πάρει διαζύγιο από το Λόρδο Κουίνσπερρυ, γιατί δεν της φαινόταν με καλό τρόπο, πράγμα που μ' έκανε να νοιώθω γι' αυτόν κάποια μησεκαρία, -του είπα να μη δώση καμιά απ-σοχή σ' εκείνο το γράμμα. 'Υστερα από λίγο, άστόσο, ο πατέ-ρας μου μου έγραψε κι' έμένα, μου άνέφερε το περιεχόμενο του γράμ-τός του στον Ουάιλντ, και με φούρισε ότι θα μω έκοβε το έπιδω-έξακολούθησα τις σχέσεις μου με τον φίλο μου...

'Εγώ όμως δε καταλάβαινα για ποιά λόγο ο Λόρδος Κουίνσπερρυ μου διεβίβαζε μιά τέτοια διαταγή, κι' υπέθεσα ότι μω είχε γρά-ψα για να με διασπασή, επειδή δεν του συγχωρούσα τη συμπε-ριφορά του προς τη μητέρα μου. Τού άπάντησα, λοιπόν, θυμωμένος, κι' έπα-λάσαμε έτσι έκείνο τον καιρό μερικά γράμματα με ζωνές και έκα-εκαφάσεις.

Ό Λόρδος Κουίνσπερρυ, τότε, βλέποντας ότι δεν μπορούσε να πετύχη το χωρισμό μου από το φίλο μου, άσπαράσε να άτιμάση ή μουσική τον Ουάιλντ. Σ' ένα θέατρο, λοι-πόν, έπαιζαν ένα έργο του Ουάιλντ, το έ-ταξέ ένα μινιέτο από καρδιά άπάνω σ' σκη-νή και κατόπιν, φεύγοντας απ' το θέα-τρο πήγε στη λέσχη που σήναζε ο Ουάιλντ και του άφησε εκεί ένα έπιστολήριο με μερ-προσβλητικές φράσεις.

Περιτό είνε τώρα να σάς πω, ότι ο Ο-ουάιλντ ταράχθηκε υπερβολικά κι' ήρθε άμέ-σως να μου τα διηγήθη, όλα αυτά, και να μου πη ότι ήταν σκληρή κι' άχαρτακήριστη ή συμ-περιφορά του πατέρα μου άπέναντί του, κι' αν δεν έπαινε άμέσως μιά πλήρη έκατο-σι, δεν του άπόμεινε άκόμα, να κάνει πο-άλλο, παρά να μηνίση το Λόρδο Κουίνσπε-ρυ ως έγκληματικό σκευωράνη.

Όμοιογύ ότι πειράχτηκε από τον τόνο ής έπαινε το πράγμα, κι' άκόμη περνοότανε γιατί φαινότανε ότι ο Ουάιλντ ήθελε να μ' κάνει κάπως υπέθυνο γι' αυτό που είχε συ-βεί. Τού έδηλώσα, λοιπόν, κι' εγώ την ή-στημι: «Μην έλαίετε ότι θα σάς έστη-συγγνώμη ο πατέρας μου. Είσαστε όμως ε-λεύθερος να τον μηνίσετε. Τόσο το χαρμό-ρο για σάς!»

Ό φίλος μου τότε, με παρεκάλεσε έμμε-να να τον συνοδεύσω για να συμβουλευθώ ή διατηρό που του είχε συστήσει ο φίλος του Ρόμπερτ Ρός. 'Ο διατηρός αυτός μ' ας συ-βούλευσε να υποβάλουμε τη μνήμη κι' ο Ο-ουάιλντ τον άκουσε κι' έμνησε τον πατέρα μου.

Ό Ουάιλντ, ύστερα από λίγο, ήρθε και με-δοήσε τρέμοντας από μιά νευρική ταράξη, να τον συνοδεύσω για να συμβουλευθώ ή διατηρό που του είχε συστήσει ο φίλος του Ρόμπερτ Ρός. 'Ο διατηρός αυτός μ' ας συ-βούλευσε να υποβάλουμε τη μνήμη κι' ο Ο-ουάιλντ τον άκουσε κι' έμνησε τον πατέρα μου.

Ό Ουάιλντ, ύστερα από λίγο, ήρθε και με-δοήσε τρέμοντας από μιά νευρική ταράξη, να τον συνοδεύσω για να συμβουλευθώ ή διατηρό που του είχε συστήσει ο φίλος του Ρόμπερτ Ρός. 'Ο διατηρός αυτός μ' ας συ-βούλευσε να υποβάλουμε τη μνήμη κι' ο Ο-ουάιλντ τον άκουσε κι' έμνησε τον πατέρα μου.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΤΗΣ "ΚΑΚΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ,"

(Τι είδα, τι άκουσα και τί κατάλαβα)

Έκείνη που έπληγε εις μάγον ή εις μάγισσαν και έκαμε μάγια ή έκαμε μάγια και άνοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής.

—Παράδεισο; —Έκείνη που έπληγε εις χαρτούν και της έρριξαν τα χαρτιά, ή έπε καφέ και έκάνταζε το φούρτζαλι...

—Χι... Όλες το κάνουν αυτό, πάτερ μου.

—Έκείνη που πήγε σε τουρογυφτούσα και της έλετε τη μοίρα της, ή έβλεπε βόλαιο ή κερί ή εκάνταζε στο σπηγάδι ή στον καθρέφτη ή έ-βλεπε στο μαξιλάρι του, γυναικά ή άνδρας, κόλληλα ή κουφέτα ή μακαρόνια για να δι πούν θα πάρη.

—Έκείνη που έπαγε φουμάκι από στόχτη...

—Σήμερα διος ο έλληνας λαός τρέει απ' αυτό.

—...για να ιδή πούν θα πάρη. 'Η εκείνη ή γυναικά που έπε μανόγυλο ή έκαμε μανόγυλο και έδωσε σ' άλλες... Έκείνη που έμπόδιζε τα ζώα να μη τ'ά φάη ο λύκος...

—Μά διος ο τοσάνηδες, νομίζω, ότι το κά-νουν αυτό. Είνε κι' αυτό άμαρτία;

—'Όχι. Ένω οι εκείνες που δίνουν στους λύ-κους μαργα για να μη τρώη τα πρόβάτα τους.

—Μά αν είνε δυνατόν αυτό, γιατί να μην το κάνουν διος;...

—Γιατί γίνεται διά της έπιωλήσεως του Σα-τανά και της συνερείας του Διαβόλου! 'Αμαρ-τάνει άκόμα άποιος έμποδίζει να αμείβουν τ' άν-δρόγινα. Είνε κι' αυτό άμαρτία φοδρή!...

—'Επίσης άποιος γατρείει ζάλη ή κάνει γριπίες, έκατάζει, έξοράζει το άνεμοπύραμα ή τη λώ-ρησι ή πρδαι φωτιά του 'Αγίου 'Ιωάννου του Προδρόμου στις 24 του 'Ιουνίου.

—Τότε είμαι άμαρτωλός, άγε πάτερ.

—Πώς; Πήδης άκόμη φωτιές;

—'Όχι, τώρα πηδά άλλες φωτιές, κριότε-ρες...

—Κι' αυτό κακό είνε. 'Αμαρτάνει επίσης εκείνος που πηγαίνει στον ίπποπώδη ή δάξει το τραπέζο ή ήρμαί άνερα.

—'Ο κ. Μπακαλάκης, ο άποιος τα έξηρει, καθώς μω έλεγεν ο κ. Μουσιλάκης, ένω είμεις μόνον τα...λάτουμε, είνε άμαρτωλός;

—Εάν οι λαομάχοι και τα άνερα είνε πονηρά! 'Αμαρτωλός είνε κι' εκείνος που τύνετα μαροκαράς ή πηγαίνει σε θέατρο ή σε κινι-ματογράφο...

—Άγε πάτερ, του λέγω, ο κινιματογράφος σήμερα είνε ο νέος έδωρος ούρανος των συγχρόνων μας και συγχρόως ή νέα κόλασις.

πηρε την άπόφασι και μνήσε τον πατέρα μου, έκανε τη σέση ότι αν δεν κέρδιζε τη δίση δεν είχε να χάση τίποτα, γιατί διος ο κόσμος θα θεωρούσε έμένα ως υπέθυνο...

Η συνέχεια τώρα αυτής της ιστορίας είνε άσύνγνωστη. Κατά τη δίση του Λόρδου Κουίνσπερρυ, ο Ουάιλντ έμπεδρε τα πράγματα και ή άκαμωδία άρχιρ έστράφη εναντίον του κατηγόντας τον για ότι δεν τολμούσε να άμολογήση... 'Ετσι από μηνιτής έγινε κατηγό-οιμένος. Οι φίλοι του, όμως, κι' αυτός ο έ-διος, δίδωσαν παντού μετά την κατάλη-ση, ότι εγώ ήμουν ή αία της καταστροφής του. Κανείς δεν τον κατηγόρησε ποτέ για τα έλαττώματά του. Οι φίλοι του, μ' ένα δυό ά-νόητα γράμματα που του είχα γράψει σε στιγ-μές έξοφσε, απέδωσαν να δώσουν κάποια άμφοράνεια στις κατηγορίες τους και να ρέξουν έτσι άπάνω μου όλη την ήθη ή εθί-κη. Δίδωσαν, λοιπόν, ότι εγώ, ο 'Αλφρεντ Μπριεύς Ντούγκλας, ήμουν συνένοχος των έ-λαττωμάτων για τα όποια κατηγόρηθηκε ο Ουάιλντ και που γι' αυτά οι "Άγγλοι δικα-σταί τον στέλνανε στα κάτεργα»

ΛΟΡΔΟΣ ΑΛΦΡΕΝΤ ΜΠΡΙΕΥΣ ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ

Κι' ο Κεραυνός;

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

Ανοιξε την άγκαλιά του ο Σατανάς και την έσφιξε έντς αυτής!...

μας!...

—Τι έννοεις;

—'Ότι σ' αυτόν άπενίζουν διος για να δώνη κανένα... άστέρα ν' άνατείλη...για να τον άκολούθησιν νοερώς. Για έμάς τους άλλους, πάλιν, ο «παράλ» κινιματογράφος είνε κόλασις σωστή.

—Άληθα;

—Βαρβαρικός, τριγυός οδόντων, ήχοι που πονοκεφαλιάζουν, δ-δυμώς φωνών, θρόυβος άτηρήσεων και τεντσερόδων σεισμοί!...

—'Ισως. 'Αμαρτάνει, έπίσης, άποιος έπληγε στον Καραγκιόζη!

—Κι' εκείνος που πηγαίνει στη Βουλή;

—Κι' αυτή είνε βούλη κακοποιών πνευμάτων. Έκει δρισκεται ο Γουάιλντ, και ο Φοράη...

—Κι' ο Κεραυνός; Κι' ο κ. Βοζέκης;

—Τι είνε αυτός;

—Στη Βο υ λ ή είνε πρόεδρος, αλλά δεν είνε πνεύμα κακοποιών.

Είνε έλαφρις καλή και άγαθή. Λέγεται και κύριος Χαράλαμπος...

—Περ' αυτού δεν άναφέρουν τίποτε τα λερά βιβλία.

—'Εστο, αλλά ο καυμένος ο Σόδο-Διονύσιος. Τι έπαίξε;

—Ποίος είνε πάλιν αυτός;

—Ένας ήθοσιός του...Καραγκιόζη, ο άποιος μ' ας λέγει διαρκώς όπως και ο κ. Σερόπουλος.

Άραία πουν' ή Ζάκυνθος πώχει κορίτσια όμορφα νάτανε πιο μεγάλη,

—Ποιά είν' αυτά τα κορίτσια;

—'Η δεσποινίς Φωτεινή Σάντη, ή δις Στέλλα Βιολάντη, ή δις Μαργαρίτα Στέφα και άλλες...

—Είνε κόρες του Σενοπούλου;

—Ναι, ανειμιατικές.

—Είνε όργανα του πειρασμού! 'Αμαρτωλός και άσχημώτερος ο έζων σχέσεις με τοις άμαρ-τωλούς και άμετανόητους κορασιδάς.

—Μά ή Φωτεινή Σάντη μετάνοωσε και αυτο-τόνησε, κι' έπειτα μετάνοωσε διότι...αυτοτόνησε!

—Έν τω 'Αδη ούν έστι μετάνοια! 'Ας έπα-νέδωμε διος στις άπαγορεύσεις. 'Επίσης άμαρτία είνε να χορεύης με όργανα...

—Κι' όταν σε χορεύουν χωρίς όργανα;...

—Σ' έχόρεψε κανείς έσένα, χωρίς όργανα;

—'Ο κ. Μαρής.

—'Εκατάρατος έστω!

—Αμην! Και όταν τον χορεύουν κανένα τα όργανα της 'Εβρουσίας;

—Ποιάς 'Εβρουσίας; του Θεού;

—'Όχι. Της χοροφύλακας του Κράτους.

Οι χοροφύλακες είνε γεννημένα καλώς, χορ-ομοιοποιήμενοι προς καταδύξιν πάσης...κοινωνικής κακίας.

—Και τί θα εγινώμεθα χωρίς χοροφύλακας;

—Άρα ή πιστις και οι λόγοι του Θεού για να προφυλάξουν ήμεις από διος και άδης από ήμεις.

—'Ο άσχημος όμως της χοροφύλακας έχει ενάντιαν γυνάιν.

—Γυνάιν ή βούλη υμών να είνε; 'Επίσης άμαρτωλός είνε άποιος έτραγουδούσε ή έπληγε στο κινιμα ή έκαίσε χαρτιά, πρέφα, τό-μωλα, παζα, κολιούνα κ.λπ.

—Παίξανε πάρα στή εποχή του Χριστούτου;

—'Όχι.

Τότε πώς ομνεί για ποζερ ο 'Αγιος 'Ιωάννης ο Χρυσόστομος;

Παύλον πάρε

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 ΓΙΑ-ΟΥΓΑ ή κοινότητα σταμάτησε.
 Ένας, ένας οι κυνηγοί και οι άνθρωποι
 του δόν Αβγουστίνου κοιμήθηκαν.
 Μόνον οι φύλακες της κατασκοπήσεως
 έμεναν άγρυπνοι, προφυλάσσοντας πάνω-
 κάτω, γὰ νὰ μὴν υποστούν καμμία ξα-
 φνική επίθεση από τους Ίνδους ή από κα-
 νένα θηρίο της ζούγκλας.
 Έτσι έφτασε το πρωί, χωρίς νὰ
 σμύβη τίποτε το έκτακτο.
 Μόλις ξημέρωσε, ο Ιδιότροπος "Αγ-
 γλος, με τον Αμερικανό κυνηγό, ο οποίος είχε αναλάβει νὰ τον προ-
 φυλάξη από τους κινδύνους, καθάλασκεσαν τ' αλογά τους καί φύγα-
 ν. Πήγαναν νὰ κυνηγήσουν τὸ Λεγκό "Αλογο των Λεμιώνων, τὸ ο-
 ποῖο, ὁ έκκεντρούς "Αγγλος έννοωσε νὰ παύσῃ, με κάθε θυσία.
 "Η ήμέρα ὡς τὸ μεσημέρι πέρασε ήσυχα.

Τὸ απόγευμα οἱ κυνηγοὶ ἄγρον ἄλδρων τοῦ δόν Αβγουστίνου,
 σάωσαν σὸ δάσος, καί ἀπέναντον ἕνα μεγάλο ήμισυάλο, με κέν-
 τρο τὴν λίμνη τῶν Βονάσσων. Ήλθαν ὅτι προχωρώντας ἔτσι πρὸς
 τὴν λίμνη, θὰ ἔδωκαν πρὸς τὰ ἔκτε ἄλλα ἡρώων στή ζούγ-
 κλα. "Η ἑλπίδα τους αὐτὴ δὲν ὄριξε κεντρί. Σὲ μὴ στιγμὴ προε-
 ρό ποδοβολήτῃ ἀκούστηκε μέσα σὸ δάσος. Ένα μεγάλο κοπάδι ἁ-
 γρίων ἄλδρων, κυνηγημένο ἀπὸ τοὺς κυνηγοὺς, ἔτρεξε κατατορμα-
 μένο καί ἀφηνιασμένο πρὸς τὴ λίμνη.

Τὸ δάσος ἀντηχοῦσε ὀλόκληρο ἀπὸ τὸν τρομερὸ κλάματό. Κλα-
 διά σπάσανε καί θάμνοι καί δένδρῳα καταπατούντα...
 Τὰ ἄγρια ἄλλα είχαν ἀντλήσει ὅτι διέτρεχαν κίνδυνον

καί είχαν ἀφηνιάσει. Τρομεροὶ
 χρεμετισμοὶ ἑτάρασαν τὸν ἀέρα,
 ρυθμισμοὶ καί φρονηματα τοῦ
 ἀντηχοῦσαν σὲ μεγάλη ἀσάστια.

Στὴς ὄχθες τῆς λίμνης οἱ ἄν-
 θρωποι τοῦ δόν Αβγουστίνου πε-
 ρελάσανε ἔτσι, με τὴς θηλειές
 στὰ χέρια, καθάλα στ' αλογά
 τους. Έπὶ κεφαλῆς αὐτῶν θει-
 σκόταν ὁ ἴδιος ὁ δόν Αβγουστίν-
 νος.

Μὴν τεραστιά ἔκτασις πᾶσι
 στὴ λίμνη τῶν Βονάσσων, εἶχε
 φραχτεῖ με ψηλὸς πασσαλός.
 Τῆς είχαν ἀρτήσει μονάχα ἕνα ἄ-
 νομα, τὸ ὅποιο θὰ κλείνανε ἡ-
 μέσως, μόλις τ' ἄλλα, καταλή-
 λως κυνηγημένα, ἔβγαιναν μέσα
 στὴ μεγάλη αὐτὴ παχίδα.

Τὰ πράγματα συνέβησαν ἁ-
 κριβῶς, ὅπως τὰ είχαν σχεδιάσει
 οἱ κυνηγοί. Ένα μεγάλο μέρος
 τῆς ἀγέλης τῶν ἁγρίων ἄλδρων
 καταδιωκόμενο ἀπὸ παντοῦ, ὀί-
 χτηκε ἀκράτητο μέσα σὸ περι-
 φραγμένο μέρος, τοῦ ὁποῖου οἱ ἡ-
 πηρετες τοῦ δόν Αβγουστίνου,
 κλείσανε ἡμέσως τὴν εἴσοδο.

Μεταξὺ τῶν ἁγρίων καί φρε-
 νιασμένων ἀπὸ θῆμι ἄλδρων αὐτῶν βρισκόταν καί τὸ περίφημο Λευ-
 κό "Αλογο τῶν Λεμιώνων.

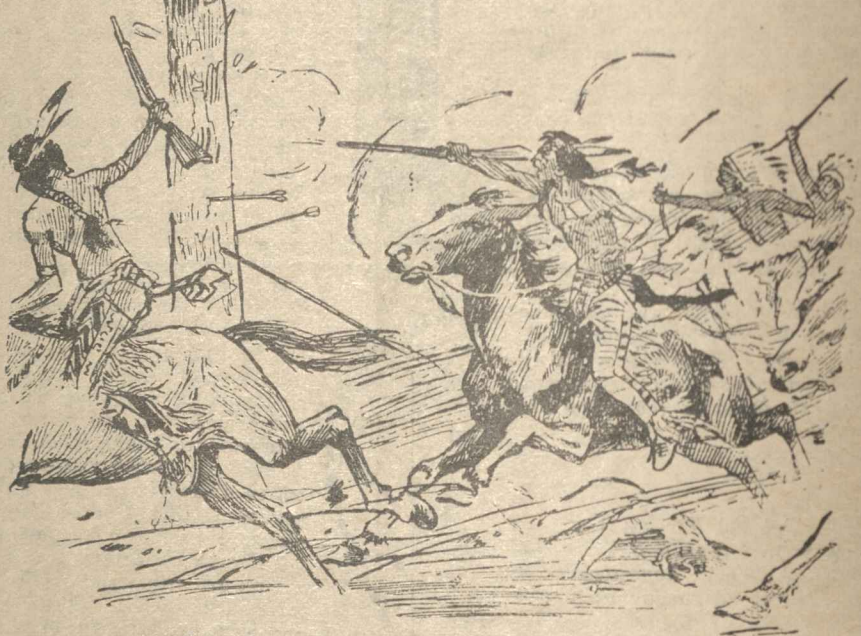
"Η ἐπιτυχία τοῦ κυνηγοῦ ἦταν δηλαδὴ καταπληκτικὴ.
 Οἱ κυνηγοὶ τοῦ δόν Αβγουστίνου ἦσαν ἱκανοποιημένοι.
 Θ' ἄφιναν τ' ἄλλα αὐτὰ κλεισμένα σὸ μέρος ποὺ βρισκόντουσαν,

ὅσο νὰ τοὺς περάσῃ ἡ ἔξαρσις καί νὰ καταβληθῶν ἀπὸ τὴν πείνα...

Τὸ νὰ τὰ πληρώσουν τὴ στιγμὴ αὐτὴ θὰ ἦταν τρέλλα. Γιατί
 τα αἰχμάλωτοισθέντα ζῶα λισσοῦσαν πραγματικῶς ἀπὸ πείνα.
 Όταν ἔληξε μάλιστα νὰ βραδιάσῃ ὅλα αὐτὰ τὰ ἄλλα, αἰχμη-
 λωσιμένα μέσα στὸν φραγμένο περίβολο, ἔκαναν σὺν τρελλὰ. Χλι-
 μνιτρῶσαν ἄγρια, ἔρουθούνησαν, χτυποῦσαν με τὴς ὀπλές τους τοὺς
 πασσαλούς τοῦ περιφράγματος. Περασάτερο ἀπ' ὅλα εἶχε ἀφηνιάσει
 τὸ Λευκὸ "Αλογο τῶν Λεμιώνων. Ήταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ βρι-
 σκόταν αἰχμάλωτο καί πηδοῦσε ψηλά, σὺν νὰ εἶχε φτερά, χρεμέτι-
 σε φρενιασμένα, ἀνέμῃς τὴ γαῖτῃ του καί τὴν οὐρά του, χτυποῦσε
 δυνατὰ τὸ ἔδαφος καί ἀνέκυψε νὰ σκίσῃ με τὰ δόντια του τ' ἄλλα
 ἄλλα...

Μόλις νύχτωσε, οἱ κυνηγοὶ ἐκάθησαν νὰ δευτηρήσουν. Ήσαν κατα-
 κυρωμένοι...

Ένω στὴ λίμνη τῶν Βονάσσων, οἱ ἄνθρωποι τοῦ δόν Αβγουστίν-
 νου ἦσαν ἀπασχολημένοι με τὸ κινῆναι τῶν ἁγρίων ἄλδρων, στὰ γύ-
 ρω δάση συνέβαιναν ἐνδιαφέροντα ἐπίσης γεγονότα, τὰ ὁποῖα θὰ

Ίνδοι Ἀπάχαι συναγωνιζόμενοι στή σκοποβολή.

οὗς διηγηθούμε με τὴ σειρά τους, προκειμένου νὰ τελεωθῶν
 με τὸ μεγάλο δράμα τῆς ἀπαγωγῆς τῆς ὁράας Ροζορίτας, ἡ
 ἀπαίσιο γυνὴ τοῦ "Ελ Μεστίτσο, ὁ ὁποῖος ποδοῖσε νὰ κλέψῃ
 τὴν πανέμορφη κόρη με κάθε θυσία.

Τὴν ήμέρα λοιπὸν, τοῦ κυνηγοῦ τῶν ἁγρίων ἄλδρων, ὅτι ἡ
 πτα πρόσφατα, δύο ἄτομα ντυμένα τῇ στολῇ τῶν ἱθαγενῶν Πάπας
 κατέβαναν μέσα σὲ μὴν παρόγα, τὸ ποτάμι ποὺ γινώσκῃ στὴ
 τῶν Βονάσσων.

Ήσαν Ίνδοι Πατάγοι οἱ ἄνθρωποι αὐτοί;
 Ὅποιοιδήποτε τοὺς ἔβλεπε, θὰ ξεγελιόταν καί θὰ τοὺς
 πράγματι γὰ Ἐρυθροδέριους. Τόσο ἡ μεταμφίση τους ἦταν
 χημένη. Ένα ἔξασκαμένο αὐτὴ ὁμοίς θὰ καταλάβαινε αὐτοὺς
 ἀπᾶν. Οἱ δύο αὐτοὶ ἡμετο-Πατάγοι, δὲν ἦσαν παρὰ ὁ "Ελ Με-
 τίσο καί ὁ γυνὴς του.

Ναί, ἦσαν οἱ δύο προμεροὶ περσιστὰς τῆς ζούγκλας, οἱ δύο ἐπὶ
 μαγίδες, οἱ ὁποῖοι μόλις ἔφταναν ἀπ' τὴν Κοιλιά τοῦ Χρυσοῦ
 ἦσαν ἡμέσως τῆς ληστείας τους, με τελικὸ σκοπὸ τὴν ἀσφάλει-
 ας τοῦ δόν Αβγουστίνου.

Γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς ἀπαγωγῆς θὰ τοὺς βοηθοῖσε—ἀπὸ τὴν
 συνεννοηθεῖ—τὸ Μαῦρο Πουά με τοὺς ἀνθρώπους του.

Μέσα στὴ δάση τους οἱ δύο μαγίδες είχαν διαφύγει ἀπὸ τὴν
 προσεγγίσεσιν ἀπὸ κλοπῇ. Ἐπίπτα, ἐνδύματα, μαχαίρα, περὶ
 καρυκτῶν, μπαρούτι καί σφαίρες.

"Η παρόγα ἦταν τόσο φορτωμένη, ὥστε μόλις λίγους πόντους
 ἀπὸ τὸ νερὸ.

Οἱ δύο κακοῦργοι ληστεῖσαν νὰ κρύψουν τὰ κλοπιμαῖα τους
 νὰ σκίθων κατόπιν ἐλευθεροὶ ἐναντίον τῆς κατασκοπήσεως τοῦ
 Αβγουστίνου.

Απὸ τὴν πρώτη στή-
 ποι εἶδε τὴν ὁράα Ροζο-
 ὁ ἀπαίσιος γυνὴς τοῦ
 Μεστίτσο, ἀποβάνει καί
 φλογερὸ πάθος. Πάθον
 τὴν κλέψῃ, νὰ τὴν κλέψῃ
 του, με κάθε μέσο, με κα-
 θύσιν...

"Ο "Ελ Μεστίτσο δὲν ἔ-
 νε καί τόσο τὸ σῶμα τοῦ
 τοῦ γυνὴς του. Τὴν ἔβλε-
 σαν αὐτὸν ἡ γυνὴς; ἔ-
 δεν τολμοῦσε νὰ πῇ
 τὴ γυνὴν τοῦ σὸ γυνὴ
 τὸν αὐτοῦ ὁρόν, τὴν ἔ-
 ἔτρεψε...

"Ο γυνὴς τοῦ ἔβλεπε
 θέσασε γὰ τὴν ἐπιτυχί-
 ας του. Έως καί τὸ
 Μαῦρο Πουά θὰ τὸν
 δοῦσαν στὴν ἀσφάλει-
 ας Ροζορίτας οἱ Ἀπάχαι,
 μερότερο καί ἀγριότερο
 θανενεῖς τῆς ζούγκλας.

Οἱ Ἀπάχαι—ἔς τὴν
 ἐγρήφοντο, τὸ ὄνομα τοῦ
 οισανδῶν Ἀπάχαι—ἦσαν
 πάνθροποι μέχρι θανάτου
 αἰμοχαρεῖς σὺν πύρ-
 ρος...

Τὴν ἐπὶ τὴν ἀσφάλει-
 ας τοῦ δόν Αβγουστίνου, χερσὶ τοῦ καί τοῦ
 οἱ τῆς ζούγκλας καί ἐπὶ πλέον περιφρημαί ἱππεῖς, δεινὸν σπασ-
 ἄβαστοι τοῖς ὅσιν. Όταν γυμναζόντουσαν στὴ σκοποβολή, με τῆς
 οισαίνες τους, τὰ βέλη τους καί τὴς λόγχες τους, ἔκαναν πρὸς
 θάμνατα, χρησιμοποιώντας ὡς στόχο ἕνα κομμὸ δέντρον ἡ καί
 μαλὸς τους τὸν, λευκοῦς καί ἐρυθροδέριους ἀνδρά, ἀντιπάλους
 τοῦ.

Οἱ δύο περσιστὰς ἔβλεπαν τώρα πρὸς τὸ νηοὶ τῶν Βονάσσων,
 ὁποῖο βρισκόταν στὴ μέσῃ τοῦ ποταμοῦ. Πήγαναν ἐπὶ νὰ
 τὰ δάλα τους σ' ἕνα ἀσφαλὲς μέρος.

Ένω οἱ δύο περσιστὰς τραβοῦσαν με τὴν παρόγα τους πρὸς τὸ
 τῶν Βονάσσων, ἕνα ἄλλο ἄτομο τοὺς παρακολουθοῦσε προσεκτικῶς
 τὴν ὄχθῃ τοῦ ποταμοῦ.

"Ο ἄνθρωπος αὐτός προχωροῦσε ἀνέμῃς στὰ χόρτα, με μὴν
 προσοχῇ, γὰ νὰ μὴ τὸν ἀντηληφθοῦν οἱ δύο ληστὰ.

Ήταν ὁ γενναῖος Κομάγγης, ἡ Φλογερὰ Ἀκτίς.

Ήσαν ὁ ἀσπένδος ἐχθρὸς τῶν δύο μαγίδων, ὁ ὁποῖος ἔ-
 κιστεῖ τὴν ἐξόντωσιν τὸν.

"Ο "Ελ Μεστίτσο καί ὁ γυνὴς του τραβοῦσαν γρήγορα-γρήγορα
 πῆ, χωρίς ν' ἀντλήθωσιν τίποτε.

Σὲ λίγο πρόβαλε μπροστὰ τους τὸ νηοὶ τῶν Βονάσσων.

—Ἐφτάσαμε! εἶπεν ὁ "Ελ Μεστίτσο.

—Ἀς κρύψουμε γρήγορα τὰ πράγματά μας καί ἂν
 ἀπάντησε ὁ γυνὴς του, κυττάζοντας γύρω του με προσοχή.

οὗς παρακολουθοῦσε κανεῖς. Δὲν εἶδε ὅμοις τίποτε τὸ ὑποπτο καί
 ἡσυχασε.

"Η Φλογερὰ Ἀκτίς εἶχε σπαθεῖ τώρα καί κτύπησε, ἀνέμῃς ἀπ'
 τὰ κλάδα τοῦ δὸν ληστῆς.

"Ο "Ελ Μεστίτσο καί ὁ γυνὴς του βῆσαν ἀπὸ νηοὶ καί ἄρχισαν νὰ
 μεταφέρουν τὰ πράγματα ποὺ βρισκόντουσαν στὴν παρόγα στὴν Ξηρά.

Στὸ νηοὶ αὐτοὶ οἱ δύο κακοῦργοι είχαν φτάσει ἕνα ἀσφαλὲς κρηνηδὸνα
 γὰ τὰ κλοπιμαῖα τους. Εἶχαν σκάσει στὴ γῇ ἕνα μεγάλο καί βαθὺ
 λάκκο καί τὸν είχαν σφραῖσει γύρω με πλατεῖα φύλλα φυτῶν, γὰ νὰ
 ἐμποδίσουν νὰ περῶν ἡ θύρα.

Στὸ λάκκο αὐτὸ τοποθέτησαν προσεκτικῶς τὰ πράγματα, καί τὰ
 ὅλα ποὺ είχαν κλέψει τῆς τελευταῖες ήμέρες καί κατόπιν τὸν σκέ-
 παν με κλάδα καί ξερὰ χόρτα.

—Ἡσυχία, εἰτε με ἱκανοποίησι ὁ "Ελ Μεστίτσο. Κανεῖς δὲν θὰ ὑπο-
 κινήσῃ ὅτι ἐδὼ πέρα ἔνε κρηνηδὸνα τόσα ἀντικείμενα, ὅσα καί πολε-
 μοῦδα.

—Ἀρρεῖο, σκεπτόταν τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ Φλογερὰ Ἀκτίς, σὰς
 κρητὸ καλὰ. Στὸ μέρος αὐτὸ ἔθλαψε τὴν ψυχὴ σας. Θὰ ξεσκάσετε
 βέβαια, μὰ μέρα, στὸ νηοὶ αὐτὸ, γὰ νὰ πάρετε τὰ πράγματά σας
 καί νὰ τὰ μεταφέρετε στὴς καλύβες σας. Τὴν ήμέρα αὐτὴ θὰ πληρώ-
 σε με τὰ ὅλα σας τῆς ἀνέμῃς σας...

Οἱ δύο μαγίδες ξενακτιρῶσαν κατόπιν τὸν δάση τους καί ἀπομακρύν-
 θηκαν, ἀπὸ τὸ νηοὶ τῶν Βονάσσων.

Τὸ ἴδιο ἔκανε καί ἡ Φλογερὰ Ἀκτίς. Μόλις οἱ δύο περσιστὰς ἀπε-
 μακρύνθηκαν, προχώρησε μέσα στὴ ζούγκλα καί ἔφτασε κάτω ἀπὸ ἕ-
 να ψηλὸ ἀπότομο βράχο. Ἐκεῖ, στὸν κορμὸ ἐνὸς
 δέντρον, ἦσαν δεμένο ἕνα ἄλογο. Τὸ ποτὸ ἔδω, μό-
 λις ἔκτισε τὰ ἔρματα τοῦ Ἰνδοῦ χρεμέτισε πρὸς
 σφραῖ. "Ο Ἐρυθροδέριος πλησίασε, τὸ χάιδεψε στὸ
 μέτωπο, τὸ ἔβλεσε καί πηδοῦντας στὴ ράχη του τρα-
 βῆε πρὸς τὸ βάθος τοῦ δάσους.

Καί τώρα ἂς ξενακτιρῶσινε στοὺς φίλους μας
 κυνηγοί, σὸ γενναῖο Βουαροῦζ καί στὸν δραμιτῶ
 καί ἄνθρωπο Πέτε τὸν "Υπαρλό.

Εἶπε ποῖ.
 "Ο φίλος ἔχει ἀνεβῇ ἀκριβὰ ψηλὰ στὸν οὐρανὸν.

Πάνω στὸ λόφο τῆς Κοιλιάς τοῦ Χρυσοῦ, κα-
 θήμενος στὴ γῇ, με τὸ κεφάλι ἀνέμῃς στὰ χέρια
 του, ἄθῃος καί ἀπελπισμένος καθέτα ὁ Βουαροῦζ.

Κοντὰ του θωπιζέται πάνω—κάτω φρενιασμένος
 καί ἐκνευρισμένος ὁ Πέτες.

"Ο Βουαροῦζ δὲν βγάλε μιλί. Ἀναστενάξε μόν-
 ον κάθε τόσο, ἀνιστενάξε βαρεῖα καί σφάγγει τῆς
 τρομερῆς γροθῆς του πάνω στοὺς λευκοῦς ποτα-
 ρους του.

Πρὸ πέντε λεπτῶν γύρισε κοντὰ του ὁ Πέτες,
 ὁ ὁποῖος εἶχε φθάσῃ ἀπὸ τὸ Ξημερώμα, γὰ νὰ φά-
 ῃ μὴπως ἀνακαλύψῃ κανένα ἔλκος τοῦ Φαβίου.

Μα δὲν ἀνακάλυψε τίποτε, ἀπολύτως τίποτε...

"Η ἀτυχία αὐτὴ τοῦ Πέτες σήπαινε περισσότερο τὸ γρηοῦ κυ-
 νηγοῦ τῶν τῆρσων.

Τὴν εἶχε ἀπορῖνι λοιπὸν ὁ ἀγαπημένος του Φάβιος;
 Τὸν είχαν σκοτώσει οἱ Ίνδοι;

Τὸν είχαν πῆξει σὸ κοντὰν ποτάμι;

"Η σκαπὴ καί ἡ ἀθῃμὰ τοῦ Βουαροῦζ κἀνάσσε ἀκριβῇ ὅρα.
 Τέλος σφράθηκε ὀρθίος καί φρόνιζε χτυπώντας τὴ γῇ, με τὸ
 πόδι του:

—Δὲν μπορὸ, Θεέ μου, νὰ σταθῶ σὲ μὴ μεριά. Ἀς φύγουμε
 ἀπὸ δὼ, Πέτε. Ἀς ψάξουμε ἀκόμα. Ἀς ἐρευνήσουμε παντοῦ.
 Θέλω νὰ μάθω... νὰ μάθω... Καί τὸ ἐλάχιστο ἔλκος θὰ μὰς διαφω-
 τίσει.

"Ο Πέτες δὲν ἔφερε καμμία ἀντίρρηση.

—Βαρέσι! εἶπε. Ἀς ξενακτιρῶσινε τῆς ἐρευνῆς μας.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἄρχισαν τῆς ἐρευνῆς τὸν ἀπὸ τῆς πλευρῆς τοῦ
 βράχου. Ψάχνοντας ἔτσι, βῆσαν σὲ λίγο τὸ μαχαίρι τοῦ Φαβίου.

"Ο Βουαροῦζ τὸ ἀπτάσε καί τὸ φίλησε.

—Τὸ μαχαίρι τοῦ! Φόνηξε. Τὶ σημαίνει αὐτὸ, Πέτε; Τὶ ἄλλο
 παρὰ ὅτι ὁ Φάβιος πῆσινε με τοὺς Ίνδους τῆς στιγμῆς ποὺ λει-
 παμε; Ναί, ναί, αὐτὸ εἶπε! Τὶ λές εἰς;

—Συμφωνῶ με τὰ λόγια σου, Βουαροῦζ.

—Γὰ νὰ μὴν ὑπάρχουν, λοιπὸν, ἔχρη ἀμάρτας στὸ ἔδαφος, σημαί-
 νει ὅτι δὲν ἔχει πραγματοποιηθῇ. Δὲν τὸν ἔχουν σκοτώσει. Θὰ τὸν πῇ-
 ρανε μαζί τους ἀλγμάλωτο. Καί ἂν συμβαίνει αὐτὸ
 πραγματικῶς, με γυμνῇ ἐλπίδες, καλὴ μου σύν-
 τρησε. Γιατὶ θὰ κυνηγήσουμε αὐτοὺς τοὺς κλέψι-
 νους σκιάων καί θὰ τὸν ἐλευθερώσουμε. Τὸ ὄρε-
 ῖμα αὐτὸ σὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου Θεοῦ!

Οἱ δύο κυνηγοὶ προχώρησαν κατόπιν πῶ κατὰ.

Έπὶ, πάνω σ' ἕνα κλάδῃ κάσκειον θάμνον, βῆσαν

ἐπὶ κορμὴ ἀπὸ τὰ ροῖχα τοῦ Φαβίου.

"Ο Βουαροῦζ τὸ ἐξέτασε καί αὐτὸ κατασπυγγη-
 μένος.

—Αὐτὸ εἶπε! εἶπε τέλος. "Ο Φάβιος μου πῆσινε μ' ἕναν ἢ δύο
 ἀπ' τοὺς Ίνδους, πῶλεψε μαζί τους ἄγρια, σφοδραλιστικῶν κάτω,
 ὡς ποὺ τὸν ἀφάπλισαν καί τὸν ἔδεσαν. Ἀρα ὁ Φάβιος μου ἔπ.

Ἀς εἶνε δοξασιμένο τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!...

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ μὴ κραυγὴ ἀντήχησε ἀπὸ τὸ μέρος τῶν ἀντι-
 κρινῶν γροθῶν.

—Ω, ὦ, ὦ!...

Οἱ δύο κυνηγοὶ σπάθηναν ξεφηνιασμένοι.

Ποὺς ἐφύναζε ἔτσι;

"Η κραυγὴ ποὺ ἀκούσαν τοὺς ἦταν ἐντελὲς ἀγνωστῇ.

—Νὰ πρόκειται περὶ ἐχθροῦ ἢ φίλου; ρώτησε ὁ Πέτες, φέρνον-
 τας τὸ χεῖρ στὸ μαχαίρι του.

—"Η περὶ παλίδος τῶν Ίνδων, ἡ τῶν μαγίδων; εἶπε ὁ Βουαροῦζ.

—Ἀς μὴν ἀπαντήσουμε στὴν κραυγὴ ποὺ ἀκούστηκε, σήπαινε.

"Ας κρυφτοῦμε πίσω ἀπὸ ἕνα βράχο καί ἂς περιμένουμε νὰ ἴδωμε-
 ὅν θὰ φανῇ κανένας.

Πραγματικῶς οἱ δύο κυνηγοί, οἱ ὁποῖοι, ὅπως ἔξερτε ἦσαν χωρὶς
 πυροβόλα ὅπλα, κρύφτηκαν πίσω ἀπὸ ἕνα βράχο, με τὰ μαχαίρια
 στὸ χεῖρ.

Μερικὰ δευτερόλεπτα πέρασαν. Καί ἄξαφνα ἡ κραυγὴ ξενακού-
 στηκε, πῶ κοντὰ αὐτῇ τὴ φορὰ:

—Ω, ὦ, ὦ!...

—Εἶνε σύνθημα τάχα; ψηθύρισε ὁ Πέτες. Γιατὶ αὐτοὺς ποὺ φωνά-
 ζει, ἔτσι ἀναζητεῖ ἀσφαλὲς κάποιον ἢ κάποιους.

Ἀξαφνα ἀπὸ τοὺς ἀντακρινοὺς ἀποτόμιους γροθῶν πρόβαλε ἕνας
 ἄνθρωπος. Δὲν ἦταν Ἰνδός. Ἐπρόκειτο περὶ λευ-
 κοῦ καί μάλιστα Μεξικανοῦ. Ἀντὶ κατέβηκε, φο-
 ροῦσε στὸ κεφάλι του ἕνα κόκκινο μαντίλι.

Οἱ δύο κυνηγοὶ τὸν κυττάζαντε προσεκτικῶς.

—Ποὺς εἶν' αὐτός, Πέτε; Τὸν γνωρίζεις; ρώ-
 τησε ὁ Βουαροῦζ.

Ἀλλὰ ὁ Πέτε δὲν ἀπάντησε. Εἶχε τὸ βλέμμα
 του καρφωμένο πάνω στὸ κεφάλι τοῦ ἀντι-
 κριν-
 μένο.

—Εἶνε ἄσπλος, Πέτε, πρόσθεσε ὁ Βουαροῦζ.

Ἀλλὰ ποὺς εἶνε τέλος πάντων;

"Ο ἄγνωστος προχωροῦσε μπρός, κυττάζοντας
 με προσοχῇ δεξιά καί ἀρι

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» τιμάται παντού δρ. 4. Η αθόρατος υπερτίμησης των παρὰ τὸν ὑποκαρτοῦν ἀπαγορεύεται. Παρακαλοῦμεν ὅθεν τοὺς ἀναγν. τοὺς καὶ ἀναγνώστες, δόσεις ὑποτίσει εἰς τὴν ἀντίληψιν των τοιούτων τι, (Ἐκ τῆς Διευθύνσεως).

να μὰς τὸ ἀναφέρουν ἀμέσως.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μὰς ἀποστελλομένη συνεχὴς καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως, ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Πολλοὶ ἀναγνῶσται μὰς μὰς γράφουν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθοῦν τὰς ἐκδόσεις μὰς καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ τοῦ περιοδικοῦ μὰς, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἐκδοσὶν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίμιστον τῶν συνδρομῶν, φύλλον, βελών, Ἡμερολόγιον κλπ., εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα οἰοδηγοῦτε τιμῆς.

Κοῦλα ν. Τσιφλίου. Τὸ διηγηματὶς ἀνέκδοτος ἀντιτύπος. Τὸ ποιημὰς καὶ κάπως καλὸτερο, μὰς κ' αὐτὸ ἔχει ἕνα σωρὸν τεχνικὰ λάθη. Πλατὸν σὲν ἐκτέλει καὶ κοινὸς ὡς ἐμπνευστὴς. Π. Μπουράκου. Μπλέαν. Καὶ γιὰ τὸ δικὸ σας ποιημὰς ἔχουμε νὰ κάνουμε τίς ἱδίες ἀκριβὲς παρατηρήσεις ποὺ ἀπευθύνοντες σὲν προηγουμένη φιλί μὰς. Πειρατικὸν Χερσὸν. Σ. Αἰ. ο. ν. Πειρατικὸν. Ἄν δὲν σὲς ἀπάντησας ὡς τάδε ἀπὸ τῆς σελίδος 17, τὸ διηγηματὶς σὲν ἔδωκεν. Κατὰ τὴν πᾶσαν προσεκτικότητά σὰς ἀκαρτ-Ποστὰς τῶν προηγουμένων μὰς φύλλον. Μικρὸν καλλίτερον ν. Λουτράκιον. Τὸ ποιημὰς σὲς ὅχι ἐπιτυχές. Καὶ πρὸς ἀποδείξιν δημοσιεύουμε ἐδῶ διὰ τετραστάκι τοῦ :

Νάθεσαν ψηλὰ τὰστέρια
πόσο καίω καὶ πονῶ
θὰ ἐπερταν νὰ μὲ μιλῇσαν
κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανό.

Νάθεσαν, τὰ ἀηδονία
πὺς εἰμαι ἀρωστος βαρεῖα
θὰ μὲν τραγουδοῦσαν ὅλα
μὲ εὐθύνη παρηγορεῖα.

Τροβαδοῦρον. Ἐνταῦθα. Τὰ διὰ πρῶτα τετραστάκια τοῦ συνόπτου σὰς καλὰ. Μὰ ὕστερον ποὺ τὰ τρίτεια ποὺ ἐπακολουθοῦν. Ἐπίσης προσέχετε περισσοτέρως τὴν σιγουργίαν καὶ μὴ κάνετε πόδες, γαστροδίες. Σ' ἔνι συνόπτε εἶνε ἀσπαστικὴ ἢ ἀσπαστικὴ. Δημητρίον Θλίμ. Ἐ. ν. ο. ν. Ἐνταῦθα. Δυστυχῶς, σὲ ποιήματα ὅπως αὐτὸ ποὺ μὰς στέλνετε, τὰ λάθη δὲν ὑποδεικνύονται. Λάθη μποροῦν νὰ ὑποδεικνύοντο σ' ἕνα ποιημὰς ὁποῦσδήποτε καλὸ. Καὶ πρὸς ἀποδείξιν, δημοσιεύουμε ἐδῶ τὸ ποιημὰς σὲς γιὰ νὰ δὴν κ' οἱ ἄλλοι ἀναγνῶσται μὰς ἂν ἔχουμε δίκην :

Η ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΜΟΥ ΑΓΑΠΗ

Μιά μικρούλα γνώρισα στὸ Ζάπειο ἕνα θρόνο
Καὶ ἂν καὶ δὲν τὴν δέχοντα

Γιατὶ ἦτανε σκοτάδι
Τῆς εἰρήνης καὶ ἀρχῆς δόλοκληρο τροπάρι

Τῆς ἡπας πὺς τὴν ἀγαπῶ καὶ πὺς γιαντὴν πεθαίνω
Ἀντὶ κρατοῦσε σιωπῇ

Ἐγὼ ὅμως ἐπιμένω
Ὡσπου σὲ τέλος γύρισε μὲ κῆταξε λιγάνι

Καὶ μὴποτε αὐριο σὲς ἐπὶ στὸ ἴδιο παγκάκι.

Καὶ ἔτσι σὲ ἀστεία καὶ ἀρχὰς χωρὶς νὰ φαντασθῶμαι
Πὺς μ' ἕνα τέτοιο αἶσθημα μποροῦσε νὰ μπλεχθῶμαι
Καὶ σὲ ἀγάπης βάσανα μὰ καὶ ἐλποτυπίας
Ἀρχίσαιμ ἀνὰ-αἰγὰ μεγάλες φασορίες.

Ἐγὼ ἐφανταζόμουν πὺς ρούκαν' (ἀπιστίας)

Γιαντὸ συχνὰ ἐκάναιμ σφοδρὲς φιλονικίες

Ἐως ὅτου βαρεθήκαμε ὁ ἕνας πὰ (τὴν ἄλλη)

Κ' ὅταν ξαναπαρθήκαμε μέσηλε (ναῦρο ἄλλη).

Ἀρκάδα, Βλαχοκερασιάν. Τὰ ποιήματα σὲς ὅχι ἐπιτυχῆ. Ὅτε μέτρο σοῦ ὅχι ἔχουν, ὅτε καν μορφὴ ποιήματος. Στὸ πρῶτο, μεταξὺ τῶν ἄλλων, γράφετε καὶ τὸ ἔξης :

Ροδοστεφανομένη στὰ χέρια μὲ (γιούλια!)

Ἐπίσης ἔχουν καὶ πολλὰ συντακτικὰ λάθη. Γ. Τ. Λιμνὴν (Εὐδοκίαν). Ὅχι, δυστυχῶς. Τὸ ποιημὰς σὲν δὲν εἶνε καλὸ. Πολλὸ κοινὸ, τόσο σὲν ἐμπνευστὴ τοῦ, ὅσο καὶ σὲν ἐκτέλει τοῦ. Χ. Ψ. Ἡράκλειον (Κρήτης). Ἡ μεταφράσεως σὲς εἶνε ἐξαιρετικὰ πτωχὴ, μὰ ὅχι καὶ ἐπιτυχῆ. Ἡμερολόγιον, ἀπὸ πρῶτο, δὲν ἀναφέρομαι καθόλου ἀπὸ πρῶτο κείμενο. Ὅσο δὲν ἔχουν ὅτι μὲ λίγη ὑπομονὴ θὰ τὰ κά-

ταφέρετε καλότερα. Σ. Παπαδό-γυλιαννὴ ν. Πειρατικὸν. Γὰ διηγηματὶς σὲς, τὸ ὅποιο καὶ ὡς ὅμοιο εἶνε κοινὸτατο-γραμμικὸν σὲ μπερδεμένη ὑπερκαθαρεύουσα καὶ δημοτικῇ. Καὶ πρὸς ἀποδείξιν, ἰδοὺ μερικὲς φράσεις τοῦ :

«Θεῖα τοῦ Παραδείσου πνοὴ σκορπίζει ἀπὸ τὰ ὕψη εἰς τὸν πολυτάραχο πλανήτη μὰς.

Εἰς μάτην, φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὐδεὶς ἤκουσε τὴν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ πρόκλησιν, τὰ πάντα ἐπρόδιδον ἀδράνεια, καὶ κώφεον.

Σ' ἕνα λιβάδι περὰ 'κεῖ σὲν ἐρημία, ἐπάνω σ' ἕνα ἐρημικὸν ὁ ἐκπεσὼν ἄγγελος, ὁ πρῶτος τοῦ Σὺμπαντος φωτιστὴς καὶ ἐκπαιδευτὴς, μόνος σὲν ἐρημικῇ ἐξεπνεύμενος διακρύβει, καὶ ἡ καρδιὰ τοῦ σφίγγεται.

Τὸ Πάναγνον Πνεῦμα ἂν' τὰ οὐράνια ὕψη, ὡσὰν βολὴς ἐκείνης, μὲχρι τῆς Γῆς...

Δ. Κ. Ἐνταῦθα. Τὸ σημερινὸ ποιημὰς σὲς ἔχει ἕνα, διὰ πρῶτον καλὰ, μὰ σὲν ὁλόκληρο τοῦ ὕστερου. Ἐπίσης εἶστε κάπως ὑπερβολικῶς παρομοιωσὶς σὲς. Διηγήματα ν. Σκῆρον. Ἀπὸς θέλετε νὰ σὲς πᾶν εἰλικρινῶς ἂν πρέπει νὰ ἐξακολουθήσετε ἢ νὰ πάψετε νὰ γράφετε, ὡς λέμε, πᾶντε, τοὺλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος, τὸ γράφημα. Διαβάστε ἀπὸ κ' ἀνόντερος. Ἐπειδὴ ἀπὸ διὰ-τοια γούνα, ἐξαποκρίνατε νὰ γράψετε, ὡς Κ. Ρόσον. Τὸ ποιημὰς σὲς ἀντιτύπος. Ἡ ἐννοία τοῦ ἀλλοιούχου τοῦ ἰδοῦ, π. χ. τὸ πρῶτο τετραστάκι τοῦ :

Ἀχ πὲς μου ποῦς σὲ δῖσας, σκλήρὰ νὰ μ' ἀγαπήσης,
ν' ἀνάγης μὲσ' σὲ στήθειά μου ἐρωτικὸ καμίνι,
ἄχ πὲς μου γιατί δάσασμο παρηγορεῖς νὰ χύσης
σὲν ἐρημικῇ μου τὴν καρδιά ; Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ ;

Λέτε σ' αὐτὸ ἐν πρώτοις ὅτι ἡ σκλήρὰ ἀνάγει σὲ στήθος σὰς ἐρωτικὸν καμίνι, ἐνῶ παρακάτω γράφετε ὅτι ἔχουσε θάλασσο παρηγορεῖς σὲν καὶ δῖσας, ποῦναια δὲσασμὴ ἀντίθετα. Καὶ τὰ ὑπερβολὰ κορυφώματα μὲ τὴν ἐρώτησιν : «Καὶ τώρα, τί θὰ γίνῃ ;». Σ. Γιαννακόπουλον. Ἐνταῦθα. Τὸ ποιημὰς καλὸτερο ὅτι τὸ διηγηματὶς. Μὰ κ' αὐτὸ ἔχει ὅμοια μὲ σιγουργικὰ πρὸς πάντων. Ὁλοῦς φανεροῦν ὅτι μὲ τὸν καιρὸ θὰ γράψω καλότερα. Οἱ στίχοι τοῦ ἀπέναντι νὰ φαίνεται κάπως ἐκτετασμένοι. Ἡ Γ. Δυστυχῶς, παρ' ὅλη τὴν καλὴ διάθεσιν ποὺ ἔχουμε νὰ φανώμε ἐπὶ τὰ ποιήματα σὲς δὲν μὰς τὸ ἐπιτρέπομεν, γιατί κάθε ἄλλο εἶνε παρὰ μὰς. ἰδοῦ τὸ πρῶτο αὐτ' αὐτὰ :

ΑΝΑΜΟΝΗ ΚΑΙ ΑΠΟΝΙΑ

Κτυπᾷ ἡ καμπάνα σὲν ἐκκλησιὰ καλεῖ
εἶνε ἡ ὥρα πέντε κ' ἀκούη νὰ φανῇ.
Ἀδὴν τὴν ὄραν πάντα μὲν ἐχόταν γελαστὴ
Ἀλλὰ τρεῖς μέρες τώρα δὲν φάνηκε νὰ ἐρθῇ.
Μήπως τάχα δὲν ἦλθε γιὰ θάνατον ἀρωσθῇ
Ἡ μήπως πάλι ἔχει μὲ ἄλλους μπλεχθεῖ.
Ὅτι κ' ἂν εἶνε ὕψος ἐπρεπε νὰ τὸ πῇ
κ' ἂν ἦτανε καὶ ἀρωσθῇ νὰ στείλῃ ἕνα γαστὶ.
Νὰ μὲ ἰδοῦσιν πὺς δὲν ὑπορεῖ νὰ ἐρθῇ
κ' ὅχι νὰ πορνεῖται τρεῖς μέρες σὲν γραμμῇ.
Ἀλλὰ τί κάθουμαι νὰ πῶ τί κάθουμαι νὰ γράφω
Ἐτσι εἶνε πάντα ἡ γυνὴ κ' ἂς πρῶτο ἄλλην ν' ἀρωσθῇ.

Γιὰ τὸ ἄλλο θὰ σὲς ἀπαντήσουμε σὲν προσέγες. Τζουλιάναν. Κ' ἔσο γιὰ ψυχολογία. Ὁ διὰ λόγος σὲς δὲν ἐπιτυχῆς. Γλωσσικὴ ἀκατάστασις. Κ' ὅσο γιὰ ψυχολογία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερον χαρακτηριστικὸν τῆς διαλογίας, ἀπ' αὐτὴ δὲν ὑπάρχει ὅτε ἵχνος. Εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ γράψω καλὴς διαλόγους. Πρέπει νὰ εἶνε διακριτικὸς συγγραφεὺς γιὰ νὰ κατανοῇ καλῶς. Ἀλλοῦς τὰ θαλασσινὰ. Ε. Μεγαλοοικονόμου. Ποταμὶν (Κρήτης). Τὸ ποιημὰς σὲς ἀτεχνό καὶ κοινὸ. Ν. Μίμιν. Ἐνταῦθα. Τὸ ποιημὰς σὲς, κρινόμενον ὡς ἐπὶ πρῶτον πὺς τὸ χαρακτηριστικὸν καὶ σὲς ὅχι ἔχει μερικὰ χαρακτηριστικά, ὅπως τὸ στρογγύλο τοῦ γράφου καὶ κάποια ἀκατάστασις σὲν ἀφήγηται. Ὑποθέτουμε, ὅτι ἂν μελετήσετε, θὰ γράψω ἀνόντερος καλότερα. Κ. Α. Ἐνταῦθα. Ὅχι. Τὸ διηγηματὶς σὲς εἶνε ἀντιτύπος. Ἀκατάστατος, ἀμυγδαλῶν. Ἐνταῦθα. Ἡ τὸν Σ. Α. ραντὰ ἔναντι Ἐνταῦθα. Τὸ διηγηματὶς σὲς τὸ ἔχει ὅμοια μὲ σιγουργικὰ πρὸς πάντων. Ὁλοῦς φανεροῦν ὅτι μὲ τὸν καιρὸ θὰ γράψω καλότερα. Οἱ στίχοι τοῦ ἀπέναντι νὰ φαίνεται κάπως ἐκτετασμένοι. Ἡ Γ. Δυστυχῶς, παρ' ὅλη τὴν καλὴ διάθεσιν ποὺ ἔχουμε νὰ φανώμε ἐπὶ τὰ ποιήματα σὲς δὲν μὰς τὸ ἐπιτρέπομεν, γιατί κάθε ἄλλο εἶνε παρὰ μὰς. ἰδοῦ τὸ πρῶτο αὐτ' αὐτὰ :

Γιὰ τὸ ἄλλο θὰ σὲς ἀπαντήσουμε σὲν προσέγες. Τζουλιάναν. Κ' ἔσο γιὰ ψυχολογία. Ὁ διὰ λόγος σὲς δὲν ἐπιτυχῆς. Γλωσσικὴ ἀκατάστασις. Κ' ὅσο γιὰ ψυχολογία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερον χαρακτηριστικὸν τῆς διαλογίας, ἀπ' αὐτὴ δὲν ὑπάρχει ὅτε ἵχνος. Εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ γράψω καλὴς διαλόγους. Πρέπει νὰ εἶνε διακριτικὸς συγγραφεὺς γιὰ νὰ κατανοῇ καλῶς. Ἀλλοῦς τὰ θαλασσινὰ. Ε. Μεγαλοοικονόμου. Ποταμὶν (Κρήτης). Τὸ ποιημὰς σὲς ἀτεχνό καὶ κοινὸ. Ν. Μίμιν. Ἐνταῦθα. Τὸ ποιημὰς σὲς, κρινόμενον ὡς ἐπὶ πρῶτον πὺς τὸ χαρακτηριστικὸν καὶ σὲς ὅχι ἔχει μερικὰ χαρακτηριστικά, ὅπως τὸ στρογγύλο τοῦ γράφου καὶ κάποια ἀκατάστασις σὲν ἀφήγηται. Ὑποθέτουμε, ὅτι ἂν μελετήσετε, θὰ γράψω ἀνόντερος καλότερα. Κ. Α. Ἐνταῦθα. Ὅχι. Τὸ διηγηματὶς σὲς εἶνε ἀντιτύπος. Ἀκατάστατος, ἀμυγδαλῶν. Ἐνταῦθα. Ἡ τὸν Σ. Α. ραντὰ ἔναντι Ἐνταῦθα. Τὸ διηγηματὶς σὲς τὸ ἔχει ὅμοια μὲ σιγουργικὰ πρὸς πάντων. Ὁλοῦς φανεροῦν ὅτι μὲ τὸν καιρὸ θὰ γράψω καλότερα. Οἱ στίχοι τοῦ ἀπέναντι νὰ φαίνεται κάπως ἐκτετασμένοι. Ἡ Γ. Δυστυχῶς, παρ' ὅλη τὴν καλὴ διάθεσιν ποὺ ἔχουμε νὰ φανώμε ἐπὶ τὰ ποιήματα σὲς δὲν μὰς τὸ ἐπιτρέπομεν, γιατί κάθε ἄλλο εἶνε παρὰ μὰς. ἰδοῦ τὸ πρῶτο αὐτ' αὐτὰ :

Γιὰ τὸ ἄλλο θὰ σὲς ἀπαντήσουμε σὲν προσέγες. Τζουλιάναν. Κ' ἔσο γιὰ ψυχολογία. Ὁ διὰ λόγος σὲς δὲν ἐπιτυχῆς. Γλωσσικὴ ἀκατάστασις. Κ' ὅσο γιὰ ψυχολογία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερον χαρακτηριστικὸν τῆς διαλογίας, ἀπ' αὐτὴ δὲν ὑπάρχει ὅτε ἵχνος. Εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ γράψω καλὴς διαλόγους. Πρέπει νὰ εἶνε διακριτικὸς συγγραφεὺς γιὰ νὰ κατανοῇ καλῶς. Ἀλλοῦς τὰ θαλασσινὰ. Ε. Μεγαλοοικονόμου. Ποταμὶν (Κρήτης). Τὸ ποιημὰς σὲς ἀτεχνό καὶ κοινὸ. Ν. Μίμιν. Ἐνταῦθα. Τὸ ποιημὰς σὲς, κρινόμενον ὡς ἐπὶ πρῶτον πὺς τὸ χαρακτηριστικὸν καὶ σὲς ὅχι ἔχει μερικὰ χαρακτηριστικά, ὅπως τὸ στρογγύλο τοῦ γράφου καὶ κάποια ἀκατάστασις σὲν ἀφήγηται. Ὑποθέτουμε, ὅτι ἂν μελετήσετε, θὰ γράψω ἀνόντερος καλότερα. Κ. Α. Ἐνταῦθα. Ὅχι. Τὸ διηγηματὶς σὲς εἶνε ἀντιτύπος. Ἀκατάστατος, ἀμυγδαλῶν. Ἐνταῦθα. Ἡ τὸν Σ. Α. ραντὰ ἔναντι Ἐνταῦθα. Τὸ διηγηματὶς σὲς τὸ ἔχει ὅμοια μὲ σιγουργικὰ πρὸς πάντων. Ὁλοῦς φανεροῦν ὅτι μὲ τὸν καιρὸ θὰ γράψω καλότερα. Οἱ στίχοι τοῦ ἀπέναντι νὰ φαίνεται κάπως ἐκτετασμένοι. Ἡ Γ. Δυστυχῶς, παρ' ὅλη τὴν καλὴ διάθεσιν ποὺ ἔχουμε νὰ φανώμε ἐπὶ τὰ ποιήματα σὲς δὲν μὰς τὸ ἐπιτρέπομεν, γιατί κάθε ἄλλο εἶνε παρὰ μὰς. ἰδοῦ τὸ πρῶτο αὐτ' αὐτὰ :

Γιὰ τὸ ἄλλο θὰ σὲς ἀπαντήσουμε σὲν προσέγες. Τζουλιάναν. Κ' ἔσο γιὰ ψυχολογία. Ὁ διὰ λόγος σὲς δὲν ἐπιτυχῆς. Γλωσσικὴ ἀκατάστασις. Κ' ὅσο γιὰ ψυχολογία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερον χαρακτηριστικὸν τῆς διαλογίας, ἀπ' αὐτὴ δὲν ὑπάρχει ὅτε ἵχνος. Εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ γράψω καλὴς διαλόγους. Πρέπει νὰ εἶνε διακριτικὸς συγγραφεὺς γιὰ νὰ κατανοῇ καλῶς. Ἀλλοῦς τὰ θαλασσινὰ. Ε. Μεγαλοοικονόμου. Ποταμὶν (Κρήτης). Τὸ ποιημὰς σὲς ἀτεχνό καὶ κοινὸ. Ν. Μίμιν. Ἐνταῦθα. Τὸ ποιημὰς σὲς, κρινόμενον ὡς ἐπὶ πρῶτον πὺς τὸ χαρακτηριστικὸν καὶ σὲς ὅχι ἔχει μερικὰ χαρακτηριστικά, ὅπως τὸ στρογγύλο τοῦ γράφου καὶ κάποια ἀκατάστασις σὲν ἀφήγηται. Ὑποθέτουμε, ὅτι ἂν μελετήσετε, θὰ γράψω ἀνόντερος καλότερα. Κ. Α. Ἐνταῦθα. Ὅχι. Τὸ διηγηματὶς σὲς εἶνε ἀντιτύπος. Ἀκατάστατος, ἀμυγδαλῶν. Ἐνταῦθα. Ἡ τὸν Σ. Α. ραντὰ ἔναντι Ἐνταῦθα. Τὸ διηγηματὶς σὲς τὸ ἔχει ὅμοια μὲ σιγουργικὰ πρὸς πάντων. Ὁλοῦς φανεροῦν ὅτι μὲ τὸν καιρὸ θὰ γράψω καλότερα. Οἱ στίχοι τοῦ ἀπέναντι νὰ φαίνεται κάπως ἐκτετασμένοι. Ἡ Γ. Δυστυχῶς, παρ' ὅλη τὴν καλὴ διάθεσιν ποὺ ἔχουμε νὰ φανώμε ἐπὶ τὰ ποιήματα σὲς δὲν μὰς τὸ ἐπιτρέπομεν, γιατί κάθε ἄλλο εἶνε παρὰ μὰς. ἰδοῦ τὸ πρῶτο αὐτ' αὐτὰ :

Γιὰ τὸ ἄλλο θὰ σὲς ἀπαντήσουμε σὲν προσέγες. Τζουλιάναν. Κ' ἔσο γιὰ ψυχολογία. Ὁ διὰ λόγος σὲς δὲν ἐπιτυχῆς. Γλωσσικὴ ἀκατάστασις. Κ' ὅσο γιὰ ψυχολογία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερον χαρακτηριστικὸν τῆς διαλογίας, ἀπ' αὐτὴ δὲν ὑπάρχει ὅτε ἵχνος. Εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ γράψω καλὴς διαλόγους. Πρέπει νὰ εἶνε διακριτικὸς συγγραφεὺς γιὰ νὰ κατανοῇ καλῶς. Ἀλλοῦς τὰ θαλασσινὰ. Ε. Μεγαλοοικονόμου. Ποταμὶν (Κρήτης). Τὸ ποιημὰς σὲς ἀτεχνό καὶ κοινὸ. Ν. Μίμιν. Ἐνταῦθα. Τὸ ποιημὰς σὲς, κρινόμενον ὡς ἐπὶ πρῶτον πὺς τὸ χαρακτηριστικὸν καὶ σὲς ὅχι ἔχει μερικὰ χαρακτηριστικά, ὅπως τὸ στρογγύλο τοῦ γράφου καὶ κάποια ἀκατάστασις σὲν ἀφήγηται. Ὑποθέτουμε, ὅτι ἂν μελετήσετε, θὰ γράψω ἀνόντερος καλότερα. Κ. Α. Ἐνταῦθα. Ὅχι. Τὸ διηγηματὶς σὲς εἶνε ἀντιτύπος. Ἀκατάστατος, ἀμυγδαλῶν. Ἐνταῦθα. Ἡ τὸν Σ. Α. ραντὰ ἔναντι Ἐνταῦθα. Τὸ διηγηματὶς σὲς τὸ ἔχει ὅμοια μὲ σιγουργικὰ πρὸς πάντων. Ὁλοῦς φανεροῦν ὅτι μὲ τὸν καιρὸ θὰ γράψω καλότερα. Οἱ στίχοι τοῦ ἀπέναντι νὰ φαίνεται κάπως ἐκτετασμένοι. Ἡ Γ. Δυστυχῶς, παρ' ὅλη τὴν καλὴ διάθεσιν ποὺ ἔχουμε νὰ φανώμε ἐπὶ τὰ ποιήματα σὲς δὲν μὰς τὸ ἐπιτρέπομεν, γιατί κάθε ἄλλο εἶνε παρὰ μὰς. ἰδοῦ τὸ πρῶτο αὐτ' αὐτὰ :

Γιὰ τὸ ἄλλο θὰ σὲς ἀπαντήσουμε σὲν προσέγες. Τζουλιάναν. Κ' ἔσο γιὰ ψυχολογία. Ὁ διὰ λόγος σὲς δὲν ἐπιτυχῆς. Γλωσσικὴ ἀκατάστασις. Κ' ὅσο γιὰ ψυχολογία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερον χαρακτηριστικὸν τῆς διαλογίας, ἀπ' αὐτὴ δὲν ὑπάρχει ὅτε ἵχνος. Εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ γράψω καλὴς διαλόγους. Πρέπει νὰ εἶνε διακριτικὸς συγγραφεὺς γιὰ νὰ κατανοῇ καλῶς. Ἀλλοῦς τὰ θαλασσινὰ. Ε. Μεγαλοοικονόμου. Ποταμὶν (Κρήτης). Τὸ ποιημὰς σὲς ἀτεχνό καὶ κοινὸ. Ν. Μίμιν. Ἐνταῦθα. Τὸ ποιημὰς σὲς, κρινόμενον ὡς ἐπὶ πρῶτον πὺς τὸ χαρακτηριστικὸν καὶ σὲς ὅχι ἔχει μερικὰ χαρακτηριστικά, ὅπως τὸ στρογγύλο τοῦ γράφου καὶ κάποια ἀκατάστασις σὲν ἀφήγηται. Ὑποθέτουμε, ὅτι ἂν μελετήσετε, θὰ γράψω ἀνόντερος καλότερα. Κ. Α. Ἐνταῦθα. Ὅχι. Τὸ διηγηματὶς σὲς εἶνε ἀντιτύπος. Ἀκατάστατος, ἀμυγδαλῶν. Ἐνταῦθα. Ἡ τὸν Σ. Α. ραντὰ ἔναντι Ἐνταῦθα. Τὸ διηγηματὶς σὲς τὸ ἔχει ὅμοια μὲ σιγουργικὰ πρὸς πάντων. Ὁλοῦς φανεροῦν ὅτι μὲ τὸν καιρὸ θὰ γράψω καλότερα. Οἱ στίχοι τοῦ ἀπέναντι νὰ φαίνεται κάπως ἐκτετασμένοι. Ἡ Γ. Δυστυχῶς, παρ' ὅλη τὴν καλὴ διάθεσιν ποὺ ἔχουμε νὰ φανώμε ἐπὶ τὰ ποιήματα σὲς δὲν μὰς τὸ ἐπιτρέπομεν, γιατί κάθε ἄλλο εἶνε παρὰ μὰς. ἰδοῦ τὸ πρῶτο αὐτ' αὐτὰ :

Γιὰ τὸ ἄλλο θὰ σὲς ἀπαντήσουμε σὲν προσέγες. Τζουλιάναν. Κ' ἔσο γιὰ ψυχολογία. Ὁ διὰ λόγος σὲς δὲν ἐπιτυχῆς. Γλωσσικὴ ἀκατάστασις. Κ' ὅσο γιὰ ψυχολογία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερον χαρακτηριστικὸν τῆς διαλογίας, ἀπ' αὐτὴ δὲν ὑπάρχει ὅτε ἵχνος. Εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ γράψω καλὴς διαλόγους. Πρέπει νὰ εἶνε διακριτικὸς συγγραφεὺς γιὰ νὰ κατανοῇ καλῶς. Ἀλλοῦς τὰ θαλασσινὰ. Ε. Μεγαλοοικονόμου. Ποταμὶν (Κρήτης). Τὸ ποιημὰς σὲς ἀτεχνό καὶ κοινὸ. Ν. Μίμιν. Ἐνταῦθα. Τὸ ποιημὰς σὲς, κρινόμενον ὡς ἐπὶ πρῶτον πὺς τὸ χαρακτηριστικὸν καὶ σὲς ὅχι ἔχει μερικὰ χαρακτηριστικά, ὅπως τὸ στρογγύλο τοῦ γράφου καὶ κάποια ἀκατάστασις σὲν ἀφήγηται. Ὑποθέτουμε, ὅτι ἂν μελετήσετε, θὰ γράψω ἀνόντερος καλότερα. Κ. Α. Ἐνταῦθα. Ὅχι. Τὸ διηγηματὶς σὲς εἶνε ἀντιτύπος. Ἀκατάστατος, ἀμυγδαλῶν. Ἐνταῦθα. Ἡ τὸν Σ. Α. ραντὰ ἔναντι Ἐνταῦθα. Τὸ διηγηματὶς σὲς τὸ ἔχει ὅμοια μὲ σιγουργικὰ πρὸς πάντων. Ὁλοῦς φανεροῦν ὅτι μὲ τὸν καιρὸ θὰ γράψω καλότερα. Οἱ στίχοι τοῦ ἀπέναντι νὰ φαίνεται κάπως ἐκτετασμένοι. Ἡ Γ. Δυστυχῶς, παρ' ὅλη τὴν καλὴ διάθεσιν ποὺ ἔχουμε νὰ φανώμε ἐπὶ τὰ ποιήματα σὲς δὲν μὰς τὸ ἐπιτρέπομεν, γιατί κάθε ἄλλο εἶνε παρὰ μὰς. ἰδοῦ τὸ πρῶτο αὐτ' αὐτὰ :

Γιὰ τὸ ἄλλο θὰ σὲς ἀπαντήσουμε σὲν προσέγες. Τζουλιάναν. Κ' ἔσο γιὰ ψυχολογία. Ὁ διὰ λόγος σὲς δὲν ἐπιτυχῆς. Γλωσσικὴ ἀκατάστασις. Κ' ὅσο γιὰ ψυχολογία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερον χαρακτηριστικὸν τῆς διαλογίας, ἀπ' αὐτὴ δὲν ὑπάρχει ὅτε ἵχνος. Εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ γράψω καλὴς διαλόγους. Πρέπει νὰ εἶνε διακριτικὸς συγγραφεὺς γιὰ νὰ κατανοῇ καλῶς. Ἀλλοῦς τὰ θαλασσινὰ. Ε. Μεγαλοοικονόμου. Ποταμὶν (Κρήτης). Τὸ ποιημὰς σὲς ἀτεχνό καὶ κοινὸ. Ν. Μίμιν. Ἐνταῦθα. Τὸ ποιημὰς σὲς, κρινόμενον ὡς ἐπὶ πρῶτον πὺς τὸ χαρακτηριστικὸν καὶ σὲς ὅχι ἔχει μερικὰ χαρακτηριστικά, ὅπως τὸ στρογγύλο τοῦ γράφου καὶ κάποια ἀκατάστασις σὲν ἀφήγηται. Ὑποθέτουμε, ὅτι ἂν μελετήσετε, θὰ γράψω ἀνόντερος καλότερα. Κ. Α. Ἐνταῦθα. Ὅχι. Τὸ διηγηματὶς σὲς εἶνε ἀντιτύπος. Ἀκατάστατος, ἀμυγδαλῶν. Ἐνταῦθα. Ἡ τὸν Σ. Α. ραντὰ ἔναντι Ἐνταῦθα. Τὸ διηγηματὶς σὲς τὸ ἔχει ὅμοια μὲ σιγουργικὰ πρὸς πάντων. Ὁλοῦς φανεροῦν ὅτι μὲ τὸν καιρὸ θὰ γράψω καλότερα. Οἱ στίχοι τοῦ ἀπέναντι νὰ φαίνεται κάπως ἐκτετασμένοι. Ἡ Γ. Δυστυχῶς, παρ' ὅλη τὴν καλὴ διάθεσιν ποὺ ἔχουμε νὰ φανώμε ἐπὶ τὰ ποιήματα σὲς δὲν μὰς τὸ ἐπιτρέπομεν, γιατί κάθε ἄλλο εἶνε παρὰ μὰς. ἰδοῦ τὸ πρῶτο αὐτ' αὐτὰ :

Γιὰ τὸ ἄλλο θὰ σὲς ἀπαντήσουμε σὲν προσέγες. Τζουλιάναν. Κ' ἔσο γιὰ ψυχολογία. Ὁ διὰ λόγος σὲς δὲν ἐπιτυχῆς. Γλωσσικὴ ἀκατάστασις. Κ' ὅσο γιὰ ψυχολογία,

Σμαλτοδόνι

ODON
SMALTODON
PASTE DENTIFRICE

SPYRIDON
S. P. P.

Η
άνωτέρα
όδοντοκρεμα

ΒΕΒΑΙΩΘΗΤΕ ΑΠΟ ΟΣΟΥΣ
ΤΗΝ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΟΝΤΑΙ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ
της έκδόσεως Θεσσαλονίκης Ελα-
θον αι οικιακής χρήσεως Γερμανι-
και Βαβαί υφασμάτων
ΑΡΤΙ

Συνιστώμεν την ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υφηγητού
της Οφθαλμολογίας εν τῷ Πανε-
Μενάνδρου 27-Αθήναι, Τηλ. 1-60
κιστημῶ.

ΚΡΕΜΑ
ΝΕΟΤΥΤ

Τὸ
μυστικό
της ἐμορφιάς
ἀφαιρᾷ ἐκ τοῦ σώματος τὰ φάρμακα

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΙ ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ

ΦΙΛΙΠΣ & ΤΟΥΝΓΚΣΤΡΑΜ

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ ΕΙΣ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ,
ΕΙΣ ΔΙΑΥΓΕΙΑΝ ΦΩΤΟΣ, ΟΙ ΟΙΚΟ-
ΝΟΜΙΚΩΤΕΡΟΙ ΕΙΣ ΚΑΤΑΝΑΛΩ-
ΣΙΝ ΡΕΥΜΑΤΟΣ
ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΑ ΒΟΛΤ ΜΠΑΓΙΟΝΕ-
ΤΕΣ ΚΑΙ ΒΙΔΕΣ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΑΤΩΘΙ ΤΙΜΑΣ :	
10-25 Βάτ	πρὸς Δραχ. 32
40 >	> > 34
60 >	> > 48
75 >	> > 58
100 >	> > 57
150 >	> > 78
200 >	> > 100
300 >	> > 155

ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ ΜΙΝΙΟΝ, ΧΡΩΜΑΤΙ-
ΣΤΟΙ, ΑΥΤΟΜΑΤΟΙ, ΑΡΖΕΝΤΑ, ΣΟ-
ΛΑΙΡ, ΣΩΛΗΝΩΤΟΙ, ΚΑΘΑΡΟΙ.
ΜΑΤ Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ.
ΠΟΛΥΦΩΤΑ, ΜΟΝΟΦΩΤΑ, ΔΙΦΩΤΑ,
ΤΡΙΦΩΤΑ, ΠΛΑΦΟΝΙΕΡΕΣ, ΜΗΡΑ-
ΤΣΑ, ΑΡΜΑΤΟΥΡΕΣ Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ.
ΜΕ ΕΥΚΟΛΙΑΝ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

*Απαντα τὰ ἠλεκτρικὰ ὑλικά δι' ἐγκα-
ταστάσεις.
Μία ἐπίσκεψις εἶνε ἀρκετὴ νὰ σῶς πελοῦ.

Ε. ΑΡΓΥΡΙΟΥ

ΓΥΝΙΑ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 56
ΚΑΙ ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ (ΑΝΘ ΠΑΤΟ-
ΜΑ), ΑΡΙΘ ΤΗΛΕΦ 24-586.

*Απαραίτητον ἀπόκτημα διὰ κα-
θε βιελιοθήκην εἶνε τὸ ἔργον τοῦ
γυμνασιάρχου κ. Π. Ν. Δημοπού-
λου ὑπὸ τὸν τίτλον «Ο ΔΗΜΟΣΙ-
ΟΣ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ ΤΩΝ
ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ». Τὸ συ-
νιστῶμεν ἰδιαίτερώς εἰς τοὺς ἀνα-
γνώστας μας.

Δ. ΝΑΘΑΝΑΗΛ

Ἔνοιξις
1933

DERNIERES CREATIONS

Crêpe folette
Crêpe Armila
Crêpe Patou
Crêpe Femina
Crêpe Elephan
Crêpe Pekilene
Crêpe Dofé
Crêpe Ginette
Crepisol
Imprimés
e.t.c)

Ἀπαντα μέ ἰσῆμα
ἰρεῖς ἀσέρας

ἀπαραιτήτως
εἰς τὴν οὐμίαν

ΓΚΡΕΚΑ

Κάθε κομψή κυρία
πει νὰ βιασθῇ νὰ
φορεματά της. Ἀς
φθῇ τὸν ΡΑΠΤΙΚΟΝ
ΚΟΝ τῆς διπλωματοῦ
διστάς

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ

ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ

Θὰ εὕρῃ ὅλα τὰ
μοντέλλα τῆς σαῖν
ρι. Παριζιάνικο γού-
τιμας λογικῆς.
Γίνονται δεκταὶ
λαὶ καὶ ἀπὸ τὰς
ἐπὶ μέτρῳ.